

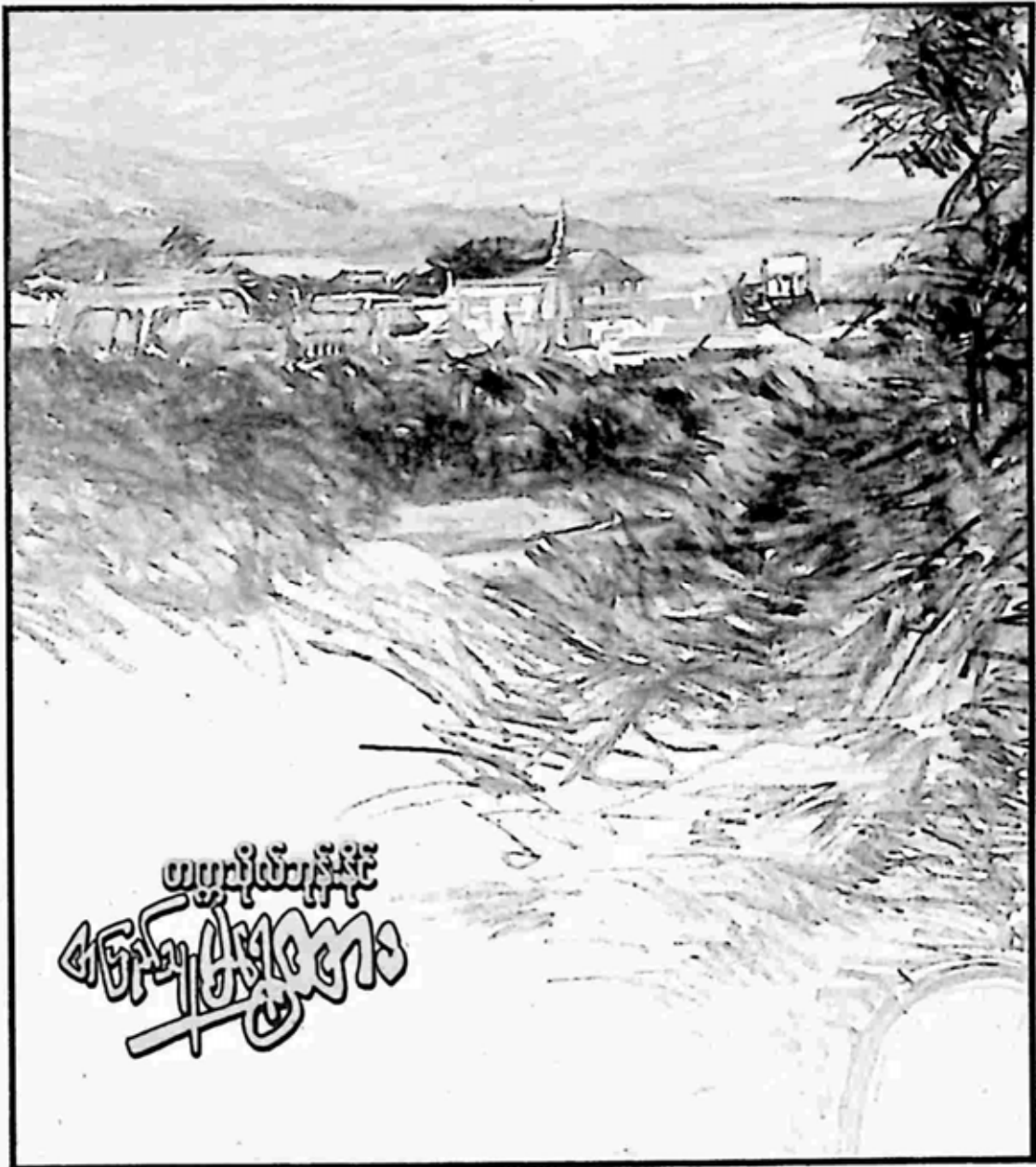
တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အခြေခံကျမ်းဂါဝတ္ထု

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ချမ်းသာစာပေ။
 - ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာ့စွယ်စုံစာပေ။
 - တတိယအကြိမ် - ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ လွင်မော်စာပေ။
 - စတုတ္ထအကြိမ် - ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - ပဉ္စမအကြိမ် - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - ဆဋ္ဌမအကြိမ် - ၂၀၂၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာဖုံးနှင့် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
 - အတွင်းပုံနှိပ် အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်- မြင့်မောင်ကျော်
 - တန်ဖိုး - ၁၀၅၀၀ ကျပ်

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါကား
 ဩဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။ ■

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ

ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တံလေ
 တွေ့ငြားပေမူ၊ စာပေကျေးကျွန်
 ငါဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါမွန်အမြတ်
 ငါအတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါသော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ■

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

အပိုင်း - ၁

နေဦးအတိတ် - ချစ်နိမိတ်

“မောင့်.... ထားသခင်
 မြစ်မ်းရှင်ထံ
 မကြင်သူအား
 ကြင်မိမှားမို့
 သနားခွင့်ထူး
 မပန်ဖူးပါ
 နေဦးအတိတ်
 ချစ်နိမိတ်ဟု
 ဖိုလ်ဟိတ်ထင်မှတ်
 သည်လွမ်းဇာတ်ကား
 ထုပွတ်စတင်
 ဦးမှာပင်က
 သက်ငင်ရွက်တို့ ကြွသောလ...”

အခန်း (၁)

မိဘဟူသည် သားသမီးကို ချစ်သည်မျိုးမို့ ကောင်းနိုးရာရာ အမည်ပေးကြရိုး ထင်သည်။ ကျွန်တော့် မိဘများကလည်း ကျွန်တော့်နာမည်ကို မြတ်ဆွေဟု လှလှပပ မှည့်ခေါ်သွားခဲ့ကြ၏။ ခက်သည်မှာ မရွှေထားတစ်ယောက် ပြောင်လှောင် သရော်ခဲ့သကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော် မောင်မြတ်ဆွေ၌ မြတ်သော ဆွေလည်း မရှိ။ မြတ်သော မျိုးလည်း မရှိ။ မြတ်သော ဘာဆို ဘာမျှ မရှိ...။ မရှိ...။

လူမှန်းကောင်းကောင်း မသိခင်ကတည်းက မိဘမဲ့။ လူလားမြောက်ချိန်၌ တစ်ကောင်ကြွက်။ လူကြီး ဖြစ်လာပြန်တော့ အထီးကျန်။

ခေတ်စားနေသော စကားနှင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကဗျာဆန်ဆန် ဆိုရသော် မုန်တိုင်းထန်သော (ဝါ) ခယောင်းတောပမာ တူသော ကျွန်တော့်အတိတ်၌ မက်မော တသဖွယ်ရာတို့ မရှိပါ။ မက်မော တသဖွယ်ရာ မဟုတ်သော်လည်း မမေ့နိုင်သော အရာကို လွမ်းဖွယ်ရာဟု ဆိုခွင့် ရှိလျှင်မူ ကျွန်တော်၌ လွမ်းဖွယ်သော အတိတ် ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

မှန်သည်... လွမ်းဖွယ်သော အတိတ်။

ကျွန်တော်၏ ချစ်လှစွာသော (ပိုမို တိတိကျကျ ဆိုရလျှင်) ကျွန်တော် တစ်ဖက်သတ် ချစ်လှစွာသော ထားတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ် ဗဟိုပြုထားသည့် ကာမဂုဏ်သား ဆုံလည်နွား တစ်ကောင်၏ လွမ်းဖွယ်သော အတိတ်။

ဆောင်းအိုကြွေလှ နွေရတုလျှင် သစ်မည်မူးမူး...။

သည်စာစကားကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာ ဖတ်ရဖူးသည် မမှတ်မိ။ ထား
ကို သတိရလျှင်... အထူးသဖြင့် ထားနှင့် စတင်ကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်
အောက်မေ့မိလေတိုင်း...။ သည်စကားက ကျွန်တော့် နှုတ်ဖျားတွင် ပေါ်ပေါ်လာ
သည်။

ဆောင်းအိုကြွေလု နွေရတုလျှင် သစ်မည်မူးမူး...။

ဟုတ်ကဲ့... တစ်ခုသော... ဆောင်းအိုကြွေလု နွေရတုလျှင် သစ်မည်မူးမူး
အချိန်မှာပါလေ...။

အခန်း (၂)

မြန်မာပြည်၏ အလှဆုံးမြို့များတွင် ကျွန်တော်၏ ဇာတိဌာနေ ပြည်မြို့လည်း ပါသည်။

ကိုယ့်ငါးချစ်ဖို့ ကိုယ် ချစ်ရသည် မဟုတ်ပါ။ ဗြိတိသျှစစ်သူကြီး ဖီးလ် မာရှယ် ဆာဝီလျံစလင်းက 'အရှုံးမှသည် အောင်ပွဲဆီ' ဟူသော သူ့စာအုပ်တွင် သူ မရှုမလှ ရှုံးရတော့မည့်ဆဲဆဲ ပြည်မြို့၏ အလှကို မမေ့မလျော့ ဖော်ပြထား သည်။

ထို ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ၏ တစ်နေ့သော ညနေ မစောင်းတစောင်း တွင်ကား ဆာဝီလျံစလင်းတစ်ယောက် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်မလာသေး။ ဆာဝီလျံစလင်း ဟုခေါ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဤလူလောက၌ ရှိလေမှန်းပင် ကျွန်တော် မသိသေး။

ကျွန်တော့် အသက်က ၁၃ နှစ်။ ပညာက ၆ တန်း။

ဆာဝီလျံစလင်းကို မသိသကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်သော ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်မီးကြီးသည် မြစ်မင်းဧရာ ရေနံ့သာဦးမှ လှပသာယာသော ကျွန်တော်တို့၏ ပြည်မြို့ကြီးကို ဝါးမျိုဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မည်ကိုလည်း ကြိုတင် မသိနိုင်သေး။

တပို့တွဲဖို့ ပေါက်ပင်၊ လဲပင်တို့ ပတ္တမြားပွင့်နီတို့ကို ကိုယ်စီ ဆင်စပြုနေ ပြီ။

သူမတူအောင် ရွှေရည်ဝင်းသော တမာရွက်တို့လည်း လေအလှုပ်တွင် မြေသို့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွဆင်းနေကြပြီ။

မြပြာသော ဧရာဝတီမြစ်ရေက ကြည်ကြည်လင်လင် ညင်ညင်သာသာ စီးဆင်းနေသည်။

သည်ဘက်ကမ်း၌ သဲစည်းခုံပေါ်၌ သောင်ပိပိ ထွန်းစပြုပြီ။ ဟိုမှာဘက် ကမ်း၌မူ သောင်မထွန်း။ မြရေယဉ်ညိုသည် တန့်ကြည့်တောင်တော်၏ အခြေမှ ခွေပတ်ကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စီးနေ၏။

တန့်ကြည့်တောင်မှသည် မြောက်ဘက် ဖိုဦးတောင်ဆီအထိ ကြောဆန့် ပြေးနေသော တောင်တန်းများထက် မှုန်မှုန်ရီရီ မြူဝန်းရစ်သီ ရှိခဲ့ပြီ။

ရှုခင်းသာသော အေးဘီ-အမ် မိန်းကလေး အထက်တန်းကျောင်းကြီး ဆီမှ တောင်ဘက် အတန်လှမ်းရာ ကတ္တရာလမ်းမကြီး၏ အနောက်ဘက် မြစ်ကမ်း နဖူး မန်ကျည်းပင်စု အရိပ်အောက်၌ ခြေတံရှည် တဲတန်းတစ်တန်း ရှိသည်။

တောင်ဘက်အစွန်ဆုံးရှိ တဲတစ်လုံး၏ အရှေ့လမ်းဘေး၌ မြေစိုက် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိ၏။ ဆိုင်းဘုတ်သည် ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းနေပြီ။ သံဖြူပြား ပေါ်မှ နောက်ခံ အနက်ရောင် ဆေးသားသည် ပြယ်လွင့်စ ပြုပြီ။ အဖြူရောင် စာသားများကလည်း ခပ်ညစ်ညစ်...။ စာသားကို ဖတ်ကြည့်လျှင်...

“ပြည်ဆရာအေးကြီး၏ သား၊ ဆရာ မောင်ချမ်းသာ
စောင်း၊ ဒုံမင်း၊ ပတ္တလား၊ ဘင်ဂျီ တူရိယာစုံ သင်ပေးသည်။
အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင်၊ ပွဲနေ ပွဲထိုင် တီးဝိုင်း စုံစမ်းရန်....”
ဟု တွေ့ရမည်။

ယင်းဆိုင်းဘုတ်နှင့် တဲမှာ ကျွန်တော် မောင်မြတ်ဆွေ၏ ကျေးဇူးရှင် ဂီတဆရာ ဆရာလေး ဦးချမ်းသာ၏ တဲ ဖြစ်သည်။

ဝင်းပြောင်သော ဝါးခြမ်းခင်းကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်က မယ်ဒလင် တီးနေသည်။ ဆရာက ဝါးပိုးတိုင်တစ်လုံးကို မှီထိုင်ကာ စည်းတီးလျက် သီချင်း ဆိုနေ၏။

သီချင်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက်ရော၊ ဆရာ့အတွက်ရော၊ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာကဲ့သို့ ဧရာဝတီမြစ်မင်း၏ ကမ်းခြေတွင် မွေးဖွား ကြီးပြင်းလာခဲ့သူတွေ အတွက်ရော ဘယ်သောအခါမှ မရိုးနိုင်သော ယမုန်နာချီ သီတာသောင်ခြေဘွဲ့ ပတ်ပျိုးကလေး ဖြစ်၏။

တစ်ပြည်သူ မရွှေထား

အချိန်မှာ သီချင်းစာသားတွင်း၌ ပါသော တပေါင်းတန်ခူး မိုးသားကျူး ချိန်မှု မဟုတ်သေး။ ဆောင်းနှင့် နွေလျှင် ခွဲဝေခြမ်းကြသော တပို့တွဲလနှောင်း တပေါင်းမူးမူး။ လေရူးတော့ ဆော်လေပြီ။ နဒီတွင်း၌ ငါးကြင်းနှင့် ငါးတန်တို့ မဆန်လေသေး။ သောင်ရေစီး၌ လေယဉ်စီးနေသော ကိုတံငါတို့ကိုမူ တွေ့နိုင် သည်။ လည်ချင်းယှက်လို့ နွှဲခါပျော်စံဟုတော့ မဆိုနိုင်။ သို့ရာတွင် ကြင်ဖော်တွဲလို့ ဝဲကာပျံနေကြသည့်ဟင်္သာ၊ စင်ရော်၊ ရင်ဘောင်၊ ပိန်ညင်းစသော ငှက်များကိုကား မြင်နေရ၏။

မြင်နေရသည် ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက်။ ကျွန်တော့်ဆရာအတွက် တော့မူ မဟုတ်။ အကြောင်းကား ကျွန်တော့်ဆရာ ကိုချမ်းသာမှာ စက္ခုနှစ်ကွင်း အလင်းရသူ မဟုတ်လေရှာသောကြောင့်တည်း။

ဆရာသည် သီချင်းကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ဆိုနေ၏။ သည်သီချင်းကို မဟုတ်။ ဘယ်သီချင်းကိုမဆို ဆရာက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ဆိုတတ်၏။ ဆရာ ပင်ကိုသံ ကိုယ်၌ ငိုသံ အမြဲပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အလှူပွဲများတွင် အလှူရှင် တို့က ဆရာ သီချင်းဆိုလျှင် မကြိုက်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်တော် ဖြစ်စေ၊ အခြား တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်စေ သီချင်းဆိုရသည်။ မျက်မှန်မည်း တပ်လျက် ဆရာ က ပတ္တလားသော်လည်းကောင်း၊ စောင်းသော်လည်းကောင်း တီးရ၏။ မင်္ဂလာ ဆောင်ပွဲများကမူ အင်္ဂါမစုံသူ ဆရာ၏ ဝိုင်းကို ငှားလေ့ မရှိကြ။ ငှားသော အလှူ များမှာလည်း မျက်နှာကြီး အလှူပွဲများ မဟုတ်။ ဆင်းရဲသား လက်လုပ် လက်စား တို့၏ အလှူပွဲများသာ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ဆရာမှာ နာမည်မှ လွဲ၍ ဘာမျှ မချမ်းသာ။

သဖြန်အဆုံး သီချင်းအပြီး၌ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ ကျွန်းသား ထွင်းအိုး မယ်ဒလင်ကလေးကို ကြမ်းပေါ်သို့ အသာချထားလိုက်၏။ ဆရာကမူ ထိုင်နေရာမှ မလှုပ်သေးဘဲ မြစ်ဘက်သို့ မမြင်ရသော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့် နေ၏။

“ဆရာ ဆေးလိပ် ဖွာဦးမလား”

“ဪ... အေး... အေး... အကောင်းသား”

ကျွန်တော်က ငါးသေတ္တာဘူးခွံ ဆေးလိပ်ခွက်တွင်းမှ ဆေးလိပ်တို့ကို မီးညှိပြီး ဆရာလက်တွင်း ထည့်ပေး၏။ ဆေးလိပ်ကို သုံးလေးခါ ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး မှ ဆရာက စကားဆို၏။

“ယမုန်နာကို ဆိုလိုက်ရမှ ငါ့ရင်ထဲက ချဉ်ခြင်းပေါသွားတယ်၊ မြတ်ဆွေ
ရေ... မြစ်က စာထဲကအတိုင်း လှနေပြီ မဟုတ်လား”

“လှနေပါပြီ ဆရာ၊ ဪ... သောင်ပေါ် ခါတိုင်း မရှိတာတွေလဲ တွေ့ရ
တယ်”

ကျွန်တော်က သည်ဘက်ကမ်း သောင်ပြင်ဆီကို လည်းကောင်း၊ ဟို
တစ်ဘက်ကမ်းမှ ဆင်တဲဆိပ်ဆီ လည်းကောင်း လှမ်းကြည့်ပြီး ပြော၏။

“ဟေ... ဘာတွေလဲဟ”

ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ ပြုံးနေမိ၏။

“ပြောလေကွာ... မင်းဟာက ဘာလဲ”

“ဪ... ယမုန်နာ သင်စတုန်းက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာ ပြန်သတိရမိ
လို့ပါ”

“ဘာလဲ... လံကွတ်တီနဲ့ ကုလားတွေလား”

“ဟုတ်တယ်... ယမုန်နာ ဆိုတာ ကုလားပြည်က မြစ်ပဲ၊ ဂျမုနမြစ်ပေါ့။
ဂျမုနမြစ်ထဲက ကိုတံငါဟာ လံကွတ်တီနဲ့ ကုလားပဲ။ လံချားဆွဲတဲ့ အပွန်းတို့၊
ဆာမိတို့၊ မူတူးတို့လို”

“မင်းတော်တော် မဟုတ်တာ ပြောတဲ့ကောင်၊ မူလ ယမုန်နာ (ဝါ) ယမုန
ကတော့ ကုလားပြည်က မြစ်ပေါ့။ နေမင်းရဲ့သား ယမစောင့်သော မြစ်... ဒီလို
အဓိပ္ပာယ် ရသပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ယမုန်နာ သီချင်းကတော့ တို့ရဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ကိုပဲ
ကြည့်ဖွဲ့ထားတာပါကွာ။ ယမုန်နာတို့၊ ယမုန်တို့ ဆိုတာလဲ မြန်မာမှုက မွေးစား
ထားတဲ့ စကားတွေပါ။ မြစ်ပဲ... ရေပဲလို့ သာမန် အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရတယ်”

“ဆရာ တစ်ခါပြောပြလို့ ရှင်းပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မျက်လုံးထဲ မြင်
မြင်လာတာ ပြောရတာ”

“မင်း မြင်ပုံကလဲကွာ... စာရဲ့ ရသအလှ ပျက်လှတယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန်
ကိုတံငါကို လံကွတ်တီနဲ့လို့”

“အခုလဲ ရသအလှ ပျက်အောင် ပြောရဦးမယ်၊ မြစ်ထဲက သောင်ခုံပေါ်
မှာ လံကွတ်တီနဲ့ ကုလားတွေ...”

“ဘာ... မြစ်ထဲက သောင်ခုံပေါ်မှာ လံကွတ်တီနဲ့ ကုလားတွေ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ စစ်ပြေးကုလားတွေ”

ထိုအချိန်၌ ရန်ကုန်မြို့ကို ဂျပန်က မကြာခဏ ဖုံးကြဲနေပြီ။ ကုလားစစ်ပြေးများစွာသည် ပြည်မြို့သို့ စုပြုံ ရောက်လာနေကြသည်။ ပြည်မြို့မှသည် မြစ်ကို ရရောနှင့်ကူး၍ တစ်ဘက်ကမ်း ဆင်တဲဆိပ်သို့ သွားကြသည်။ ဆင်တဲမှ ပန်းတောင်းမြို့၊ ပန်းတောင်းမြို့မှသည် တောင်ကုတ်လမ်းဖြင့် ရခိုင်ပြည်နယ်သို့၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘင်္ဂလားသို့။

ပြည်မြို့ဆိပ်ကမ်းနှင့်သောင်ခုံပေါ်တွင် မြစ်ကူးမည့်ကုလားတွေ လံကွတ်တီ ရောင်ကြောင့် ပွေးနေ၏။ ဆင်တဲဆိပ်ဆီလည်း ပွေးနေ၏။ ဆင်တဲမှ ပန်းတောင်းဆီ သွားသော လမ်း၌လည်း ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့်။

ဆရာသည် အတန်ကြာ ငြိမ်စဉ်းစားနေပြီးမှ မေး၏။

“ကုလားတွေ ပြေးလာပြီ ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်တွေ ဆုတ်တော့မယ် ထင်တယ်၊ မင်း စစ်သတင်း ဘာကြားသေးလဲ”

“သတင်းစာတွေထဲ ဖတ်ရတာတော့ အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ စင်ကာပူခံတပ်ကြီးက သိပ်တောင့်သတဲ့၊ စင်ကာပူကို ဂျပန် မဖြိုနိုင်ဘူး တဲ့၊ စင်ကာပူ မဖြိုသမျှ ဂျပန်လဲ မြန်မာပြည်ကို မရောက်နိုင်ဘူး တဲ့”

“ဟာ... ဒါလောက်တော့ ငါလဲ ကြားဖူးတာပေါ့၊ ငါ မေးတာက တခြားသတင်း”

“တခြားသတင်းတွေကတော့ စုံလို့ပဲ၊ အခု ယိုးဒယားမှာ ဂျပန်တပ်တွေ ချည်း မဟုတ်ဘူး တဲ့၊ မြန်မာတပ်တွေလဲ ပါသတဲ့”

“ဟေ... မြန်မာတပ်တွေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမြန်မာတပ်တွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ပြည်က လူတွေလဲ ပါသတဲ့”

“တကယ်”

“ဒီလိုပဲ ကြားတာပဲ၊ မြို့ထဲမှာလဲ အခု အဖမ်းအဆီး သိပ်များတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ကြီးတောင် ဖမ်းသွားပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းတာလဲ”

“အင်္ဂလိပ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ လူ မှန်သမျှ ဖမ်းတာပဲ၊ သခင်တွေကတော့ ထိပ်က အဖမ်းခံရတာပေါ့၊ တချို့လဲ အဖမ်းမခံဘဲ အိမ်က ပျောက်ကုန်ကြပြီ။ သူတို့ကလဲ ဟောတာကိုး... အင်္ဂလိပ်အခက် မြန်မာအချက် တဲ့၊ ဂျပန် နိုင်ရင်

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး ရမယ် တဲ့၊ ဆရာ့ဗို့ တိုးတိုးပြောရဦးမယ်၊ အခု လူတွေ အားလုံးက ဂျပန် မျှော်နေကြတယ်”

“ဂျပန်ကို မျှော်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ခုနင်က ပြောတဲ့ လွတ်လပ် ရေးဆိုတာကို မျှော်တာ၊ ဒါထက် မင်း လကို ကြယ်ဖောက်တာ မြင်လိုက်သလား”

“ဟာ... မြင်တာပေါ့”

ပြီးခဲ့သော ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရားပွဲ ကျင်းပနေစဉ်က ဖြစ်သည်။ ဘုရား ရင်ပြင်ပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ ကုန်းတော် ပတ်ဝန်းကျင်၌ လည်းကောင်း လူပရိသတ် ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော လှဦး၊ ဟုတ်ကျန်၊ အောင်ကြည်တို့နှင့်အတူ ရင်ပြင်ပေါ်တွင် ရှိ သည်။ မည်သူက စသည် မသိ၊ လူတို့သည် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်ကုန်ကြ သည်။ ဆောင်း၏ ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်တွင် လသည် ထိန်အောင် သာနေ၏။ ထိန်အောင် သာနေသော လဆီသို့ ကြယ်တစ်လုံးသည် တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာ နေသည်။ မကြာမီပင် ကြယ်သည် လအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး အခြားတစ်ဖက်မှ ထိုးဖောက်ပြန်ထွက်လာ၏။ ဘုရားပွဲတော် တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အုတ်အော် သောင်းတင်း ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့ပြည်မြို့တွင် လကို ကြယ်ဖောက်သည့် အကြောင်း ပြော၍ မဆုံးကြအောင် ရှိသည်။ အတိတ်တဘောင် အမျိုးမျိုးလည်း ပေါ်လာ၏။

မျက်စိ မမြင်ရှာသော ဆရာကား လကို ကြယ်ဖောက်သည်ကို ကိုယ်တိုင် မတွေ့ရ။ တစ်ဆင့်စကားတော့ ကြားပြီးပြီ။ ယခု ဘာကြောင့် မေးပါသနည်း။

“ဆရာ ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“လကို ကြယ်ဖောက် ဂျပန်ရောက်လို့ ပြောနေကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဂျပန် ရောက်လာမယ်၊ မလာမယ်တော့ မသိဘူး၊ လနဲ့ ကြယ် နီးရင် မကောင်းဘူး၊ ပြည်ကြီး ပျက်တတ်သတဲ့၊ စစ်ကြီးများ တို့ဆီ ကူးလာဦးမလား မသိပါဘူးကွာ၊ ကူးလာရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ကျွန်တော်သည် ဆရာ့ကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်မိ၏။

အမှန်က ကျွန်တော်သည် စစ်ကို မကြောက်၊ ကြောက်ရအောင်လည်း စစ် ဆိုသည်ကို တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေး။ ဆရာကတော့ ကြောက်ရှာမည်။ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတတစ်ဦးမည်သည် အားငယ်စိုးရိမ်တတ်မြဲ မဟုတ်လော။

တစ်ပြည်သူ မရွှေထား

ဆရာ စိတ်သက်သာစေရန် ကျွန်တော်က အားပေးစကား ပြောရ၏။

“တွေ့ပူမနေပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ စစ်ရောက်လာလဲ ခဏပေါ့။ လူတွေက တော့ ပြောနေတယ်၊ ဂျပန် မြန်မြန်ရောက်ရင် ကောင်းမယ်တဲ့၊ ဂျပန် ရောက်လာရင် ကုန်ပစ္စည်းတွေ ခုထက် ပေါမတဲ့၊ ဆရာ သိသားပဲ။ ဂျပန်ပစ္စည်း မှန်သမျှ ဈေးနည်းတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲသားတွေ ဟန်ကျမှာပေါ့”

ဆရာသည် အင်းရှည်ကြီး တစ်လုံး ချလိုက်၏။

“အင်း... ရောက်လာလို့ ကောင်းမှာက နောက်၊ အင်္ဂလိပ်က ခံမတိုက်ဘူးတဲ့လား၊ ခံတိုက်ရင် စစ်တလင်းဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ စစ်တလင်းဖြစ်တော့ ဘယ်ပြေးကြမလဲ။ ဒါထက် စစ်ရောက်လာရင် မင့်အစ်မက ဘယ်ပြေးမယ်လို့ ပြောသလဲ”

ရုတ်တရက် ကျွန်တော် မဖြေနိုင်။ စစ်ရောက်လာလျှင် ဘယ်ပြေးမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့၌ ပြေးစရာ မြေမရှိ၊ ပြည်ကလွဲ၍ အခြားအရပ်သို့ ကျွန်တော် မရောက်ဖူး။ အခြားအရပ်၌ ဆွေမျိုး ဟူ၍လည်း မရှိ၊ ပြည်၌ပင် ဆွေမျိုးဟူ၍ မရှိ။ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်အစ်မ၊ ဪ... ကျွန်တော့် ယောက်ဖ။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ဆို၏။

“မမက ဘာမှ မပြောဘူး၊ စဉ်းစားမိပုံလဲ မရဘူး။ သူလဲ သူ့အပူနဲ့သူ မဟုတ်လား”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ အေး... အေး... ဒါထက် မင့်ယောက်ဖကော ဘယ်တော့ ထောင်က လွတ်မလဲ”

“လိုပါသေးတယ်၊ တစ်နှစ်ခွဲတောင် ကျသွားတာ၊ ခုမှ သုံးလပဲ ရှိသေးတာ”

ဆရာသည် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ ပြုံးလိုက်ပြီး ဆို၏။

“စစ်အကြောင်း ပြောရတာနဲ့ စောစောက သီချင်းနဲ့ ကြည်နူးရတာ လေးတွေ ပျောက်ကုန်ပြီ။ ဒါထက် မင်း သီချင်းအသစ်တစ်ပုဒ် တက်ဦးမလား”

“သီချင်းကြီးထဲကလား... တက်ချင်တယ်”

“သီချင်းကြီး ထားဦးကွာ၊ မင်း တော်တော်ပြီပဲ၊ ကာလပေါ်ထဲက လုပ်၊ ဟိုသင်းကွာ... ပြည်လှဖေ ဆိုထားတဲ့ ဂုဏ်မြင့်သူ တက်ပါလား”

“ဟာ... အဲဒါကြီးတော့ မတက်ချင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မိန်းမကို ခူးထောက်လွန်းတယ်၊ ကျွန်တော့်အတန်းက ဆရာ ဦးသိန်းအောင်က ပြောတယ်၊ ယောက်ျားဈေး ဖျက်တဲ့ သီချင်းတဲ့”

“မင်းဆရာက နဂါးနီတို့၊ စင်္ကြာသိုက်တို့မှ ကြိုက်တဲ့ လူကိုး၊ ပြောမှာပေါ့။ ဂုဏ်မြင့်သူက ကောင်းပါတယ်၊ အေးလေ... မင်း လူပျိုဖြစ်လာမှ ဒီသီချင်းကြိုက်မယ်၊ ဒီတော့မှသာ ငါ့လာမတက်ခိုင်းနဲ့”

“လူပျို ဖြစ်လာရင် ဘာလို့ ကျွန်တော်က ဒီသီချင်းကို ကြိုက်ရမှာလဲ”

“အဲဒီတော့မှ မင်းဘာသာ မင်း အဖြေရှာယူ၊ အခုတော့ ဂုဏ်မြင့်သူ မကြိုက်ရင် မြတ်နိုးသူတော့ တက်ထားကွာ။ ကိုယ် ကြိုက်တာ၊ မကြိုက်တာထက် တို့က ကြေးစားလဲ လိုက်ဆိုရ၊ တီးရတယ် မဟုတ်လား။ ဂုဏ်မြင့်သူတို့၊ မာနရှင်တို့ မြတ်နိုးသူတို့ မောင့်အချစ်တော်တို့ ပါးချိုင့်လေးတို့ ဒီသီချင်းတွေက လူကြိုက်များတယ်၊ တက်ထားမှ”

“မြတ်နိုးသူတော့ တက်ပါ့မယ်လေ”

“ကဲ... တက်ရင် လုပ်”

“အခုတော့ အချိန်မရှိတော့ဘူး ဆရာ၊ နက်ဖြန် ညနေမှ ဖြစ်ဖြစ်”

“ဟ... အစောကြီး ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ မင်း ကျောင်းလဲ ပိတ်တယ် ဆို”

“ကျောင်းတော့ ပိတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟောဟိုမှာ မြိုင်ကြီးစိန် ဝင်လာပြီ၊ ကျွန်တော် သတင်းစာ လိုက်ပို့ရဦးမယ်”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ မေ့နေလို့၊ ကဲ... သွား သွား”

“ဆရာတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ နေနေကျပဲ။ ပြီးတော့ အမေလဲ ဈေးသွားတာ ပြန်လာခါ နီးပြီပဲ၊ အေး... ဒုံမင်းသာ ငါ့နား ချပေးထားခဲ့”

“ကျွန်တော်က ဒုံမင်းကို ယူပြီး ဆရာ့အနား ချပေးပေးသည်။”

“အေး... အေး... မင်း သွားချင် သွားတော့၊ နက်ဖြန်ညနေ ဆက်ဆက်လာခဲ့၊ မြတ်နိုးသူ ငါ တက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျွန်တော်သည် မယ်ဒလင်လေးကို ကောက်ယူပြီး ခြေတံရှည်တဲပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။

တဲမှ ဝေးဝေးမရောက်မီပင် ဒုံမင်းသံနှင့် ဆရာအသံကို ကြားရသည်။

“... မောင့်အပေါ်ဝယ်... ဂုဏ်ရည်မတူလို့လား...”

ရွှေစံပယ်ဖြူ ပန်ချင်သူက များ....”

အခန်း (၃)

ဆရာတို့၏ မန်ကျည်းပင်စုအောက်ရှိ တဲတန်းမှသည် အေ-ဘီ-အမ် ကျောင်းကြီး
ဆီ ရောက်သည်အထိ ကတ္တရာလမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဘာသစ်ပင်မျှ
မရှိ။ အရိပ်အာဝါသကင်းသောကြောင့် ချိုင့်ထူသော ကတ္တရာလမ်းသည် ကျနေ၌
ပင် ပူပြင်းနေ၏။

မြို့တွင်းအထိ ကုန်းကြောင်းလျှောက်ရမည်ကို စဉ်းစားပြီး ကျွန်တော်
သည် သက်ပြင်းချမိ၏။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ လျှောက်ရပေမည်။ မလျှောက်၍
မဖြစ်။

သည်းကြိုးတို့ စုတ်ဖွာနေပြီ ဖြစ်သော သားရေလွှာဖိနပ်ကို စီးလျက်
ကျွန်တော်သည် မြောက်ဘက်သို့ မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

လက်ဝဲဘက်၌ မြင့်ရသော ဧရာဝတီ မြစ်ရေကား ပြာမြဲ ပြာလျက်။
သဲသောင်တို့က ဖြူမြဲ ဖြူလျက်။ သဲသောင်ဖြူတို့ထက် စစ်ပြေးကုလားတို့မှာ
လျှောက်မြဲ လျှောက်လျက်။

သူတို့၌ ဖိနပ် မပါကြ။ သဲသောင်သည် ကတ္တရာလမ်းထက် ပို၍ ပူလိမ့်
မည်။ သူတို့ထက်စာလျှင် ကျွန်တော်က ကံကောင်းပါသေး၏။

ဤသို့ တွေးမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ဆရာ၏ စကားကိုလည်း ပြန်
သတိရမိသည်။

စစ်တလင်း ဖြစ်လျှင် ဘယ်ပြေးကြမည်နည်း။ ကုလားတွေကတော့ ကုလားပြည် ပြန်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကိုယ့်ပြည်ကနေ ဘယ်ကိုများ ထွက်ပြေးရမည်နည်း။ တစ်နေရာရာကို ပြေးနိုင်သည် ထား၊ ဘာလုပ်ကိုင် စားသောက်ရမည်နည်း။

အင်းလေ... စစ်တလင်းက ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။ ဖြစ်တော့လည်း အများနဲ့ဟာ၊ ကမ္ဘာကပေါ့။

ဆက်လျှောက်လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှ မြင်ကွင်းကြောင့် ခေတ္တခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

လမ်းဘေး၌ ကျောက်ခဲပုံကြီးများ ရှိသည်။

လူတစ်သိုက်သည် ခက်မာလှသော ကျောက်ခဲကြီးများကို ထုခွဲနေကြရသည်။ အချို့က လမ်းခင်းနေရသည်။ အချို့က ကြီးမားလေးလံလှသော လမ်းကြိုတ် သံတလိမ့်လုံးကြီးကို ကျွဲများ၊ နွားများပမာ ရုန်းကန်ဆွဲနေရ၏။

သူတို့၏ အဝတ်အစားကို ကြည့်ပါ။ အင်္ကျီမှာ ကော်လာမပါ။ စွပ်ကျယ်ကဲ့သို့ လည်ဝိုင်း။ လက်က လက်တို၊ ပုံပန်းမကျသော ဘောင်းဘီတိုက ဒူးအထက်တိုနဲ့နဲ့။ အင်္ကျီရော ဘောင်းဘီပါ ဖျင်ကြမ်းအညံ့စား ဖြစ်၍ မူလအဖြူရောင်မှာ ကြေးတို့ဖြင့် ညိုဝါဝါ ရှိသည်။

တချို့တလေမှာ လွတ်လပ်သော်လည်း အများစု၏ ခြေတွင် သံခြေချင်းများ ရှိသည်။ တစ်ဦး၏ သံခြေချင်းနှင့် အခြားတစ်ဦး၏ သံခြေချင်းကို သံကြိုးလိမ်နှင့် ဆက်တွဲထား၏။ သူတို့ အလုပ်လုပ်စဉ် သံခြေချင်းနှင့် သံကြိုးလိမ်များသည် တချင်ချင် မြည်လျက် ရှိ၏။

သူတို့ကား ပြည်ထောင်ကြီးမှ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ကျ အကျဉ်းသမားများ ဖြစ်ကြ၏။

သည်ဘက် လာလျှင် သည်မြင်ကွင်းကို တွေ့ရမြဲ ဖြစ်၏။ တွေ့ရမြဲ ဖြစ်သော်လည်း ဘယ်တော့မျှ မရိုး။

ထောင်ကျအကျဉ်းသား ဟူသည် လူဆိုး၊ လူမိုက်များ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိသည်။ လူဆိုး၊ လူမိုက် ဟူသည် ကြောက်စရာကောင်းမှန်းလည်း ကျွန်တော်တို့ သိသည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် သိသည်။ သို့ရာတွင် ဤပုံစံ၊ ဤအခြေအနေမျိုး မြင်ရသောအခါ သူတို့အပေါ် ကရုဏာ မသက်ဘဲ မနေနိုင်။

မဖွယ်ရာသော အဝတ်အစား၊ ညိုမည်းကြုံလိုသော အသားအရေ ခြေတွင် သံခြေချင်းတန်းလန်းနှင့် သံတလိမ့်တုံးကြီးကို ဆွဲနေရသူများ၊ ပေါက်ပြဲဖူးရောင်သော လက်များဖြင့် ခက်မာလှသော ကျောက်ခဲကြီးများကို ထုနေရသူများ။

သူ့ခမျာများမှာ ခိုကပ်နားနေခွင့် မရှိ။

ကာကီဗောင်းထုပ်၊ ကာကီအင်္ကျီတို-ဘောင်းဘီတို၊ ကာကီခြေပတ်၊ သားရေဖိနပ်ကြီးများနှင့် ထောင်ဗာရာ ကုလားများကား စည်းကမ်းကြီးလှ၏။ ရက်လည်း ရက်စက်သည်။ ခိုကပ်နားနေသူ အကျဉ်းသမားကို တုတ်ဖြင့် မညှာမတာ ရိုက်တတ်သည်။ ထွက်ပြေးခြင်း၊ ခုခံခြင်းတို့ကို တားဆီးမည့် သေနတ်ကိုင်ကုလားများလည်း ရှိကြသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလေးများသည် အကျဉ်းသမားများကို သနားကြသည်။ ကုလားများကိုလည်း မုန်းကြသည်။ ကုလား လစ်လျှင် ကျွန်တော်တို့က အကျဉ်းသမားများကို တတ်စွမ်းသမျှ ကိုယ်စားနေသော မုန့်ပဲသရေစာများ၊ ဆေးလိပ်တိုများကို ပစ်ပေးလေ့ ရှိကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို အကျဉ်းသမားများက ကြိုက်ကြသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်တို ပစ်ပေးလျှင် သူတို့က လျင်မြန်စွာ ချိုးပြီး ပါးစပ်တွင်း သွင်း၍ ငုံတတ်ကြ၏။ ကျွန်တော့်အစ်မသည် မငယ် ဆေးပြင်းလိပ်ခုံ၌ ဆေးပြင်းလိပ် လိပ်ရသောကြောင့် ဆေးပြင်းလိပ်အပိုင်းအစများ ကျွန်တော့်၌ မရှား။ ငယ်စဉ်ကဆိုလျှင် ကမ်းနားဘက်သို့ လာဆော့ကစားရင်း အကျဉ်းသမားများကို ကျွန်တော် ဆေးပြင်းလိပ် အတိုအစများ ပစ်ပေးလေ့ ရှိ၏။ ကြီးမှ ဤသို့ မလုပ်မိသည်မှာ ကြာပြီ။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းသမားများ မြင်တိုင်း ရင်၌ ကရုဏာသက်မြဲ သက်ဆဲ။

ကျွန်တော်ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ ကျောက်ခဲပုံကြီး တစ်ခုနား အရောက်၌ ကျွန်တော်၏ နာမည်ကို ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်သံ ကြားရသည်။

“မြတ်ဆွေ”

သည်ခေါ်သံကို ကျွန်တော် မှတ်မိသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် သည်လောက၌ ကျွန်တော် အမုန်းဆုံး မဟုတ်သည့်တိုင်စေ မချစ်ဆုံးလူ တစ်ဦး၏ အသံ။ ကျွန်တော့် ယောက်ဖ၏ အသံ။

ကျောက်ပုံနားတွင် သူ့ကို မြင်ရ၏။

လူမှန်း သိတတ်ကတည်းက ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ သူ့အသွင်သည် အစဉ်မောက်မောက်မာမာ နိုင်၏။ မျက်နှာသည် အစဉ်ခက်ခက်ထန်ထန် နိုင်၏။ နှလုံးသားကလည်း ရက်စက်လှသည်။ တစ်ပါးသူကို မဆိုနှင့်၊ သူ့လခကို မစားရ သည့်အပြင်သူ့အရက်ဖိုးလောက်ရန်ဆေးပြင်းလိပ်လိပ်ကျွေးရရှာသည့် ကျွန်တော့် အစ်မကိုပင် ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်တတ်သူ။ မိတဆိုး ဖတဆိုး ဖြစ်သူ ကျွန်တော့် ကို ကျွဲရိုက်၊ နွားရိုက် ရိုက်တတ်သူ။

ယခုတော့ သူက သံခြေချင်းဝတ်နှင့် အကျဉ်းသမား ဖြစ်နေသည်။ ယခင် က သူ့မျက်နှာသည် အရက်ရှိန်ကြောင့် အစဉ် နီစပ်စပ် ထူအမ်းအမ်း နေသည်။ ယခုမူ အသားက မွဲပြာ ခြောက်ခန်းနေ၏။ မျက်တွင်းကျ၍ ပါးရိုးပေါ်အောင် ပိန်လှီနေ၏။ နဖူး၌လည်း ဒဏ်ရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တစ်ခု ရှိနေသေး၏။

သူသည် ဣန္ဒြေမပျက် ကျောက်ထုရင်း လှမ်းပြော၏။

“မြတ်ဆွေ... မင်းမှာ ပိုက်ဆံပါရင် လှမ်းပစ်လိုက်စမ်းပါ။ အလစ်နေနဲ့၊ ကုလားတွေ မမြင်စေနဲ့။”

ကျွန်တော်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောက်ထု နေရသော သူ့လက်များကို။ သူ့လက်များသည် ဖူးရောင် ပေါက်ပြဲနေ၏။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သူ့အပေါ်တွင် ကျွန်တော် ကရုဏာသက်သွား ၏။

ကျွန်တော့်အိတ်အတွင်း၌ ပိုက်ဆံ သုံးမတ် ပါသည်။ ဤပိုက်ဆံ သုံးမတ် မှာ တစ်လသုံး ကျွန်တော့်မုန့်ဖိုးမှ ကျန်သမျှ ဖြစ်သည်။ တစ်လလုံးမှ မုန့်ဖိုး ကျွန်တော် တစ်ကျပ်သာ သုံးနိုင်သည်။

ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ကုလားထောင်ဗာရာသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်ကျောခိုင်းရပ်လျက်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်ယောက်ဖ အနီးတွင်မူ အသက် အတန် ငယ်ရွယ်သော အခြား အကျဉ်းသားတစ်ဦး ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်က အိတ်တွင်းမှ ငါးမူး (ရှစ်ပဲ) စေ့ တစ်စေ့ကို ထုတ်ယူပြီး ကျွန်တော့် ယောက်ဖဆီ ပစ်ပေး၏။ တမင် ချိန်ရွယ် ပစ်ပေးလိုက်သောကြောင့် ငါးမူးစေ့သည် လမ်းဘေး ဖုန်ပေါ်သို့ အသံမြည်ဘဲ ကျသွား၏။

ကျွန်တော့် ယောက်ဖသည် ငါးမူးစေ့ကို ကောက်ယူပြီး ဖုန်ပင် သုတ်မနေ တော့ဘဲ ပါးစပ်တွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ သွင်းလိုက်၏။

ကျွန်တော့်ယောက်ဖ အနီးမှ အကျဉ်းသမားသည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ရှာသည်။

သူ့အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးပြီး မျက်နှာမှာ နုနယ်လှသေး၏။ နုနယ်သော မျက်နှာ၌ ဆိုးမိုက်သော အသွင်ကို မတွေ့ရ။ သူ့အသွင်မှာ ဘယ်မှာမဆို တွေ့နိုင်သော သာမန်ဆင်းရဲသား လူငယ်တစ်ဦး၏ ရိုးသားသော အသွင်မျိုးတည်း။

သူ့နှုတ်ကတော့ ဘာမျှ မဆိုရှာ။ သို့ရာတွင် သူ့အကြည့်မှာ အသနားခံသော အကြည့်၊ မျှော်လင့်သော အကြည့်။

ကျွန်တော့်လက်မှာ အိတ်ဆီ ရောက်သွားပြန်ပြီး ကျန်ရှိနေသေးသော မတ်စေ့ (လေးပဲစေ့) ကို နှိုက်ယူ၍ အကျဉ်းသားလူငယ်ထံ ပစ်ပေးလိုက်၏။ သူက လည်း မတ်စေ့ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပါးစပ်တွင်း ပစ်သွင်းလိုက်၏။

လျှို့ဝှက်လုပ်ရသော ကိစ္စပြီးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့အနီး ချဉ်းကပ်သွား၏။

ကျွန်တော်က ယောက်ဖကို မေးသည်။

“ခင်ဗျား နဖူးက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အကျဉ်းသားချင်း ရိုက်မိလို့ကွ”

“ခင်ဗျား ထောင်ထဲအထိ နောင်တမရသေးဘူးလား”

“မြတ်ဆွေ... ကြီးကျယ်ပြီး ငါ့ လာဆုံးမ မနေနဲ့၊ ငါ ပြောတာ နားထောင်စမ်း၊ မင်း ဒီဘက် နေ့တိုင်း ရောက်သလား”

“ကျောင်းပိတ်ရင် ရောက်တယ်”

“နောက်တစ်ခါ လာရင် မင်းအစ်မဆီက ပိုက်ဆံတောင်းခဲ့၊ ရသလောက် တောင်းခဲ့၊ ဆေးပြင်းလိပ်လဲ ယူခဲ့၊ ရသလောက် ယူခဲ့... ကြားလား”

“အင်း...”

“မင်းအစ်မက ငါ့ ဘာလို့ ထောင်ထဲ လာမတွေ့လဲ”

“ဟိုတစ်ပတ်က သွားသားပဲ၊ ခင်ဗျား တိုက်ပိတ်ခံနေရတယ် ဆို”

“အေး... ထားတော့၊ ပြောလိုက်... လာတွေ့ဦးလို့၊ ပြီးတော့ စစ်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာရင် ဘယ်မှ ထွက်မပြေးနဲ့လို့... ကြားလား”

“ဗျာ...”

“ထောင်ထဲမှာ နေပေမဲ့ တို့ သိတယ်ကွ၊ စစ်နီးလာပြီ၊ စစ်ရောက်ရင် ငါ ထောင်ဖောက်ပြီး ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့မယ်။ အေး... ငါ ပြန်မရောက်ခင် မင်းတို့ ပြေးနှင့်ရင်တော့ အသိပဲ၊ ကြားလား”

တစ်ပြည်သူ မရွှေထား

“စိတ်ချပါများ၊ ခင်ဗျားက ပြေးခိုင်းတောင် ကျုပ်တို့ မပြေးပါဘူး၊ ပြေးစရာ မှ မရှိဘဲ”

ကျွန်တော့်လေသံမှာ အနည်းငယ် မာသွားသည် ထင်၏။ ကျွန်တော့် ယောက်ဖက ကျောက်ထုခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်သည်။ သူ့မူဟန်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ ဆိုလျှင် ထံ၊ နားရင်းရိုက်မည့် ဟန်မျိုး ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ထောင်ဗာရာကုလား လှမ်းအော်သံ ကြားရသည်။ ထောင်ဗာရာများသည် အရပ်သားများက အကျဉ်းသားများနှင့် ရပ်စကား ပြောလျှင် မကြိုက်။

ကုလားသည် တုတ်ကြီးကို ဆွဲကာ အော်ရင်း ဟစ်ရင်း ကျွန်တော်တို့ ဘက်သို့ လျှောက်လာ၏။

ကုလားအနီးသို့ ရောက်မလာမီပင် ကျွန်တော်သည် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော့်ကျောဘက်ဆီမှ ကုလား၏ ဆူပူ ငေါက်ငမ်းသံများကို ကြား ရသည်။

ကုလားအသံတိတ်သွားသောအခါ ကျောက်ထုသံများ ဆက်ထွက်လာ နေ၏။ သံတလိမ့်တုံးကြီး လိမ့်သံလည်း ဆက်ထွက်နေ၏။ အကျဉ်းသားများ၏ ခြေမှ သံခြေချင်းသံများလည်း တချင်ချင် ထွက်ပေါ်မြဲ ထွက်ပေါ်နေ၏။

ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် အကျဉ်းသားနှစ်ဦး၏ ပုံသဏ္ဍာန်တို့သည် မပျောက်။

တစ်ဦးမှာ ယခုတိုင် မိုက်သွေးမိုက်ရည် မပျောက်သေးသော ကျွန်တော် ၏ ယောက်ဖ။ အခြားတစ်ဦးကား သူ့အနီးမှ အကျဉ်းသား လူငယ်။

ကျွန်တော် လှည့်မထွက်လာခင် ကလေးတွင် အကျဉ်းသား လူငယ်၏ မျက်လုံးများကို သတိပြုမိခဲ့သည်။

သူ့မျက်လုံးများကား နှုတ်မှ မပြောလိုက်ရသည့် ကျေးဇူးတင်စကားကို လှမ်းဖော်ပြနေသော မျက်လုံးများတည်း။

အခန်း (၄)

ပြည်မြို့ ဈေးချိုတော်ကြီး၏ တောင်ဘက် တစ်လမ်းခြားရှိ တိုက်တန်းဆိုင်ခန်းများအနက် 'တို့အမျိုး' ဟု ဆိုင်းဘုတ်တင်ထားသော စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည်။

ဆိုင်းတွင်းမှ ဆိုင်ရှင် ကိုညွန့်အောင်က ဆီးမာန်သည်။

“ဟဲ့ကောင်... မြတ်ဆွေ၊ မင်း နောက်ကျလှသည်လား၊ မြိုင်ကြီးစိန် ဝင်လာတာ ကြာလှပြီ”

မြိုင်ကြီးစိန်၊ ရွှေခေါင်း စသည်တို့မှာ ရန်ကုန်နှင့် ပြည် ပြေးဆွဲသော ဘတ်စ်ကားကြီးများ၏ အမည် ဖြစ်လေသည်။ ဤကားကြီးများသည် အချိန်လည်း အလွန်မှန်သည်။ ပြည်မြို့သို့ မီးရထားထက် များစွာ စော၍လည်း ဆိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာတိုက်များမှ သတင်းစာများကို ဤကားကြီးများနှင့် ထည့်ပေးလိုက်ရိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ကိုညွန့်အောင်ကို တောင်းပန်၏။

“ကျွန်တော် အိမ်က လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်စုဘက်ကတောင် လာရတာ။ ဒါကြောင့်မို့ နည်းနည်း နောက်ကျသွားတယ် အစ်ကိုညွန့်အောင်။ ဒါတောင် မြိုင်ကြီးစိန် ဝင်လာတာ မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော် ပြေးလာခဲ့တာ”

“အေးပါကွာ... သတင်းစာတွေသာ မြန်မြန်လိုက်ပို့ လူတွေက စစ်သတင်း ဦးဦးဖျားဖျား ဖတ်ချင်ကြတာ”

ကျွန်တော်သည်လက်၌ပါလာသောမယ်ဒလင်ကိုဆိုင်အတွင်းဘက်ရှိ စားပွဲတစ်လုံး၌ တင်ထားလိုက်၏။ ထိုအခါမှ ကိုညွန့်အောင်က သတိပြုမိဟန် မေးသည်။

“ဘာလဲ.. မင်းဆရာလေး ကိုချမ်းသာဆီက သီချင်းတက် ပြန်လာတာ လား”

“ဒီနေ့ မတက်ဖြစ်ပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ညနေမှ”

“မင်း ဘာသီချင်း တက်မလို့လဲ”

“ဆရာက ဂုဏ်မြင့်သူ တက်ခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော်က မတက်ချင်ဘူးလို့ မြတ်နိုးသူတွေ တက်မယ် ပြောခဲ့တယ်”

“အံ့မယ်... အံ့မယ်... မင်းက မြတ်နိုးသူတွေ ဘာတွေ ရှိနေလို့လား”

“တောက်တီးတောက်တဲ့ဗျာ၊ သီချင်းရှိလို့ တက်ရမှာ။ ဘယ်ရှိရမလဲ၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုကော ဘာလို့ မြတ်နိုးရမှာလဲ”

“ကိုယ့်လူ သိပ်လေမကျယ်နဲ့၊ တော်တော်ကြာ မင်းလိုကောင်မျိုးလေး တွေပေါ့၊ အသက်မက တစ်ဖက်သတ်နဲ့ ချစ်ရတာတို့၊ သနားချစ်နဲ့ ချစ်စမ်းပါတို့ ဘာတို့... ညာတို့”

ကျွန်တော်သည် ကိုညွန့်အောင်နှင့် ဖက်မငြင်းတော့ဘဲ သတင်းစာပုံ ရှိရာသို့ သွားသည်။ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ကောက်ယူပြီး အသေးစိတ် မဟုတ်ဘဲ ဟိုလှန် သည်လှန် အမြန်ဖတ်သည်။

အာဖရိကတိုက်၌ ဂျာမန်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့ တင့်ကားတိုက်ပွဲ အကြောင်း လည်း ပါသည်။ ရန်ကုန်သို့ ဗုံးလာကြသော ဂျပန်လေယာဉ်များကို ဗြိတိသျှ တိုက်လေယာဉ်ပျံများက ပစ်ချလိုက်သည့် သတင်းလည်း ပါသည်။ ဟုမ်းဂါဒိ ခေါ် ပြည်စောင့်တပ်များကို မြန်မာပြည် အင်္ဂလိပ်ဘုရင်ခံမင်းကြီး ဆာဒေါ်မန် စမစ်က လိုက်လံ စစ်ဆေးနေပုံလည်း ပါ၏။

သတင်းများကို ဤသို့ အလျင် မြည်းကြည့်ပြီးမှ ကျွန်တော် ဝေရမည့် သတင်းစာများကို စက်ဘီးနောက်ခုံ၌ ညှပ်တင်သည်။

စက်ဘီးမှာ မဒ်ကဒ် ခေါ် ရွှံ့ကာဖုံးလေးထောင့်နှင့် ပုံပန်း မလှသော ဟာကြူလီ အမျိုးအစား ဖြစ်၏။ ဟောင်းနွမ်းလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဆေးများ ကွာ၊ သံချေးရောင်နှင့် ညိုနေပြီ။ ယင်းစက်ဘီးအစုတ်သည်ပင် ကျွန်တော်ပိုင်

မဟုတ်၊ ဆိုင်ပိုင် ဖြစ်၏။ သတင်းစာ လိုက်အပို့တွင် စက်ဘီးကို ကျွန်တော် သုံးခွင့် ရှိသည်။ အိမ်ပေါက်စေ့ သတင်းစာ ပို့ပြီးလျှင် စက်ဘီးကို ဆိုင်၌ ပြန်အပ်ရသည်။ ထို့နောက် အိမ်သို့ ခြေကျင် ပြန်ရ၏။

ကျွန်တော်သည် စက်ဘီးစီး၍ ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ပထမ အရှေ့ဘက်ရပ်ကွက်များကို ဖြတ်လာသည်။ ထို့နောက် အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းကြီး၏ တောင်ဘက်ရှိ လမ်းအတိုင်း ဆက်စီးသည်။

လမ်းဘေးသစ်ပင်များတွင် ဝါဒဖြန့် ပို့စတာကြီးများ ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပို့စတာတစ်ခုတွင် ချောက်ကမ်းပါး ခြားထားသော မြေပြင်ပုံ ဆွဲထား ၏။ ချောက်ကမ်းပါးကို အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ ဗွီပုံ ထင်ရှားအောင် ဆွဲထား၏။ ကမ်းပါး ၏ တစ်ဖက် မြေပြင်ပေါ်တွင် 'ယိုးဒယား' ဟု ရေးထားပြီး လက်ယာဘက်မြေပြင် ပေါ်တွင် 'မြန်မာပြည်' ဟု ရေးထား၏။ ယိုးဒယားမြေဘက်တွင် စက်ဘီးအစုတ် စီးလာသော လူနှစ်ယောက်၏ ကာတွန်းပုံ ပါသည်။ လူတစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော် တို့ ကောင်းကောင်း သိနေပြီဖြစ်သော ဂျာမနီအာဏာရှင် ဟစ်တလာ၏ ပုံ ဖြစ် သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးစုစုနှင့် ဟစ်တလာက စက်ဘီးနောက်မှ ခွစီးရင်း မြန်မာပြည် ဘက်သို့ညွှန်ပြ နင်းခိုင်းနေ၏။ ရှေ့မှ စက်ဘီးနင်းသူကား မျက်မှန်ထူထူ သွားခေါ်ခေါ် နှင့် မျောက်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အရုပ်ဆိုးအောင် ဆွဲထားသော ဂျပန်တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ဂျပန်၏ ဟန်မှာ ရှေ့မှ ချောက်ကြီးကို ကြည့်၍ မျက်လုံးပြူး ထိတ်လန့်နေပုံ ဖြစ်၏။ ပို့စတာအောက်၌ "သူ့ဆရာက ခိုင်းသော်လည်း ဂျပန်တို့သည် ဗြိတိသျှ ၏ ဗွီချောက်ကမ်းပါးကြီးကို မကျော်နိုင်" ဟု စာရေးထား၏။

ဂျပန်သည် နာဇီဟစ်တလာ၏ တပည့်အမှန် ဖြစ်သလော။

ကျွန်တော်သည် ခြောက်တန်းသာ ရှိသေးသော်လည်း နိုင်ငံရေးဗဟုသုတ အတန်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်တို့၏ အမျိုးသားကျောင်းက နိုင်ငံရေးဗဟုသုတကို အားပေး သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းက ဆရာအများမှာ နာဇီနှင့် ဖက်ဆစ် မကောင်း ကြောင်း ပြော၍ ဆိုဗီယက်ရုရှကိုသာ ချီးမွမ်းကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုညွှန်အောင်၏ စာအုပ်ဆိုင်မှ စာအုပ်များကို အလကား ဖတ်နိုင်သောကြောင့် နာဇီအကြောင်း၊ ဖက်ဆစ်အကြောင်းတို့ကို သိသင့်သမျှ သိပြီးပြီ။ 'ကမ္ဘာ့ရန်သူ'၊ 'လူ့မုန်တိုင်း' စသော ဝတ္ထုများသည် နာဇီဖက်ဆစ်တို့၏

ရက်စက်ပုံများကို ရင်နှင့်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးထားကြ၏။ ‘ဂျပန်သူလျှို’ ခေါ်သော စာအုပ်ကား ဂျပန်သူလျှိုအဖြစ် မန်ချူးရီးယားတွင် လုပ်ခဲ့ဖူးသော အိတာလျတစ်ဦး၏ ဂျပန် ရက်စက်ပုံကို ကိုယ်တွေ့ကြုံသမျှ ဖွင့်ချထားသော စာအုပ် ဖြစ်၏။

နာဇီ၏တပည့် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့သည် မြန်မာပြည်ကို သိမ်းတော့မည်လော၊ သို့မဟုတ် ပိုစတာတွင် ဖော်ပြထားသကဲ့သို့ ဗြိတိသျှ ဗွီ ချောက်ကမ်းပါးကြီးကို မကျော်နိုင်ဘူးလော။

အမှန်က ဒါတွေသည် ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အလုပ်က သတင်းစာတွေကို သက်ဆိုင်ရာသို့ အမြန် ပို့ပေးရမည်။ သတင်းစာပို့ခန့်နှင့် ကျွန်တော် ကျောင်းနေရသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်သည် အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းကြီးဘက် လှည့်ကြည့်မိသည်။

ယင်း ဟိုက်စကူးကျောင်းကြီးကား ယခုကျောင်း မဟုတ်တော့။ ကျောင်းကို မြို့တွင်းရှိ ရိုးကုမ္ပဏီတိုက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားပြီ။ ကျောင်းကြီးမှာ ယခု စစ်တပ်က သိမ်းထားသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ခေါင်းတို စစ်ထရပ်ကားများ ဆိုက်ထား၏။ မော်တော်ကား ဆိုလျှင် ခေါင်းရှည်သာ မြင်ဖူးသော ကျွန်တော်တို့အဖို့ ခေါင်းတိုကားများသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေ၏။ ထို့အတူ ပူအိုက်ဟန်ဖြင့် ဘောင်းဘီတို၊ အင်္ကျီပလာ၊ အသားနီနီ၊ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ မှာလည်း ထူးဆန်းနေ၏။ ယခင်က စစ်သားဆိုလျှင် ကုလားများသာ ကျွန်တော်တို့ မြင်ဖူးသည်။

ဟိုက်စကူးကျောင်းကြီးထောင့် ရောက်သော် တောင်ဘက်သို့ ချိုး၍ မီးရထားလမ်းကို ကျော်ကာ ရွှေဆံတော် ခြေတော်ရင်းသို့ ကျွန်တော် ဆက်လာခဲ့သည်။ ဆံတော်ဂါတ် (ရဲဌာနာ) ဝင်းအတွင်းရှိ အိမ်အချို့တွင် ကျွန်တော် သတင်းစာလိုက်ချ၏။ တစ်ဖန် ဆံတော်ဈေးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်များ၊ အိမ်အချို့တို့၌ လိုက်ချပြန်၏။ ဆံတော်ဈေးမှသည် ဆင်စုဘက်သို့ ခရီး ဆက်ရပြန်၏။ ဆင်စုပြီးမှ နောက်ဆုံး မင်းကြီးတောင်ပေါ် တက်ခဲ့၏။

မင်းကြီးတောင်ပေါ်တွင် အရေးပိုင်၊ ရာဇဝတ်ဝန်၊ စက်ရှင်မင်းကြီး၊ သစ်တောဝန်၊ ယစ်မျိုးဝန်၊ တရားသူကြီး စသည့် အရာရှိကြီးများ နေကြသည်။ အချို့မျက်နှာဖြူများ ဖြစ်ကြ၍ အချို့မှာ မြန်မာများ ဖြစ်ကြသည်။ မြန်မာ အရာရှိများ အိမ်သို့ ကျွန်တော် သတင်းစာ ပို့ရသည်။

မင်းကြီးတောင် တက်သော လမ်းမှာ ချောမွတ်သော်လည်း အကွေ့ အကောက် များသည်။ အတက်မှာ ပင်ပန်းလှ၍ စက်ဘီးကို မတ်တတ်ရပ် နင်းရ သည်။ အချို့နေရာ၌ ဆင်းတွန်းရသည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ မင်းကြီးတောင်ပေါ် လာရသည်ကို ကျွန်တော် ပျော် သည်။ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်ကို ကျွန်တော်က ချစ်သည်။ တောင်ပေါ်မှနေ၍ လှပ သော ကျွန်တော်တို့ မြို့ကြီးကို စီးကြည့်ရသည်ကို ကျွန်တော် နှစ်သက်သည်။

နေက ကျစပြုပြီ။ တပို့တွဲညနေ၏ လေသည် အေးမြနေ၏။ လေက အေးမြသော်လည်း ကျွန်တော် မချမ်း။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတို့ဖြင့် ရွှဲနေသည်။ အေးမြသော လေ၏အတွေ့ကို လည်ပင်းနှင့် မျက်နှာတို့ကသာ ထိတွေ့ခံစားနေ ရသည်။ ခံစားရသမျှကလည်း ရင်ကို အေးချမ်းစေသည်။

လှပသော ညနေ၊ လှပသော တောင်ကွေ့လမ်း။

ရှေ့၌ တောင်ဆင်းလမ်းကို တွေ့ရသည်။ လမ်းသည် နိမ့်လျှောသွားပြီး ပြန်မော့တက်ကာ တောင်စွယ်လေးကို ကွေ့သွား၏။

ကျွန်တော်သည် စက်ဘီးကို မတ်တတ်ရပ် နင်းကာ ကုန်းထိပ်သို့ တက်၏။ ထို့နောက် နိမ့်လျှောသော လမ်းအတိုင်း ဘရိတ်လွှတ်ပြီး အရှိန်နှင့် ဆင်း၏။ အရှိန် နှင့် ဆင်းသွားသော စက်ဘီးသည် အရှိန်နှင့်ပင် ကုန်းကို ပြန်တက်၏။ ကုန်းထိပ် မရောက်တရောက် အရှိန် မသေ့တသေ့၌ မမျှော်လင့်သည် ဖြစ်တော့၏။

တောင်ချိုးလမ်းကွေ့မှ စက်ဘီးတစ်စီးသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၏။ အဆင်းဖြစ်သောကြောင့် အရှိန်လည်း ပြင်းသည်။

ကျွန်တော်က ကြိုးစား ရှောင်လိုက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မလွတ်။ စက်ဘီး နှစ်စီးသည် ဘေးချင်း ပွတ်တိုက်မိကြ၏။

စူးစူးရှရှအော်လိုက်သံကို ကျွန်တော် ကြားရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်မှာပင် ကျွန်တော်လည်း မဟန်နိုင်ဘဲ လူရော စက်ဘီးပါ ထိုးလဲ၏။

သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် လူးလဲထ၏။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ဒဏ်ရာကို ကိုယ် မကြည့်မိ။ တစ်ဖက်လူ ဘာဖြစ်သွားသနည်းဟု လှည့် ကြည့်မိသည်။

ရှေးဦးစွာ တစ်ဖက်လမ်းဘေး တောင်နံရံတွင် ကပ်လျက် လဲနေသော မိန်းကလေးစီး စက်ဘီးလှလှလေး တစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်ကား မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် မြေပြင်ပေါ်၌ မစောင်းတစောင်း လဲကျနေ၏။

မိန်းကလေး၏ ကိုယ်၌ စိမ်းပြာနုရောင် ဂါဝန်အင်္ကျီလေးကို ဝတ်ထား
၏။ ခြေတွင် ခြေအိတ်ဖြူနှင့် သားရေ ရှူးဖိနပ်အနက်ကို စီးထား၏။

လိပ်ချထားသော ခြေအိတ်ဖြူအထက်မှ ခြေသလုံးလေးများသည် ဖြူဝင်း
ချောညက်လှ၏။ ဂါဝန်လေးက လန်လျက် ရှိသောကြောင့် ဖြူဝင်း ချောညက်သမျှ
ပြည့်ဖြိုးဖွံ့ထွားသည့် ပေါင်တံလှလှကိုပါ မြင်မိလျက် သား ရှိနေ၏။

မှင်တက်မိသလို ဖြစ်နေရာမှ သတိဝင်ပြီး လှုပ်ရှားလာလျက် ကျွန်တော်
သည် မိန်းကလေးအနီးသို့ ပြေးကပ်သွား၏။

ထိုအချိန်၌ မိန်းကလေးသည် မြေပြင်ကို လက်ကလေး နှစ်ဖက်ဖြင့်
ထောက်ပြီး အားယူထစပြု၏။ ကိုယ်အထက်ပိုင်းက အရင်ကြွကာ တစောင်း
လှည့်လာ၏။ လည်တိုင်လေးပါ လှည့်လာပြီး ရှေ့သို့ ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်များကို
နောက်သို့ ခေါင်းခါသိမ်းလိုက်သောအခါ ယခုအချိန်အထိ သည်လောကတွင်
ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှ အချောမော အလှပဆုံးသော မျက်နှာကလေးကို တွေ့ရ
သည်တကား။

“ထနိုင်ရဲ့လား၊ ထူပေးရမလား ဟင်”

ကျွန်တော်က လက်ကမ်းပေးသည်။ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်လက်ကို
လှမ်းမယူ။ သူ့ဘာသာသူ နေရာမှ ထ၏။ သို့ရာတွင် မတ်မတ် မရပ်နိုင်သေး။
ခါးလေးကို ကိုင်းပြီး ဒူးတစ်ဖက်ကို နာဟန် လက်တစ်ဖက်နှင့် နှိပ်နေ၏။

“ဒူးနာသွားသလား ဟင်”

မိန်းကလေး၏ ကိုယ်သည် မတ်လာ၏။ အံ့ကြိတ်လျက် ဒေါသထွက်
သော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်သည်။

“စက်ဘီး အရမ်းစီးရသလား၊ မျက်လုံးကကော ကန်းနေသလား”

ကျွန်တော် မောင်မြတ်ဆွေ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်သော ရန်တွေ့သံပါ။

“အရမ်းမစီးရပါဘူး၊ ကိုယ်က တောင်အတက်ပါ။ ကိုယ့်စက်ဘီးမှာ
အရှိန် မရှိတော့ပါဘူး၊ မင်းကသာ အဆင်းပါ”

“အဆင်းသမားကို ဘာလို့ ကြည့်မရှောင်လဲ”

“တောင်တက်၊ တောင်ဆင်းလမ်းမှာ အဆင်းသမားကသာ ရှောင်ပေးရ
တာမျိုး”

“အဲဒါက မော်တော်ကားတွေကို ပြောတာ၊ စက်ဘီးကိုများ ဥပဒေ
ထုတ်ချင်ရတာ နင်က ဘာအရာရှိမို့လဲ”

“ဥပဒေထုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖြစ်ကို ပြောပြနေတာ”

“အဲဒီအဖြစ်ကို ပြောနေတာပေါ့။ ကိုယ့်လမ်းက ကိုယ် စီးပါလား၊ အလယ်က စီးတာကိုး... တိုက်မိမှာပေါ့”

“ကိုယ်က အလယ်က စီးမိတယ် ထား၊ မင်းကလဲ အလယ်က မစီးဘူး ဆိုရင် တိုက်မိပါ့မလား”

“အလယ်က စီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကွေ့ဟဲ့... အကွေ့၊ နင့်မျက်လုံးက မမြင်ဘူးလား”

သူနှင့်ဖက်၍ ကျွန်တော် မငြင်းတော့။

ချောမောလှသော မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးကြည့်မိသည်။ ရုပ်ကလေး ချောသလောက် ဘာကြောင့် ဒေါသကြီးရပါသနည်း။

အသက်က ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူခန့် ရှိမည်။ ဝတ်စားထားပုံမှာ အထက်တန်းစား အရာရှိကြီးသမီး တစ်ဦးမှန်း သိသာသည်။ အရာရှိကြီးသမီး ဖြစ်လေတော့ ဒေါသလည်း ကြီးပေမည်။ မာနလည်း ကြီးပေမည်။

ကျွန်တော်က အသံကို တတ်နိုင်သမျှ ချိုချိုထားပြီး တောင်းပန်ရ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် မှားပါတယ်လေ၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်း မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ပါးကို ရိုက်”

မိန်းကလေးသည် နှုတ်ခမ်းကို ရွဲကာ မဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်သာ ထိုးလိုက်၍ သူ့စက်ဘီးဆီ လျှောက်သွား၏။

ကျွန်တော်က သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက်သွားပြီး မေး၏။

“ကိုယ် ဘာကူရမလဲ”

“မလိုပါဘူး”

“မင်း စက်ဘီးများ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မလိုပါဘူးလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

သူ့နား ဆက်နေလျှင် ခက်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အလုပ် ရှိသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်စက်ဘီး လဲနေရာသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်စက်ဘီးရှေ့ ရွဲကာအနည်းငယ် စောင်းယိုင်သွားသည်မှအပ

အခြား ဘာမျှ မဖြစ်။

သတင်းစာများမှာမူ မြေပြင်သို့ လွင့်ကျနေ၏။ တော်ပါသေး၏။ လေး
ငါးစောင်သာ ကျန်တော့သဖြင့် အကောက်ရ လွယ်သည်။

သတင်းစာများ ကောက်ရင်း မိန်းကလေးဘက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်
ကြည့်သည်။

သူလည်း အလုပ်များနေသည်။

စက်ဘီးလက်ကိုင်စောင်းသွားဟန် တူသည်။ မိန်းကလေးသည် စက်ဘီး
ရှေ့ဘီးကို ပေါင်ကြားညှပ်၍ လက်ကိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညှိယူ
နေ၏။

ကျွန်တော်က သတင်းစာများကို သေသပ်အောင် ပြန်စီပြီး စက်ဘီး
နောက်ခုံ၌ ပြန်ညှပ်၏။

ထိုစဉ် ခေါ်သံ ကြားရ၏။

“ဒီမှာ... ဟဲ့... ကောင်လေး”

အသံရှင်မှာ မချောလေးပင်။

“ကိုယ့်ကို ခေါ်တာလား”

“ဘယ်သူ ခေါ်ရမလဲ၊ ဒီမှာ လာလုပ်ပေးဦး”

ကျွန်တော်က သူ့ဆီ ပြန်ကူးသွား၏။ အနီးရောက်သော် ပြဿနာကို
မြင်၏။

မချောလေး၏ စက်ဘီးမှာ ချိန်းကြိုးပြုတ်နေ၏။ ရှေ့ခွေးသွားစိပ်မှသာ
မက နောက်ခွေးသွားစိပ်မှပါ ပြုတ်နေ၏။ သည်လို ပြုတ်နေပုံက ပြန် အတံပရ
လက်ဝင်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်တပ်လျှင် လက်များ ဆီချေးနှင့် ပေရေ ညစ်ပတ်
တတ်သေးသည်။ မိန်းကလေးသည် ဖြူဝင်းသော သူ့လက်ကလေးများကို ညစ်ပတ်
စေလိုဟန် မတူ။

မိန်းကလေးက စက်ဘီးကို ကိုင်၍ ထိန်းပေးသည်။ ကျွန်တော်က စိတ်
ရှည်စွာဖြင့် ချိန်းကြိုးကို နေသားတကျ ပြန်တပ်ပေးရ၏။

ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

ကျွန်တော့်လက်တွင် ဆီချေးအမည်းတို့ ပေရေကုန်ပြီ။ ကိစ္စ မရှိပါ။
သူကလေး ကျေနပ်လျှင် တော်ပါပြီ။

ကျေနပ်လေပြီလားတော့ မသိ၊ မျက်နှာလေးက မတင်းလှတော့။ မျက်လုံး
တို့၌လည်း ဒေါသရောင် ကင်းပြီ။ ဒေါသရောင် ကင်းသော မျက်လုံးတို့သည် အလွန်

ကြည်လင်လှပ၏။ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်သည် တောက်ပသော အနက်ရောင် ဖြစ်၏။ မျက်သားတို့မှာ ဖြူစင်ရုံမက ပြာလွင်နေသည်။ မျက်တောင်တို့မှာ ကော့ရုံမက ရှည်လည်း ရှည်လှ၏။

ခဏ၌မူ နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးယောင်လာသည်။

“သိုင်းခယု... မိုင်ဗွိုင်း”

“ဟင်... ဘာပြောတယ်”

“အိုင်တဲလ်ယူ... သိုင်းခယု မိုင်ဗွိုင်း”

မချောလေးသည် စက်ဘီးပေါ် တက်ကာ ရှေ့ဆက် စီးသွားတော့၏။ မခံချင်သလိုလို၊ ဝမ်းနည်းသလိုလို ရင်ထဲ၌ ဟာသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ကျွန်တော် ရပ်ကျန်ရစ်၏။

အတန်ငိုငံနေမိပြီးမှ ကျွန်တော့်ခရီး ကျွန်တော် ဆက်ရ၏။

စက်ရှင်မင်းကြီးအိမ်၊ သစ်တောဝန်အိမ်၊ ယစ်မျိုးဝန်အိမ် စသည်ဖြင့် အိမ်စဉ်အလိုက် ကျွန်တော် သတင်းစာ လိုက်ပို့သည်။

ကျွန်တော် နောက်ဆုံးဝင်သည့် အိမ်မှာ လမ်းအရေးပိုင် ခေါ် အစိုးရ အင်ဂျင်နီယာ ဦးတင်လတ်၏ အိမ် ဖြစ်သည်။

အိမ်ဝင်းအတွင်း မြက်ခင်းပေါ်၌ ဂေါက်သီး အစမ်းရိုက်နေသော ဦးတင်လတ်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရသည်။

ဦးတင်လတ်သည် အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ချောမော မွန်ရည်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသက် လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဗိုက်မရွံ့သေး။ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ခါးသေးသေးနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အချိုးအစားကျသည်။ ဘိလပ်ပြန် ဖြစ်၍ အနေအထိုင် ဗိုလ်ဆန်သော်လည်း တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် စိတ်နှလုံးကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဦးတင်လတ် ပြည်သို့ ပြောင်းလာသည်မှာ ခြောက်လခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ယခင်က သူ့ရာထူး၌ မျက်နှာဖြူများသာ ဖြစ်၏။ သူကမူ ဘိလပ်ပြန်မို့ ဤရာထူးကို ရသည် ဆို၏။

ဦးတင်လတ်နှင့် ကျွန်တော် အတန် ရင်းနှီးသည်။ ရင်းနှီးရသည်မှာ သူ့အိမ်၌ သတင်းစာ ပို့ရသူတစ်ဦး အနေနှင့်သာ မဟုတ်။ ကျွန်တော့် ယောက်ဖ သည် ဦးတင်လတ် အုပ်ချုပ်ရသော ဝိဒဗလျူ ခေါ် ပြည်သူ့လုပ်ငန်းဌာနမှ ထရမ်

ကား မောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယခု အရက်ဝိုင်း၌ စကားများရာမှ ဓားခုတ်မှု ဖြင့် ထောင်ကျနေသည်။

ဦးတင်လတ်သည် ကျွန်တော့်ယောက်ဖကို သံယောဇဉ် ရှိသည်ထက် ကျွန်တော့်အစ်မကို သနားပုံ ပေါ်သည်။ သတင်းစာ ပို့ခဖြင့် ကျောင်းနေရသော ကျွန်တော့်အပေါ်လည်း ကရုဏာ ရှိသည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ဦးတင်လတ်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“မောင်မြတ်ဆွေ၊ ဒီနေ့ သတင်းစာ လာသလားဟေ့”

ရန်ကုန် ဗုံးအကြခံရပြီးကတည်းက တစ်ခါတစ်ရံ သတင်းစာ မမှန်သော ကြောင့် ဦးတင်လတ်က မေးခြင်း ဖြစ်၏။

“လာပါတယ်ခင်ဗျ။ ဒါထက် ဒီနေ့ ဝန်မင်း ဂေါက်ကွင်း မသွားဘူးလား”

“မသွားဘူးကွဲ့၊ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေလို့။ အေးလေ... ဧည့်သည် လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ယောက္ခမတွေပါ။ ရန်ကုန်က ရှောင်လာကြတာ။ ဟိုမှာ ကျောင်းတွေလည်း ပိတ်ကုန်တော့ ငါ့ကလေးလည်း ပြန်ရောက်နေတယ်။ ဒါထက် မင်းတို့ ကျောင်းတော့ မပိတ်သေးဘူးနော်”

“မပိတ်သေးဘူး ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်းစရာရှိရင် ပြောပါ။ အားတဲ့အခါ ကျွန်တော် လာလုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဦးတင်လတ်သည် ခေတ္တ စဉ်းစားသယောင် ငြိမ်သွား၏။

“မောင်မြတ်ဆွေ ပြောလို့ သတိရတယ်၊ မင့်အစ်မ ဆေးလိပ် လိပ်တုန်း ပဲလား”

“မလိပ်လို့ ဘာနဲ့ သွားစားမလဲ ခင်ဗျ”

“တစ်နေ့ ဆေးလိပ် လိပ်ခ ဘယ်လောက် ရလဲ”

“အမှန် မရှိဘူး၊ တစ်ကျပ်၊ ငါးမတ်၊ အဲဒီလောက်ပဲ”

“တို့အိမ်မှာ အခု လူတိုးနေတယ်၊ ဘာတ္တလာကုလားကလည်း သူများ ယောင်တာနဲ့ ကုလားပြည် ပြန်မယ်ချည်း ပြောနေတယ်။ အဲဒါ မင်းအစ်မ လုပ်နိုင် မယ် ဆိုရင် တစ်လ ငါးဆယ် ပေးမယ်၊ ထမင်းလဲ တို့နဲ့အတူ စားပေါ့ကွာ၊ အိမ်သား လိုပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် မမကို ပြောပေးပါ့မယ်”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ... သတင်းစာ ပေး”

ကျွန်တော်က သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဦးတင်လတ်၏ လက်တွင်းသို့ ရိုသေစွာ လှမ်းပေးသည်။

ဦးတင်လတ်က သတင်းစာကို ချက်ချင်း ဖတ်နေသည်။

ကိစ္စက ပြီးပြီမို့ ကျွန်တော်သည် စက်ဘီးကို တွန်းကာ ခြံတွင်းမှ ထွက်လာ၏။

ခြံပြင်ရောက်၍ စက်ဘီးပေါ် တက်မည်အပြု၌ လမ်းပေါ်မှ စက်ဘီးတစ်စီး လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူပင်တည်း။ စောစောက မမချောကလေး။

သည်တစ်ခါ ထပ်မတိုက်မိရန် ခြံဝ၌ ကျွန်တော်က ရပ်နေ၏။

မချောက ဆက်မစီးဘဲ ခြံဘက် ကွေ့ဝင်လာသည်။ ကွေ့ဝင်လာရုံမက ကျွန်တော့်အနီး၌ ဆင်းရပ်လိုက်၏။

“ဪ... နင်က တို့အိမ် သတင်းစာ ပို့တဲ့ ကောင်လေးကိုး”

“ဘာရယ်...”

“နင်က တို့အိမ် သတင်းစာ ပို့တယ်... ဟုတ်လား”

“ဒါ မင့်အိမ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် မင်း ဝန်မင်း ဦးတင်လတ်ရဲ့ သမီးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝန်မင်းဦးတင်လတ်ရဲ့ သမီး၊ ငါ့နာမည် ထား... တဲ့”

“ထား... မင့်နာမည် ထား... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မသိဘူးလား”

“အိုး... ဘယ်လိုလုပ် သိနှင့်ရမလဲ”

“အခု သိပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း... သိပြီ”

“သိရင် ပြီးရော၊ နောက်ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ”

“ဗျာရယ်”

“နောက်ကို ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံလို့”

ကျွန်တော်က အသာပြုံးမိသည်။

“ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ ဆိုတော့ မင့်ကို ကိုယ်က မမထားလို့ ခေါ်ရ

မလား”

“ဒါ ဘာလူဝါးဝစကား ပြောတာလဲ”

“လူဝါးဝစကား ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ မင်းက ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံ ရမယ် ဆိုတာနဲ့ မမထားလို့ ခေါ်ရမလားလို့ မေးတာ။ ကိုယ့်နာမည် အပါလို့လဲ မပြောရသေးဘူး၊ ကိုယ့်နာမည် အပါလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်နာမည်က မြတ်ဆွေ တဲ့”

ထားသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးပြီး မျက်နှာထား ခပ်စူစူဖြင့် ခြံတွင်း ဝင်သွား၏။

ကျွန်တော်ရင်မှာသာ လှုပ်ရှားကျန်ရစ်၏။ ကျွန်တော် နားမလည်သော ထူးဆန်းသည့် လှုပ်ရှားမှု။

ကုန်းအဆင်း၌ ကျွန်တော်သည် စက်ဘီးကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ အမြန်မစီးဘဲ မှန်မှန်လေး စီးလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ရင်တွင်း တစ်နေရာ၌လည်း ပဲ့တင်သံတစ်ရပ်သည် မှန်မှန် လေး ပေါ်နေ၏။

ထား... ထား... သူ့နာမည် ထား... တဲ့။

ဪ... မာနရှင် မရွှေ့ထား။

အခန်း (၅)

ထားနှင့် စတင် တွေ့ဆုံပြီး၍ ခုနစ်ရက်ခန့်အကြာ ညတစ်ည၌ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တက်အပြီး၌ ကျွန်တော်သည် ဆရာအိမ် ရှိရာမှ ကျွန်တော့်အိမ် ရှိရာသို့ ထုံးစံအတိုင်း ကုန်းကြောင်းလျှောက် ပြန်လာခဲ့ သည်။

လမိုက်သောကြောင့် ညက မှောင်နေ၏။ ကာဖြူး ခေါ် နေဝင်မီးငြိမ်း အမိန့်ကြောင့်လည်း တစ်မြို့လုံး၌ ဘာအရောင်မျှ မရှိ။

ကျွန်တော့်လက်တွင်း၌ ကျွန်တော့်လက်စွဲတော် ထွင်းအိုး မယ်ဒလင် ကလေး ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ဘာသီချင်းကိုမျှ မဆို၊ မတီး။ ယခင်ကမူ လမိုက်မိုက်၊ လသာသာ ဤကဲ့သို့ အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော် သီချင်းတစ်ပုဒ်ပုဒ် ဆိုတီးလာမြဲ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ရင်မှာ ခံစားမှုမျိုးစုံနှင့် လေးပင်နေ၏။

ဗြိတိသျှတို့ ကြားလုံး အမျိုးမျိုးထုတ်ကာ အားအကိုးကြီး ကိုးခဲ့သော စင်ကာပူခံတပ်ကြီးသည် တစ်နေ့က ဂျပန်လက် ကျသွားသည်။ ထိုနေ့ကား ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက် ဖြစ်၏။

စင်ကာပူ ကျသွားသည့် သတင်းမှာ ရေဒီယိုကြောင့် တစ်မြို့လုံးသိနှင့် ကြပြီ။ မနေ့ညနေက ကိုညွန့်အောင်တို့ ဆိုင်သို့ ကျွန်တော် သွားသောအခါ

ကိုညွှန်အောင်က ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံးအဖြစ် ဝေရမည့် သတင်းစာထုပ်ကို ပေးသည်။ လတစ်ဝက်သာ ရှိသေးသော်လည်း ကျွန်တော့်ကို လစာအပြည့် (ငွေတစ်ဆယ်တိတိ) ထုတ်ပေးသည်။ ထိုလစာမှာ ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံးလစာ ဖြစ်လေ၏။ အကြောင်းမှာ ရန်ကုန်မှ နောက်ထပ် သတင်းစာတို့ လာရန် မရှိတော့။ ကိုညွှန်အောင်တို့ပင် အကြောင်းပေါ်လာက ပြည်အရှေ့ဘက် ၁၂ မိုင်ကွာ ရှိသည့် ပေါင်းတလည်မြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီ။

ကျောင်းများ ပိတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အားနေသည်။ ယခုအလုပ်လည်း မရှိပြီ။ ဗုံးကြဲလျှင် မြစ်ဆိပ်ကို ကြမည်ဟု သတင်းပြေးနေသောကြောင့် ဆရာတို့ပင် မနက်ဖြန်ဆိုက နိဗ္ဗိန္ဒချောင်သို့ ရွှေ့ပြောင်းတော့မည်။

ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ရွှေဆံတော် ဘုရားကြီး၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ခြင်္သေ့ကြီးအနီး လှေကားထစ်တွင် ထိုင်လျက် ကျွန်တော် ခေတ္တနားသည်။

ဘုရားကြီးကို မီးပူဇော် မထား။ ညသည် တိတ်ဆိတ်နေသောကြောင့် ညောင်ရွက်ခတ်သံ၊ ဆည်းလည်းသံများကို ကြားနေရသည်။

ဆံတော်ဈေးရှိရာ ဤမြောက်ဘက် ခြေတော်ရင်းသည် အခါတိုင်း၌ အလွန်စည်သည်။

ကလေးဘဝက ကျွန်တော်၊ လှဦး အစရှိသော သူငယ်ချင်း တစ်သိုက်သည် ဤခြေတော်ရင်း၌ ညတိုင်း ကစားကြသည်။ စောင်းတန်းတစ်လျှောက် ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက် ပြေးကစားသည့်အခါ ကစားသည်။ လန်ချား ခိုးစီး၍ ပျော်သည့်အခါ ပျော်သည်။ လန်ချား ခိုးစီးရသည်မှာ မလွယ်လှ။

လန်ချား၏ အောက်ဝင်ရိုးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ထိပ်တွင် ဘုလုံးရှိသော သံချောင်းရှည်နှစ်ချောင်း ထွက်နေသည်။ လန်ချားကုလားက လူခေါ်၍ အလုပ်များနေစဉ် ကျွန်တော်တို့က လန်ချားနောက် တိတ်တိတ်ကပ်သွားသည်။ ခြေဖျားနှစ်ခုနှင့် ဝင်ရိုးတွင် ချိတ်သည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်က ဘုလုံးတပ် သံချောင်းရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရ၏။ လူတင်ပြီး၍ ကုလားက လန်ချားကို မလိုက်သောအခါ လန်ချားကိုယ်သည် နောက်သို့ လန်လာ၏။ ဖားပြုတ်ထိုင် ထိုင်၍ ပါလာသော ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းကလည်း မြေကြီးဆီ စိုက်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ နှဖူး

နှင့် မြေကြီးမှာ မဝေးလှ။ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးများကလည်း ဘေးဘီကို သိပ် မမြင်။ အောက်တည့်တည့်ရှိ ကတ္တရာလမ်း မည်းမည်းကိုသာ တရိပ်ရိပ် မြင်ရ သည်။ မတော်တဆ လက်လွတ် ခြေလွတ် ကျသွားလျှင် အောက်သို့ တခြား ဘာနှင့်မျှ မကျနိုင်။ မျက်ခွက်နှင့်သာ တည့်တည့်ကျမည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ဤသို့ အသည်းတယားယား ခိုးလိုက်ရသည်ကို ကျွန်တော်တို့ ပျော်ကြ၏။ ကုလား မရိပ်မိလျှင် မြို့ထဲ လမ်းမတော်အထိ ကျွန်တော်တို့ ဤသို့ ကသိကအောက် ဇောက်ထိုး ဖားကုန်း ကုန်း၍ ပါသွားတတ်ကြ၏။

ယခု ခြေတော်ရင်း၌ လန်ချားများ မရှိ။ လန်ချားကုလား ဂေါ်ရင်ဂျီများ လည်း အခြားကုလားများနှင့်အတူ ပြေးကြပြီ ထင်၏။

စောင်းတန်းပေါ်၌ ဘကြီးမောင်တစ်ယောက်တော့ ရှိလိမ့်ဦးမည် ထင် သည်။

ဘကြီးမောင်မှာလည်း ကျွန်တော့်ဆရာကဲ့သို့ပင် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်း မရ။ ဘကြီးမောင်၏ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာများ ရှိသည်။ စောင်းတန်း၏ လက်ယာဘက် အခန်းတစ်ခန်းကို ဘကြီးမောင် အပိုင်စားသည်။ ဘကြီးမောင်၏ အလုပ်မှာ ဝါးပတ္တလား တီး၍ ပိုက်ဆံတောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ သနားကြင်နာသော ဘုရားဖူးများက ပိုက်ဆံ တစ်ပဲ၊ တစ်မူး ပေးလျှင် ဘကြီးမောင်သည် ဝါးပတ္တလား ကြီးကို ခေါက်ကာ သီချင်းကြီးများကို ဆိုပြလေ့ ရှိ၏။

ဘကြီးမောင်နှင့် ကျွန်တော် ခင်သည်။ ကျွန်တော့်ယောက်ဖ အရက်မူး ၍ သောင်းကျန်းသော ညဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ဤစောင်းတန်းသို့ တက်လာ ကာ ဘကြီးမောင်နှင့် အိပ်လေ့ ရှိသည်။

အင်း... ကာလ မကောင်း၍ ဘုရားဖူးနည်းချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ဘကြီး မောင် ခမျာလည်း ဝင်ငွေ ပါးရှာလေမည်။

တောင်တောင်ဤဤ စဉ်းစား၍ အမောပြေသောအခါ ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်သည်။

ဆံတော်ဂါတ် အနောက်ဘက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာစဉ် ဂါတ်ဝင်း တစ်လျှောက် မန်ကျည်းပင်ကြီးများပေါ်မှ ဗျိုင်းတို့အလန် တကြား ထအော်သံကို ကြားရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ပြည်မြို့မှာ တောတောင်များနှင့် နီးသောကြောင့် ထိုစဉ် က မြို့တွင်း သစ်ပင်ကြီးများတွင် ငှက်တို့ နေ၏။ ဆံတော်ဂါတ်ဘေး မန်ကျည်းပင်

ကြီးများတွင် ဗျိုင်းတို့ ရှိသည်။ ဘူတာရုံရှေ့ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်တွင် လင်းဆွဲ ကြီးများ မရေတွက်နိုင်အောင် တိုးလှီးတွဲလောင်း နေကြ၏။

လျှောက်လာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် မီးရထားလမ်း ရောက်သော် မီးရထားလမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ကျွန်တော့်အိမ် ရှိသော ပန်းပဲတန်းရပ်ကွက်သည် မီးရထားလမ်းဘေး တွင် ဖြစ်၏။ မီးရထားလမ်းဘေး ရပ်ကွက် ဖြစ်သောကြောင့် အမှိုက်ရှုပ်၍ ညစ်ပတ် သည်။ ဆင်းရဲသား များသောကြောင့် အိမ်တို့က စုတ်ချာသည်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အိမ်ဟူသာ ဆိုရသော်လည်း ထရပ်မြေစိုက် တဲတစ်လုံး သာ ဖြစ်သည်။ အိမ်တစ်ခုလုံး၌ ကျွန်တော့်အစ်မနှင့် ယောက်ဖ စံသော အတွင်း ခန်း တစ်ခန်းသာ ရှိသည်။ အရှေ့ပိုင်း၌ ကျွန်တော် စံသော ဝါးကြမ်းခင်းအဆင့် တစ်ဆင့် ရှိသည်။

ဝါးကြမ်းခင်း အဆင့်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်က မင်ဒိုလင်လေးကို တင်ထား လိုက်၏။ အတွင်းခန်း၌ မီးရောင်မှိန်မှိန် တွေ့ရသောကြောင့် အသံပြုပြီး ကျွန်တော် လျှောက်သွားသည်။

“မြတ်ဆွေလားဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“မင်း ပြန်လာတာ မိုးချုပ်လှချည်လား”

“မချုပ်သေးပါဘူး၊ ခုမှ ရှစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခါတိုင်း ဒို့ထက် နောက်ကျတာပဲဟာ”

“ဟဲ့... ခုက ခါတိုင်းနဲ့ တူတာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော့်အစ်မ မသန်းလှသည် ဤမျှသာ ပြောပြီး သူ့အလုပ် သူ ဆက် လုပ်နေသည်။

အခန်းတွင်း၌ မီးလက်ဝါးတံဆိပ် လက်ဆွဲ ရေနံဆီမီးအိမ်ကို အပြင်သို့ အရောင်မထွက်ရန် ထောင့်ကွယ်တစ်ခု၌ ထွန်းထားသည်။

မီးရောင်မှိန်မှိန်၌ ကျွန်တော့်အစ်မ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ကျွန်တော် က ကြည့်မိ၏။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဆေးပြင်းလိပ် လိပ်နေသည် မဟုတ်။ ဆေးပြင်းလိပ် လိပ်ရန် လည်း မလိုတော့။ အစ်မ အလုပ်လုပ်သော မငယ် ဆေးပြင်းလိပ်ခုံမှာလည်း ပိတ် လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ယခု ကျွန်တော့်အစ်မက အထုပ်ကလေးများကို စိတ်ရှည်စွာ ထုပ်နေ
၏။

“အဲဒါ ဘာတွေလဲ မမ”

“ဪ... စားစရာ၊ သောက်စရာနဲ့ ဟိုသင်း ဒီသင်းလေးတွေပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မင်းအစ်ကိုဖို့လေ၊ ငါနက်ဖြန်ထောင်ထဲ သွားတွေ့မလို့၊ ထောင်ဝင်စာ
ရခဲ့တယ်ဟဲ့”

“အင်း... သူများတကာကတော့ စစ်ရောက်လာရင် ရှောင်ဖို့ တိမ်းဖို့
ပြင်။ မရှိ ရှိတာလေး စု၊ မမကတော့ ရှိစု မဲ့စုလေးနဲ့ ထောင်ထဲ သွားပို့ဦးမယ်”

“ဟယ်... မြတ်ဆွေရယ်၊ ငါ့လင်ဆီ ငါ မပို့လို့ သူ့ဆီ ဘယ်သူက ပို့မလဲ”

“အင်း... ပို့ ပို့၊ မမလင်က မမပေါ် ကောင်းရှာလွန်းလို့”

“နင် ဒီစကား ခဏခဏ ပြောတယ်၊ နင်ကတော့ ယောက်ဖကိုး၊ မုန်းနိုင်
မယ်။ ငါ့မှာတော့ လင်အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး။ သမ္ဘူလဒေဝီဟာ နူနေတဲ့ လင်ကို
တောထဲ လိုက်ပြီးတောင် လုပ်ကျွေးသေးတာ”

“ဟိုက ဘုရားအလောင်း၊ မမလင်က တယ်... ပြောလို့ မကောင်းပါဘူး၊
ပြီးတော့ မမအပေါ်များ ဘယ်တုန်းက ကောင်းခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“ကောင်းတုန်းက ကောင်းခဲ့ပါတယ်ဟယ်၊ ဆိုးတဲ့အခါလဲ ဆိုးတာပေါ့။
ကောင်းတာ ဆိုးတာဟာ ပဓာန မဟုတ်ဘူး၊ လင်သားဟာ လင်သားပဲ။ ဂျင်းစိမ်း
နဲ့ မိဿလင် သူ ကြင်မှ ကိုယ်ကြင် ဆိုတာက စိတ်နာတုန်း ခဏ ပြောကြတဲ့ စကား”

“အို... ကျွန်တော်တို့ကတော့ ချင်းစိမ်းနဲ့ မိဿလင်ပဲ၊ တစ်ပြားမှ မလျှော့
ဘူး”

“အပြောမကြီးပါနဲ့ မြတ်ဆွေရယ်၊ သူ စိမ်းတိုင်း ကိုယ် စိမ်းတယ် ဆိုရင်
မေတ္တာ ဆိုတဲ့ စကားကို ဘယ်သွားထားရမလဲ၊ နင် ဒါတွေ နားမလည်နိုင်သေးပါ
ဘူး၊ ကိုယ်တွေ ကြုံမှ နောင်တရမယ်”

“အမယ်လေး... ကိုယ်တွေ မကြုံပါရစေနဲ့၊ ဒါတွေ ထားဦး၊ ကျွန်တော်
တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ဆရာတို့တောင် နိဗ္ဗိန္ဒ သွားနေကြမလို့တဲ့”

“အဲဒါ ပြောမလို့ပေါ့၊ ငါ မနက်က မင်းကြီးတောင်ပေါ် သွားတယ်၊ ဝန်မင်း
ဦးတင်လတ် အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လက်ခံလိုက်ပြီ”

တစ်ပြည်သူ မရွေးထား

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့၊ နို့... ဘာနဲ့ သွားစားမလဲ”

ဦးတင်လတ် ကမ်းလှမ်းသော စကားကို ကျွန်တော် ပြန်ပြောပြစဉ်က မမသည် စိတ်ပါလှဟန် မပြု။ အမှန်ကလည်း ဆေးလိပ် လိပ်စားရသည်မှာ ဆင်းရဲသော်လည်း အောက်တန်းအကျဆုံးဟု မဆိုနိုင်။ ဦးတင်လတ်၏ အိမ်၌ လုပ်ရမည်မှာ ယဉ်ကျေးစွာ ဘယ်လိုပြောပြော စင်စစ်မူ အစေခံအလုပ်သာတည်း။ ထို့ကြောင့် မမက စိတ်ဝင်စားဟန် မပြုခဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း မတိုက်တွန်းခဲ့။
ယခုမူ ကျွန်တော့်၌လည်း အလုပ် မရှိပြီ။ မမ၌လည်း အလုပ်လက်မဲ့။ မမကသာ ဆက်ပြော၏။

“ဝန်မင်းတို့အိမ်က ဘတ္တလာလဲ ပြေးပြီ၊ မောင်ခေါ်တုန်း ထူးရတာ ကောင်းတာပေါ့ဟယ်။ ဝန်မင်းရော၊ ဝန်မင်းကတော်ရော မဆိုးရှာကြပါဘူး၊ ငါ့ကို လခတစ်ဝက် ငွေအစိတ် ကြိုထုတ်ပေးတယ်”

“ဒါကြောင့် မမ ထောင်ထဲ သွားတွေ့မလို့ပေါ့လေ”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီက မရလဲ ကြံဖန်ရှာ သွားတွေ့ရမှာပဲ၊ ဒီတော့ မနက်ကို နင် ဝန်မင်းတို့အိမ် သွားစမ်းပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ထောင်ဝင်စာနဲ့ သွားတွေ့ရတာက တစ်နေ့လုံး ကုန်တယ်၊ ဒီတော့ ငါ့ကိုယ်စား နင် ဝန်မင်းတို့အိမ် သွားပြီး ကူညီလုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“ဗျာ... ကျွန်တော်က သူတို့အိမ် သွားပြီး အစေ... အစေ....”

ကျွန်တော် စကားကို မဆုံးလိုက်။ မမကို အားနာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မမသည် အစေခံအလုပ်ကို လက်ခံခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။

မမက ဝမ်းနည်းစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“နင့်စကား မဆုံးပေမဲ့ နင် ဘာပြောမယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ် မြတ်ဆွေ။ ဟုတ်တယ်၊ တို့ အစေခံအလုပ် လုပ်ရတော့မယ်။ ဝက် ဖြစ်မှတော့ မစင် ကြောက် နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကာလကြီးက ပျက်တော့မယ်၊ အားကိုးဖို့ လင်ကလဲ အင်းလေ... နင် ပြောသလိုပါပဲ၊ ငါ့လင်ကံကလဲ ဆိုးလှတယ်”

မမက တုန်ယင်သော အသံနှင့် စကားကို ဆုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လျက် အထုပ် ဆက်ထုပ်သည်။

မမ ခေါင်းငုံ့သွားသည်မှာ သူ့အလုပ် သူ ဆက်လုပ်ဖို့အပြင် မျက်လုံး
တွေကို ကျွန်တော့်ထံမှ လွှဲဖယ်လို၍ ဖြစ်ရမည်။ မည်သို့ပင် လွှဲဖယ်စေ မမ၏
မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်တို့ လျှံနေသည်ကို ကျွန်တော် သိရ၏။

ကျွန်တော့်ရင်မှာလည်း အနည်းငယ် ဆိုသွားကာ မမကို သနားလှစွာ
စိုက်ကြည့်မိသည်။

ကျွန်တော့်မမသည် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး ကောင်း၍ အသားလတ်သည်။
ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က မမသည် ယခုထက် များစွာလှသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိ
သည်။ ယခုတော့ မမ၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးနွမ်း၍ အသားအရေ အနည်းငယ် ခြောက်
ခန်းသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာက ပိန်လှသည် မဆိုနိုင်စေ မပြည့်တင်းလှ။

ကျွန်တော့်ယောက်ဖကို ကျွန်တော် မုန်းသော်လည်း ကျွန်တော့်မမကိုမူ
ကျွန်တော် ချစ်သည်။ တကယ် ဆိုတော့လည်း ယနေ့အထိ သည်လောကဝယ်
မမက လွဲ၍ ချစ်ရမည့်သူ ကျွန်တော့်၌ ဘယ်သူမျှ မရှိ။ လင်ကံပင် ဆိုးသော်လည်း
မမခမျာ ကျွန်တော့်အပေါ် သူ တတ်နိုင်သမျှ ကောင်းခဲ့ရှာသည်။

ကျွန်တော်သည် အသံကို တည်ငြိမ်စွာ ထားပြီး ပြော၏။

“ခု နင်က ကျွန်တော် စကားပြော မှားသွားတယ်၊ အင်းလေ... အစေခံ
ပါပဲ။ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ခိုးစားတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တောင်းစားတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊
ကိုယ့်ဝမ်းရေးအတွက် ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုယ် လုပ်တာ၊ စိတ်ချမမ... ကျွန်တော်
မနက်စောစော ထပြီး မင်းကြီးတောင်ပေါ်က ဝန်မင်းဦးတင်လတ်အိမ် သွားပေး
ပါ့မယ်”

မမက မျက်ရည်လျှံသော မျက်လုံးများနှင့် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ပြီး
ပြုံးပြ၏။

“မောင်လေး နေ့တိုင်း သွားလုပ်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နက်ဖြန် တစ်ရက်
တည်းပါ၊ နောက်နေ့တွေ မမပဲ သွားပါ့မယ်”

“နက်ဖြန် တစ်ရက်တည်း ဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်နေ့တွေမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုရင်
ကျွန်တော် ကူလုပ်ပေးပါ့မယ်။ မမ ဆင်းဆင်းရဲရဲ လုပ်ရပြီး ကျွန်တော်က ဇိမ်နဲ့
ဒူးနဲ့မစားနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ... မမ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်”

ကျွန်တော်သည် မမအနားက ခွာလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်စံရာ ဝါးကြမ်းခင်းအဆင့်ပေါ်၌ အတန်ကြာ ထိုင်နေမိသည်။
အိပ်ချင်စိတ်က မရှိ။ စိတ်တို့က အမျိုးစုံ လှုပ်ရှားနေသည်။

နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဝန်မင်းဦးတင်လတ်တို့အိမ် သွားအလုပ်လုပ်ရတော့မည်။ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကလည်း အစေခံအလုပ်။

မမ ပြောသကဲ့သို့ ဝက်ဖြစ်မှတော့ မစင် မကြောက်လိုတော့ပါ။ ခိုးစားခြင်း၊ တောင်းစားခြင်းတို့မှ လွဲလျှင် ဘာလုပ်ရလုပ်ရ ဟူသော ကျွန်တော့် သတ္တိသည်လည်း မပျက်ပါ။ သို့ရာတွင်...။

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းကို ရှည်စွာ ချမိ၏။

မအိပ်ချင်သေးသောကြောင့် ကျွန်တော်က မယ်ဒလင်ကလေးကို ဆွဲယူပြီး အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ဘက် အတန်ကွာသော မီးရထားသံလမ်းပေါ်၌ ကျွန်တော် ထိုင်သည်။

ညကမှောင်မည်းနေ၏။ တိတ်လည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ကောင်းကင်၌ မျက်တောင်ခတ်နေသော ကြယ်တို့သည် ခါတိုင်းထက် ဤကမ္ဘာမြေမှ ပိုမိုဝေးလှသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

စိတ်က သိသိမှတ်မှတ် မစေစားရသေးမီ လက်တို့က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးနေမိသည်။

ထိုသီချင်းမှာ ကျွန်တော် နောက်ဆုံး တက်လာခဲ့သည့် သီချင်း။ ဟိုး... တစ်နေ့က မတက်လိုပါဘူးဟု ကျွန်တော် ငြင်းပယ်ခဲ့ဖူးသော သီချင်း။

သီချင်းနာမည်က...

“ဂုဏ်မြင့်သူ”

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဝန်မင်းဦးတင်လတ်၏ အိမ်ကြီး ဆင်ဝင်အောက်
၌ ကျွန်တော် ရပ်နေမိသည်။

သတင်းစာပို လုလင်အဖြစ် သည်အိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် မကြာခဏ
ရောက်ဖူးသည်။ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ သုံးလေးကြိမ် ဝင်ခဲ့ဖူးပြီ။

ယခုမူ အိမ်ကြီးကို ကျွန်တော်က စိုးရိမ် အားငယ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေမိ
သည်။ ဆင်ဝင်မှတစ်ဆင့် အိမ်ကြီး၏ အတွင်းသို့ ဝင်ရန်ကို ဘာကြောင့်မသိ
ကြောက်လန့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်က အလွန်ငယ်သွားပြီး အိမ်ကြီးက
အဆမတန် ကြီးနေသည်ဟုလည်း ထင်သည်။

ချီတုံချီတုံနှင့် ကျွန်တော် ရပ်နေခိုက် အိမ်ဝတွင် ဝန်မင်းကတော် ပေါ်လာ
သည်။

“ဪ... မောင်မြတ်ဆွေလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“လာ လာ... အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့”

ထိုအခါကျမှ အိမ်တွင်းသို့ ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့သည်။

ဝန်မင်းကတော်က ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်သည်။

ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်း၌ ကြမ်းပြင်ထက် ခြေစုံရပ်နေ၏။

ဝန်မင်းကတော်မှာ အသက်သုံးဆယ် ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အလွန် နုပျိုသည်။ အဆင်းသဏ္ဍာန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အရပ်ထဲတွင် ဗိုလ်ဆန်သည်ဟု ပြောသော အဆင်းသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်၏။ မျက်လုံးရော၊ မျက်ခုံးရော၊ နှာတံရော၊ အသားအရေရော အားလုံး ဗိုလ်ဆန်သည်။ လည်တိုင်နှင့် ပခုံးကျပုံက ငွေဒင်္ဂါး ပြား၌ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးသော ဝိတိုရိယဘုရင်မနှင့် တူသည်။ ပိုးအင်္ကျီဖြူ မထူ မပါးနှင့် အပြာနုခံတွင် သင်္ဃေခက်ကဲ့သို့ ပန်းခက်အနက် သေးသေးများ ရိုက်ထား သည့် ထဘီကို ဝတ်ထားပုံမှာလည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် လှပသည်။

ဗိုလ်ဆန်သည် ဆိုသည်မှာ ကပြားဆန်သည်ဟု ကျွန်တော် မဆိုလို။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှ ကပြားမလေးများမှာ တောင့်တောင့်၊ ကြမ်းကြမ်း၊ ဆိုးဆိုး ဆတ်ဆတ်၊ ဆတ်ကော့လတ်ကော့ ဖြစ်၏။ ဝန်မင်းကတော်ကား ပျောင်းပျောင်းနွဲ့နွဲ့ နိုင်သည်။ ထိုင်နေပုံလေးလည်း ပုံပုံအိအိ ရှိသည်။ မျက်နှာထားရော မျက်လုံးများ ပါ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။

“အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ ရှိရာမှ ဝန်မင်းကတော်က ပြုံးပြီး ဆို၏။

“မောင်မြတ်ဆွေကို လွှတ်လိုက်မယ်လို့ မနေ့က မင့်မမကတော့ အပြော သား”

“ဟုတ်ကဲ့... မမက လွှတ်လိုက်တာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ”

“အင်း... အဲဒါနဲ့ မောင်မြတ်ဆွေ ဘာလုပ်တတ်သလဲ”

“ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ။ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်”

ဝန်မင်းကတော်က ဟင်းခနဲ တစ်ချက် ရယ်၏။

“အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ ဘာခိုင်းရမလဲ ဒီကလဲ မသိဘူး၊ နေဦး... ထမင်း ချက်တတ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ချက်တတ်ပါတယ်”

“ဟင်းကော”

“လွယ်တဲ့ ဟင်းတော့ ချက်တတ်ပါတယ်”

“လွယ်တဲ့ဟင်း ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“ဘဲဥချဉ်ရည်တို့၊ ခရမ်းသီး အိုးကပ်တို့၊ ကင်ပွန်းရွက် ဟင်းချိုတို့၊ ပဲကြီး နဲ့ ဆူးပုပ်တို့...”

ဝန်မင်းကတော်သည် မျက်လုံးလေးများ ဝိုင်းကာ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၏။

“ဟယ်... အဲဒါတွေတောင် ချက်တတ်တယ်၊ မောင်မြတ်ဆွေ ဘယ်မှာ သင်တာလဲ”

“မမနဲ့ ဝိုင်းကူလုပ်ရင်း မမ မအားတော့ ဖြစ်သလို လုပ်ကြည့်ရင်း ဒီလို နဲ့ ကျွန်တော် တတ်တာပါ”

ဝန်မင်းကတော်သည် ကျွန်တော့်ထံမှ မျက်လုံးများကို မလွှဲ၊ ပါးစပ်လေး လည်း ဟနေသည်။

ထိုစဉ် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ မိန်းမကြီးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။

“အေး... ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

“မောင်မြတ်ဆွေနဲ့ မာမာ၊ သူ့အစ်မ ဘယ်သူ... အဲ... မသန်းလှ၊ မသန်းလှ က ဒီနေ့ သူ့ကိုယ်စား လွှတ်လိုက်တာ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာ စကားလက်ဆုံ ကျနေတာလဲ”

“အို... သူ သိပ်တော်တာပဲ မာမာ၊ ဟင်းတွေ ဘာတွေ ချက်တတ်တယ် တဲ့၊ ဘာတဲ့... ဘဲဥချဉ်ရည်တဲ့၊ ခရမ်းသီး ဘာရယ်...”

ဝန်မင်းကတော်က ကျွန်တော့်ထံ လှမ်းကြည့်မေးသောကြောင့် ကျွန်တော် က ဝင်ဖြေပေးရ၏။

“ခရမ်းသီး အိုးကပ်”

“အဲ... ခရမ်းသီး အိုးကပ်၊ ပြီးတော့ ကင်ပွန်းရွက်ဟင်းချို၊ နောက်ပြီး... ပဲကြီးနဲ့ ဆူးပုပ် တဲ့”

မိန်းမကြီးက သက်ပြင်းချဟန် လုပ်ပြပြီး ဆို၏။

“အံ့မာလေး အေးရယ်... ဒါတွေ ချက်တတ်တာများ တအံ့တသြ ဖြစ်နေ ရသလား”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ ဘတ္တလာတောင် မချက်တတ်ဘူး”

“ဟဲ့... ဘတ္တလာက မြန်မာဟင်း ဘယ်ချက်တတ်မလဲ”

“ပြီးတော့ မိုးကျရွှေကိုယ်လဲ မချက်တတ်ဘူး”

“နင့်မိုးကျရွှေကိုယ် လုပ်တတ်တာ ဘာရှိလို့လဲ”

ကျွန်တော်က သူတို့ စကားများအနက် မိုးကျရွှေကိုယ် ဟူသောစကား ဆန်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ လူနာမည်လော။ သူတို့ ပြောပုံအရ လူနာမည် ဖြစ် နေ၏။

“ကဲ...ညည်း လုပ်စရာ ရှိတာ သွားလုပ်၊ ဒီသူငယ်ကို ငါကြည့်ခိုင်းမယ်”
ဝန်မင်းကတော်သည် နေရာမှထ၍ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး ဆို၏။

“အဲဒါ... ဒီက... မာမာ... အဲလေ... မေမေ... မောင်မြတ်ဆွေ မာမာ
ခိုင်းတာကို လုပ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝန်မင်းကတော်”

ဝန်မင်းကတော် ထွက်သွားသောအခါ အခန်းတွင်း၌ ကျွန်တော်နှင့်
မိန်းမကြီးသာ ကျန်ရစ်၏။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မိန်းမကြီးက ဆိုဖာပေါ် ထိုင်လျက်
ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေပုံ ရသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ပြန်အကဲခတ်
၏။

မျက်နှာကျုပ်က ဝန်မင်းကတော်နှင့် ဆင်သည်။ ဝန်မင်းကတော်လောက်
မူ့အသားမဖြူ။ ဝန်မင်းကတော်ကဲ့သို့လည်း မျက်နှာထား မချို။ ကုပ်ပိုး၌ အသား
မတက်တက် ရှိအောင် ဝသော်လည်း လေးလေးထိုင်းထိုင်းဟန် မရှိ။ ကျယ်ဝန်း
သော မဟာနဖူး၌လည်း အကြောတစ်ချောင်း ထောင်နေ၏။

“မင်းနာမည် မြတ်ဆွေ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လူကြီးနဲ့ စကားပြောရင် သံဖြတ်နဲ့ မပြောရဘူး၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊
ဒီလို ရိုရိုသေသေ ပြောရတယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“မင်း ထမင်း ဟင်း တကယ် ချက်တတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“မိုးကျရွှေကိုယ် ဈေးက ပြန်လာမှ မီးဖိုချောင်မှာ အလုပ်ရှိမယ်၊ အခု
မင်း တံမြက်စည်း လှည်းရမယ်၊ လှည်းတတ်ကဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းမကြီးက မကျေနပ်ဟန် စိုက်ကြည့်သောကြောင့် ကျွန်တော်က
စကားကို ပြင်၍ ထပ်ပြောရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ကျန်တာတွေ မသင်ခင် မင်းကို အခေါ်အပြော သင်ရမယ်”

“ခင်ဗျာ”

“စောစောက ငါ့သမီး အေး ကို ဝန်မင်းကတော်လို့ မင်း ခေါ်တာ ကြား လိုက်တယ်၊ အဲဒါ အင်မတန် ရိုင်းတယ်၊ မမ လို့ ခေါ်ရမယ်... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“အေးရဲ့အစ်မ ခင်လေး ရှိသေးတယ်၊ သူ့ကိုလဲ မမပဲ ခေါ်၊ ငါ့ကိုတော့ မင်း မေမေကြီးလို့ ခေါ်ရမယ် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

အဘွားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကြက်မွေးတစ်ချောင်း အရင်ပေးသည်။ စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များ၊ ဗီရိုများ စသည်ကို အစင်းမထင်ရန် ကြက်မွေးနှင့် ခပ်ဖွဖွ လှည်းနည်း ပြသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ကို တံမြက်စည်းနှင့် အုပ်လှည်းနည်း သင်ပြန်သည်။

“အိမ်အထိန်းမှာ တံမြက်ကောင်း၊ မီးဖိုချောင်မှာ ငရုတ်ထောင်း၊ မင်း ငါ သင်တာကို ကျကျနန လုပ်၊ ဒီအလုပ်မှာ မြဲချင်ရင်”

ကျွန်တော်က အဘွားကြီးကို မော့ကြည့်မည် ကြံပြီးမှ မျက်လွှာဆက်ချ ထားရ၏။ ဤအလုပ်ကို ကျွန်တော် အမြဲလုပ်မည် အဘွားကြီး ထင်နေပြီ။ ကိစ္စ မရှိပါ။ သူ့အကြိုက် ‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ’ ဟုသာ လိုက်လိုက်ရတော့၏။

အဘွားကြီး ထွက်သွားသောအခါ ပရိဘောဂများကို ကျွန်တော် ကြက်မွေး နှင့် စလှည်းသည်။

အမှန်က ဖုန်မရှိ။ သို့ရာတွင် ဝတ္တရားကုန်ရန် ပရိဘောဂ မှန်သမျှကို ကျွန်တော် စိတ်ရှည်စွာ ကြက်မွေးနှင့် လိုက်လှည်းသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပြင်ကို မြက်တံမြက်စည်းနှင့် စလှည်းသည်။

လှဲရင်းလည်း ပြုံးမိ၏။ ကြမ်းပြင်၌ အမှိုက်ဝေး၍ ဖုန်ပင် မရှိ။ ကျွန်တော် တို့ စံရာ တဲနန်းနှင့် ကွာပါဘိခြင်း။ ကျွန်တော်တို့ စံရာတဲ၌ ကြမ်းမှာ မဟာပထဝီ မြေကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဖုန်မက သဲရော၊ ခဲရော ထူသည်။ အမှိုက်က ဗရပွ။

ဖုံမရှိသော ပရိဘောဂ၊ အမှိုက်မရှိသော ကြမ်းပြင်ကို အလုပ်မရှိ အလုပ် ရှာ တံမြက်လှည်းရခြင်းအတွက် သဘောကျ၍ ပြုံးမိသည်။

မပင်ပန်းလှသော အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ လုပ်နေခိုက် မမျှော်လင့် သော အသံကို ကြားရသည်။

ပီယာနိုသံ...။ အပေါ်ထပ်မှ လာသည်။

ပထမတွင်မူ ကျွန်တော် နားမလည်သော တေးသွားများ ဖြစ်၏။ ညာသံများ ကြားတွင် မှန်မှန်ခြား၍ ပေါ်လာနေသော ဘယ်သံ။ ဘရိတ်လွတ် ဘရိတ်နင်း စနစ်တို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်သီချင်း တီးနေမှန်း သိသည်။

မကြာမီပင် အသံများ ရောထွေးသွားရန် ပီယာနိုခလုတ်များကို မွှေလိုမဲ့သံ ကြားရ၏။ ခဏ၌မူ ဝေစည်သာယာသော ဘွဲ့ခံတီးသံ ကြားရ၏။

တံမြက်လှည်းခြင်းကို အမှတ်မထင် ရပ်ပြီး နားစွင့်ထောင်မိသည်။

ပီယာနိုသံကို ကျွန်တော် အလွန်နှစ်သက်သည်။ ပီယာနိုပါသော တီးဝိုင်းသည် အလွန် မျက်နှာကြီး၏။ ကျွန်တော့်ဆရာလေး၏ ဝိုင်းတွင် ပီယာနို မထားနိုင်ပါ။ အခြားဝိုင်းတစ်ခုနှင့် တွဲတီးစဉ်က ပီယာနိုကို ကျွန်တော်က အထင်တကြီး တအံ့တဩ ငေးကြည့်မိဖူးသည်။

ယခု အိမ်ပေါ်မှ ပီယာနိုသံ ပေါ်ထွက်နေပြီ။

ကျွန်တော်က တံမြက်စည်း ဆက်လှည်းသည်။ နားနှင့် စိတ်ကမူ ပီယာနိုသံဆီ ရောက်နေ၏။

ဂန္ဓမာတောင် ခေါ် မဇ္ဈသက နတ်ပန်းဘွဲ့ကို တီးနေမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ ဤဘွဲ့ကား ကျွန်တော် ဆိုတီး ကောင်းကောင်းရသော ဘွဲ့ ဖြစ်၏။

ပီယာနိုသံသည် သီချင်းတစ်ပိုဒ်ပြီး တစ်ပိုဒ် ညက်ညောစွာ ကူးပြောင်းလာရာမှ 'မချူသာပြန်' အစတွင် ထစ်ငေါ့သွားသည်။ ထစ်ငေါ့သွားရုံမက ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ တစ်နေရာတွင် တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေ၏။ အတန်ကြာသော် ပီယာနိုခလုတ်များကို ဆောင့်ဖိနှိပ် ရပ်လိုက်သံ ကြားရ၏။

ကျွန်တော်သည် ပြီးခါနီးပြီဖြစ်သော တံမြက်လှည်းခြင်း အမှုကို သွက်သွက် ပြု၏။

တစ်ဆစ်ချိုး လှေကားထိပ်မှ ခြေသံ ပေါ်လာ၏။ လှေကားခုလတ်တွင် ခြေသံ ရပ်သွားသောကြောင့် ကျွန်တော် လှည့်၍ မော့ကြည့်မိသည်။

“ဪ...”

လှေကားလယ်တွင် ထားက ရပ်နေ၏။

လှေကားလက်တန်းထက် လက်ကလေးတစ်ဖက် တင်ကာ ကိုယ်ကို ခပ်နွဲ့နွဲ့ ယိုင်လျက် ရပ်ရင်း ထားက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်လေး မကြုတ် တကြုတ် နှင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော်က မျက်လုံးလွှဲလိုက်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း ငုံ့ပစ်လိုက်သည်။ သစ်သားလက်ကိုင်တပ်သံဖြူဂေါ်ပြားအတွင်းသို့ မရှိလှသော ဖုန်နှင့်အမှိုက်ကို တံမြက်စည်းနှင့် သိမ်းထည့်နေ၏။

အောက်အထိ ဆင်းလာသော ထား၏ ခြေသံကို ကြားရသည်။

“ဒီမှာ...”

ကျွန်တော်က မော့မကြည့်။

“ဒီမှာ... ခေါ်နေတယ် သတင်းစာပို့တဲ့ ကောင်ကလေး”

ဤအကြိမ်၌မူ ကျွန်တော်က ထားကို မော့ကြည့်သည်။

ထား၏ မျက်နှာက ပြုံးသလို၊ မပြုံးသလို မချိုမချည် ဖြစ်၏။ အိပ်ရာထစ မျက်နှာသစ်ပြီး ဘာမျှ ဖြီးလိမ်းထားခြင်း မရှိသေးသော်လည်း ထား၏ မျက်နှာလေးသည် ပကတိသန့်စင်ဖြူဝင်းလှကြောင်းကို အရေးထဲ၌ သတိပြုမိလိုက်သေးသည်။

“နင် သတင်းစာ မပို့ဘဲ အခု ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“တံမြက်စည်း လှည်းနေတာလေ”

“တံမြက်စည်း လှည်းနေတာတော့ မြင်သားပေါ့၊ အခု တို့အိမ် နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်အိမ်မ မအားလို့ ကိုယ် ခဏ လာအလုပ်လုပ်ပေးတာ”

“ဪ... ဒါဖြင့် နင် အခု ဒီမှာ လှည်းလို့ ပြီးပလား”

“ပြီးပြီ”

“ဒါဖြင့် အပေါ်ထပ် တက်လှည်းပါ”

“ဘာရယ်”

“အပေါ်ထပ်ကို တံမြက်စည်း လှည်းဦးလို့...”

“မေမေကြီး ဆိုတာက အပေါ်ထပ်ကို လှည်းဖို့ မပြောခဲ့ဘူး”

“အခု ငါက ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“လူကြီးက ခွင့်မပြုဘဲ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို မတက်ရဲဘူး၊ ကြိုက်မှန်း မကြိုက်မှန်း မသိဘဲ”

“ငါလဲ ဒီအိမ်မှာ လူကြီးပဲ၊ မေးရင် ပြောလိုက် ငါခိုင်းတာလို့”

ကျွန်တော်က ထားနှင့် ရန်မဖြစ်ချင်။ ရန်ဖြစ်ရန်လည်း စိတ်အား မရှိ။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ် တက်လှည်းပါမယ်”

တစ်ပြည်သူ မရွှေထား

သူ့ရှေ့က အမြန်ခွာရလျှင် ပြီးရောဟု ကျွန်တော်သည် အိမ်အပေါ်ထပ် သို့ တက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်း ဖြစ်ဟန်တူသော အတွင်းခန်း သုံးခုနှင့် ကျယ်ဝန်း သော အပြင်ခန်းကြီး တစ်ခု ရှိသည်။ အပြင်ခန်း၏ ပြောင်လက်သော ကျွန်းခင်း ကြမ်းပေါ်၌ အမွှေးမပွတပွ အပြာနုရောင် ကော်ဇောနှစ်ချပ်ကို အကွက်ကျကျ ခင်းထားသည်။ စာအုပ်စိရိနှင့် စာရေးစားပွဲတို့က တစ်ထောင့်၌ ရှိသည်။ အလယ် တွင် ကုလားထိုင်နှင့် စားပွဲတစ်စုံ ရှိ၏။ အိမ်ရှေ့ဘက် ပြတင်းပေါက်ကြီးတစ်ခု အနီး၌ကား မဟော်ဂနီရောင် ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော မတ်ရပ်ပီယာနီ တစ်လုံး ရှိ၏။

အိမ်ကြီးက မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသည်ဖြစ်ရာ ပီယာနီအနီး မှ မျှော်ကြည့်လျှင် တောင်အောက်ရှိ လှပသာယာသော ပြည်မြို့ကြီး တစ်ခုလုံး၏ ရှုခင်းကို စီးမြင်ရသည်။

အိမ်တွင်းခန်းများသို့ မဝင်အပ်ဟု ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီး အပြင်ခန်းရှိ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ စိရိများကို ကြက်မွေးလှည်းသည်။

ပီယာနီကြီး အနီးတွင်မူ အတန်လေး ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေမိသည်။
ပီယာနီခလုတ် အံဖုံးက ပိတ်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်၏ လက်များသည် အံဖုံးဆီ ရောက်သွား၏။ အံဖုံးကို ဖွင့်ပြီး ခလုတ်ကလေးများကို ကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ် လိုက်ပြီး ပီယာနီကို ယုယညင်သာစွာ ကြက်မွေးနှင့် လှည်း၏။

အနောက်မှ ခြေသံဖွဖွ ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မရွှေထား ကို တွေ့ရပြန်၏။

ထားက ကျွန်တော့်အနီး ကပ်လာပြီး မေး၏။

“စောစောက အံဖုံးကို ဘာလို့ ကိုင်တာလဲ”

“ခလုတ်ကလေးတွေ ဖွင့်ကြည့်မလို့”

“ဘာလို့ ဆက်မဖွင့်တာလဲ”

“ကိုယ့်အရာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုယ်နှင့်မဆိုင် ခွင့်မပိုင် ဆွဲကိုင်မကြည့်ရ တဲ့၊ ဆုံးမစာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ထား၏ မျက်နှာ၌ မချိုမချင်အပြုံး ပေါ်လာပြန်၏။

ထားသည် ပီယာနိုအံဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး လက်ချောင်းလေးများ တို့ကစား
လိုက်၏။

တန်းစီ ညီညာသည့် ခလုတ်မည်းနှင့် ခလုတ်ဖြူကလေးများက လှပ
၏။ ထိုနည်းတူစွာ ထား၏ လက်ချောင်းကလေးများကလည်း လှပ၏။

ထားက အမှုအရာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သူ့နား ခေါ်သည်။

“ခလုတ်ကလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်ချင်သလား၊ ကိုင်ကြည့်လေ”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြသောအခါ ထားက မေး၏။

“ဘာပြုလို့...”

“ကိုယ့်လက်နဲ့ ပီယာနိုဟာ မတန်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ တူရိယာပစ္စည်းတစ်ခု
ဟာ မတတ်ဘဲနဲ့ ဆော့ကစားစရာလဲ မဟုတ်ဘူး”

ထားက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်၏။ မချိုမချင်တော့ မပြုံးတော့။

ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်ကို တံမြက်စည်း လှည်းမည် ပြု၏။

“တော်ပြီ... မလိုတော့ဘူး”

“ကြမ်းကို တံမြက်စည်း မလှည်းရသေးဘူး”

“လှည်းဖို့ မလိုဘူး၊ ကော်ဇောကို ဗွေကီယံ ကလင်းနာနဲ့ လှည်းရတယ်၊
အဲဒါကို နင် ကိုင်တတ်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

အောက်ထပ်မှ အဘွားကြီး တက်လာ၏။

“ဪ... ငါက လိုက်ရှာနေတယ်၊ ဒီသူငယ်က ဒီပေါ် ရောက်နေတာကိုး”

ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းမပြရမီ ထားက ဝင်ပြော၏။

“သူ့ကို ထား ခေါ်ပြီး ခိုင်းနေတာ”

“ဟဲ့... ထား အလုပ်လား၊ ဘွားဘွား ခိုင်းမှာပေါ့”

“ထားလဲ ခိုင်းတတ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ဘွားဘွား... သူ တော်တော် စည်းကမ်း
ရှိတယ်”

“တော်... ဘာရယ်”

ထားသည် သူ့ဘွားအေကို ပြန်မဖြေ။ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ပြီးသာ
အမိန့်ပေး၏။

“နင် ဒီမှာ ပြီးပြီ၊ အောက်ဆင်းသွားနိုင်ပြီ”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ စိတ်တွင်း၌မူ ထားကို
ရယ်လည်း ရယ်ချင်မိသည်။ မခံချင်လည်း မခံချင်မိ။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဘွားကြီး အောက်ဆင်းလိုက်လာ၏။

“မောင်မြတ်ဆွေ၊ ဒီကပြီးရင် မီးဖိုချောင်ဘက် လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် သံဖြူဂေါ်ပြားတွင်း၌ ရှိသမျှ အမှိုက်ကလေးများကို အိမ်ရှေ့ မြေပြင်တစ်နေရာရှိ ပုံးအနက်တစ်လုံးတွင် ထည့်သည်။

အိမ်တွင်း ပြန်ဝင်လာပြီး တံမြက်စည်း၊ ကြက်မွေး စသည်တို့ကို မူလ နေရာ၌ ပြန်ထားသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုချောင်ဘက် ထွက်လာခဲ့၏။

အိမ်မကြီးနှင့် မီးဖိုချောင်ကို အမိုးရှိသော စင်္ကြံနှင့် ဆက်ထားသည်။

မီးဖိုချောင်ဆီမှ အသံဗလံများ ကြားရသောကြောင့် ဆက်မသွားဘဲ ရပ်နားထောင်မိသည်။

“ဟဲ့... မိုးကျရွေ့ကိုယ်၊ နင့်ဝက်သားက အဆီချည့်ပဲ”

ဤအသံက အဘွားကြီး အသံ။

“ဝက်သား ဝယ်တယ်နော် အဆီးရမယ်၊ အတား လိုချင်တယ်နော်၊ အမဲဒါး ဝယ်”

ယင်းအသံကမူ ကုလားတစ်ယောက်၏ အသံ။

“ဟဲ့... ဝက်သား စားချင်လို့ ဝက်သား ဝယ်ခိုင်းတာပေါ့၊ နင့်ကို ပေါင်သား ကောင်းကောင်း ဝယ်ခဲ့လို့ ငါ မမှာဘူးလား”

“ဒါ ပေါင်ဒါးဘဲ၊ ဝက်ပေါင်မှာလဲ အဆီ ရှိဒါဘဲ၊ အဆီ မရှိဒါ နားရွက်ပဲ”

“နားရွက် နင် စားပါလား”

“အား... ရှားတယ်၊ နားရွက်နော် ထုတ်ထုတ်... ထုတ်ထုတ်နဲ့ အားကြီး ကောင်းတယ်၊ မွေးမွေးကြီး ရှားဘူးလား”

“စားဖူးတာပေါ့ဟဲ့”

“ရှားဘူးတယ်နော် ပီးဒါဘဲ၊ မရှားဘူးဘူးနော်၊ နောက်တစ်ခါ ဝယ်လာ မယ်”

“ဝယ်မလာပါနဲ့၊ ဘယ်မလဲ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဝဲ”

“ဟိုမှာ...”

“အမယ်လေးတော်... စားစရာတွေကို ကြမ်းပေါ် ချထားတယ်၊ ညစ်ပတ် ကုန်ပါပြီ”

“ရေဆေးရင် စင်းဒါဘဲ”

“နင် ပြောမှ ငါ သိရမှာလား၊ ရေဆေးရင် စင်ပေမယ့် စားစရာကို ကြမ်းမှာ မချရဘူး”

“ကြမ်းမှာ ချတယ်နော်... ရွံတယ်၊ ဈေးမှာ ရောင်းတယ်နော်... မြေကြီး ပေါ်မှာ မရွံဘူး၊ ဘားအဓိပ္ပာယ် ရှိလဲ”

“ငါ့နယ် စကားတောင်စားနဲ့ တွေ့နေပါပြီ၊ ဟောတော့... ဝယ်လာတဲ့ ဟာတွေကလဲ”

“အားလုံး အကမ်းကြီးဘဲ၊ ပုပ်ထား မပါဘူး”

“မပုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ဟာတွေ ကြည့်စမ်း”

“အား... ကြည့်တယ်၊ ဘားဖြစ်တလဲ”

“ဟဲ့... မကျည်းရွက်ရယ်၊ ကမ္ဘန်းရွက်ရယ်၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်ရယ် အဲဒါတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟင်းချက်ရှားရတယ်လေ”

“ဟင်းချက်စားရတာ နင်ပြောမှလား၊ တကတဲ အချဉ်တွေကြီးပဲ”

“ချဉ်တဲ့ဟင်း ချက်ရှားဘို့ ဝယ်လာရှိ...”

“ငါ သေပါတော့ဟယ်၊ မိုးကျရွှေကိုယ်... နင် နည်းနည်းမှ သောက်သုံး မကျဘူး”

“မွေမွေကြီး... ဒီလို မပြောရဘူး”

“ပြောတော့ ဘာပြုလဲ၊ ဒီကုလား သောက်သုံးကို မကျဘူး”

“မွေမွေကြီး မရှဲ့နဲ့နော်၊ တစ်ခါထဲ ဒွတ်ခရောက်သွားမယ်”

“အောင်မယ်... အောင်မယ်... နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဈေးလဲ မတွားချင်ဘူး၊ မတွားပေးဘူး”

“အံ့မယ်... နင် မသွားလို့ ရမလား”

“ရတယ်... မိုးကျရွှေကိုယ်နော်... တာတက် ဈေးမတွားဘူး၊ တာတက် မီးဖိုချောင်ထဲ မလာဘူး၊ တာတက် ခံတမာ မလုပ်ဖူး၊ တာတက် ဂျာဒူးဝါလား မလုပ်ဘူး”

“ကဲ ကဲ... ကြွကြွ၊ မြန်မြန်ကြွ၊ နင့် ငါ လုပ်မိလိမ့်မယ်”

“အား... မလုပ်မိနဲ့... တွားမယ်”

မီးဖိုချောင်တွင်းမှ ကုလားတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ မိုးကျရွှေကိုယ် ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

အသက်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ခန့် ရှိမည်။ အင်္ကျီလက်တို အဖြူ၊ ဇင်သားဘောင်းဘီရှည် အဖြူ၊ ညှပ်ဖိနပ်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

အသားက မည်း၍ သွားက ဖြူသည်။ ဆီရွဲရွဲ လိမ်းထားသော ဆံပင် တို့က ပြောင်လက်နေ၏။

သူက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက် စိုက်ကြည့်ပြီး လေချွန်လျက် ဟန်ပါပါ နှင့် အိမ်ရှေ့ဘက် ဆက်ထွက်သွားသည်။

မီးဖိုချောင်အတွင်း ကျွန်တော် ဝင်လိုက်သည်။

မေမေကြီးခမျာမှာ ဝက်သားနှင့် အချဉ်ရွက်ပေါင်းစုံကို ကြည့်ကာ စိတ်ရှုပ် နေပုံ ရ၏။

“ကျွန်တော် ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ မေမေကြီး”

“အေး... ငါလဲ ဘာစကိုင်ရမလဲ မသိဘူး၊ တုတ်နိုင်ဘူး... ဒီနေ့တော့ ဖြစ်သလိုပဲ ဝက်သားဆီပြန်နဲ့ မန်ကျည်းရွက်ဟင်းချို လုပ်ရမှာပဲ၊ မင်း ငရုတ်သီး ထောင်းဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

ငရုတ်သီးခြောက်များကား ရေစိမ်ထားပြီး ရှိနေ၏။ ခက်သည်မှာ ငရုတ်ဆုံ ရှာမတွေ့။

“ငရုတ်ဆုံကော မေမေကြီး”

“အေး... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ ငရုတ်ဆုံ မရှိဘူး။ ဘတ္တလာက ကုလား လိုပဲ ကြိတ်တာ။ ဟောဟိုမှာ ကျောက်ပြားနဲ့ ကျောက်တလိမ့်၊ မင်း ကြိတ်တတ်ရဲ့ လား”

“စမ်းလုပ်ကြည့်ရမှာပဲ မေမေကြီး”

“အေး အေး... ဪ... ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ကြက်သွန်တွေ ဘာတွေ အရင် လှီးပြီးမှ ပေါင်းကြိတ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“တခြား ဘာတွေမှ မကိုင်ခင် မင်း လက်ကို စင်အောင် ဆေး၊ ဆပ်ပြာ နဲ့ တိုက်ဆေးနော်”

“ကောင်းပါပြီ မေမေကြီး ခင်ဗျာ”

အခန်း (၇)

ရှေးယခင်ကရန်ကုန်မြို့ကိုရောက်လာကြသော နိုင်ငံခြားသားများသည် ရန်ကုန်မြို့သည် ကာလကတ္တားမြို့ကဲ့သို့ပင် ကုလားမြို့ကြီး တစ်မြို့ဟု ထင်ကြသည်။ မြန်မာဟူသည်ကိုလည်း ကုလားတစ်မျိုးဟု ထင်သွားကြသည်။ အကြောင်းမှာ သင်္ဘောဆိပ်နှင့် မြို့လယ်ရပ်ကွက် မှန်သမျှ၌ ကုလားတို့ လွှမ်းမိုးနေကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကူလီကလည်း ကုလား၊ လန်ချားသမားကလည်း ကုလား။ ပုလိပ်ကလည်း ကုလား၊ ဈေးဆိုင် တိုက်ဆိုင်တွေမှာလည်း ကုလား။ ရုံးတွေ ကနားတွေမှာလည်း ကုလား။

ဤကား နောင် ကြီးပြင်းမှ ကျွန်တော် ကြားဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် နွေဦး၌ ကျွန်တော်တို့ ပြည်မြို့ကို နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦးဦး ရောက်လာခဲ့လျှင် ပြည်မြို့ကြီးကိုလည်း ကုလားမြို့ကြီးဟု အမှန်ပင် ထင်ပေလိမ့်မည်။

နွေရင့်လာလေ ပြည်မြို့သည် ပူပြင်းလာလေ ဖြစ်သည်။ ရေကလည်း ရှားသည်။ အထူးသဖြင့် သောက်ရေက ရှားသည်။

ကျွန်တော်တို့က မြစ်ရေ သောက်ကြသည်။ မြစ်ရေကား ရေစက်မှ လာသည်။ မိုးအခါ ဆိုလျှင် ရေက နောက်လှသဖြင့် ပြည်မြို့တစ်ဝိုက် တောတောင်များမှ ထွက်သော 'ရေကြည်စေ့' သွေးထည့်ပြီး ရေကြည်လာမှ သောက်ကြသည်။

နွေ၌မူ မြစ်ရေက ကြည်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယခုနှစ်နွေ၌ ကာလဗရတ်ဗရက်ကြောင့် ရေစက်ကြီး ကောင်းကောင်း မလည်သောကြောင့် သောက်ရေရှားသည်။ ရေတွင်း များကား ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် တွင်းရေကို ကျွန်တော်တို့ မသောက်။ တွင်းရေမှာ ငန်ပြာပြာနေ၍ သောက်၍ မကောင်း။ ချိုးဖို့ ဖွပ်ဖို့သာ ကောင်းသည်။

ရေရှား၍ ပူပြင်းသော နွေတွင် ပြည်မြို့တစ်မြို့လုံးမှာ စစ်ပြေးကုလား များနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

ကုလားတို့ ရောက်လာပုံမှာ ကရုဏာသက်ဖွယ်ပင်တည်း။

ရထားတွဲတိုင်းတွင် ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် ပါလာကြ၏။ တွဲကြား အဆက် များတွင် ကြံကြံဖန်ဖန် ရပ်၍လည်းကောင်း၊ ခွ၍ လည်းကောင်း ပါလာကြသည်။ တွဲများ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ထိုင်၍ တစ်မျိုး၊ အိပ်၍ တစ်မျိုး ပါလာကြသည်။ တံတား အဝင်များ၌ သံပေါင်သံတန်းတို့နှင့် ရိုက်မိကာ စဉ်ကျသေဆုံးကြသည့် သတင်း များကား မဆန်းတော့။

မီးရထား၊ မော်တော်ကားများနှင့် မလာနိုင်ကြသူများကား ရန်ကုန်မှ ပြည်အထိ ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာကြသည်။

ပြည်-ရန်ကုန်ကားလမ်းမှာ သွားကြည့်ကြည့်၊ ရထားလမ်းမှာ သွားကြည့် ကြည့် ခြေကျင် လျှောက်လာကြသည့် ကုလားအုပ်တန်းကြီးကား မဆုံးနိုင်။ သားတွဲလဲ၊ သမီးတွဲလဲ။ အထုပ်အပိုးများကို ပခုံးထမ်းလျက် တစ်မျိုး၊ ကျောပိုး၍ တစ်မျိုး၊ ခေါင်းရွက်လျက် တစ်လီ နံနက်မှသည် နေလုံးဝင်၍ မိုးစုပ်စုပ် ချုပ်သွား မည်။ ယင်းမြင်ကွင်းကား မဆုံးနိုင်။

သူတို့အတွက် ကံကောင်းကြသည်မှာ လမ်းတစ်လျှောက်ရှိ မြန်မာရွာ များ၊ မြို့များက ထမင်းထုပ်များ၊ သောက်ရေများ ပေးကမ်းလှူဒါန်းကြခြင်း ဖြစ် ၏။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်မြို့ပေါ်တွင်လည်း ထမင်းထုပ် ကမ်းခြင်း၊ ရေလှူခြင်းတို့ ကို တွေ့ရသည်။ ဘယ်အခါမှ မခန်းခြောက်သော မြန်မာ့သဒ္ဓါနှင့် မေတ္တာတရား ပေတည်း။

မည်သို့ဖြစ်စေ ပြည်မြို့ တစ်မြို့လုံးမှာ ကုလားမျိုးစုံနှင့် ကျပ်ခဲနေ၏။

နွေဦး ကိုင်းပေါ်ချိန် ဖြစ်ရကား ကုလားကြိုက် ဖရဲသီး၊ တခမသီး ခေါ် သခွားချိုသီး စသော ဝမ်းနူးစာတို့ကလည်း ပေါ်ရလှသည်။ ယင်းတို့ကို စား၊ ရရာ ရေသောက်နှင့်မကြာမီကုလားစစ်ပြေးတို့ကြား ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ပွားတော့၏။ ဝမ်းရောဂါ နောက် ကျောက်ရောဂါက လိုက်လာသည်။

ပြည်မြို့သည် သတ္တန္တရကပ်ကို မကြုံမီ ရောဂန္တရကပ်ကို စတင် မြင်တွေ့
ရပြီ။

စစ်ပြေးကုလား ဒုက္ခိတများ၏ အဖြစ်ကို မြင်တိုင်း မင်းကြီးတောင်ပေါ်
ရှိ ထားတို့အိမ်မှ မိုးကျရွှေကိုယ်ကို သတိရမိသည်။

မိုးကျရွှေကိုယ်ကား အမှန်ပင် မိုးကျရွှေကိုယ်တည်း။ ထူးလှ၏။ ကံကောင်း
လှ၏။ အကျိုးဖြူ။ ဘောင်းဘီဖြူ။ ဆံပင်ဆီလေးရွဲ့ရွဲ့နှင့် စတိုင်ဖြောင့်လှ၏။ သူ့ကို
တစ်နေ့တာသာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရသည်။

နံနက်ခင်း၌ ဝန်မင်း ရုံးသွားသောအခါ စာခြင်းကို ပိုက်လျက် မော်တော်
ကား နောက်ခန်းမှ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် လိုက်ပါသွား၏။ ညနေ ဝန်မင်း ရုံးဆင်းလာပြီး
သော် သူ့ကို တစ်ပုံစံ မြင်ရ၏။

ကာကီအကျီလက်တို၊ ဘောင်းဘီတို၊ ရျော်ကီဦးထုပ်၊ ကင်းဘတ်စ်
ဖိနပ်ညိုနှင့် ဂေါက်အိတ်ကို စတိုင်တင်းတင်း လွယ်သည်။ စတိုင်တင်းတင်းဖြင့်ပင်
ကားနှင့် ဂေါက်ကွင်းသို့ ပါသွား၏။

နံနက်က သူ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း မီးဖိုချောင်ဘက် ယောင်၍ပင် လှည့်
မလာ။

မီးဖိုချောင်ရှိ မေမေကြီးနှင့် ကျွန်တော်သာ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။
ဝန်မင်းကတော်နှင့် အစ်မ မခင်လေးတို့လည်း တစ်ခါသာ ပေါ်လာ၏။

မခင်လေးမှာ ဝန်မင်းကတော်ထက် အနည်းငယ် ပိန်ပြီး အနည်းငယ်
ရှည်သွယ်သည်မှအပ မိန်းမချောတစ်ယောက်ပေတည်း။ ဝန်မင်းကတော်ထက်
ဖြူဖျော့ကာ ပိုလည်း ပျော့ဟန် တူသည်။ အမူအရာမှာ ရောဂါသည်ဟန် အတန်
ပေါက်သော်လည်း ရောဂါတော့ ရှိဟန်မတူ။ အသားအရေသည် ကြည်လင်
လန်းဆန်းလှ၏။

ညီအစ်မနှစ်ဦးလုံး မီးဖိုချောင်ဆီ လာသည်မှာ ကြောင်ထမင်း စားလာ
သည်နှင့် တူလှ၏။ ကြောင်မည်သည် ထမင်းပုံကို မတို့ချင်သလို တို့ချင်သလို၊
မစားချင်သလို စားချင်သလို မရွံ့မရဲဟန် ရှိ၏။ သူတို့ညီအစ်မသည်လည်း မီးဖို
ချောင်တွင်း မရွံ့မရဲဝင်သည်။ ဟိုအိုးလှန်ကြည့်မလို၊ သည်အိုးလှန်ကြည့်မလိုနှင့်
ဘယ်အိုးမှ လှန်မကြည့်။ ဟိုကိုင်ကြည့်မလို၊ သည်ကိုင်ကြည့်မလိုနှင့် ဘာမျှ
ကိုင်မကြည့်ကြ။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်သွားကြသည်။

ထားတစ်ယောက်သာ မီးဖိုချောင်တွင်း ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဝင်သည်။
ဝက်သားဟင်း တစ်တုံး ဆယ်ခပ်စားကြည့်ပြီး ကောင်းသည် ဆို၏။ မန်ကျည်း
ရွက်ဟင်းချိုတစ်ခွက် ခပ်သောက်ကြည့်ပြီး ပေါ့သည်ဟု မှတ်ချက်ချ၏။ ပြီးတော့
ခွက်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ပစ်ပေးပြီး 'စင်စင်ဆေး' ဟု အဓိပ္ပာယ်မရှိ အမိန့်ပေးသွား
သည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့သာ ထားတို့အိမ်၌ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်။ နောက်
တစ်နေ့ မနက်မှစ၍ မမ သွားသည်။

ကိုယ့်အိမ်၌ ဘာမျှ အလုပ်မရှိသောကြောင့် ကျွန်တော်က တစ်မြို့လုံး
လျှောက်လည်သည်။

စစ်ပြေးအနိဋ္ဌာရုံများကိုသာ ကျွန်တော် ရေးခဲ့မိသည်။ ဣဋ္ဌာရုံများ
လည်း ရှိသေး၏။

ပြည်မြို့ လမ်းမတော်ကြီး တစ်လျှောက်မှာ စည်ကားလှသော ဈေးတန်း
ရှည်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ညနေနှင့် ည ဆိုလျှင် ပို၍ စည်ကား၏။ ကာဖျူး ပြန်လည်
ရုပ်သိမ်းထားလေသလော မသိ ညဆိုလျှင် မီးတထိန်ထိန်နှင့်။

ရန်ကုန်မှပြေးလာကြသောကုလားကုန်သည်တို့သည် ပန်းတောင်းဘက်
မကူးမီ ပါလာသမျှ ကုန်တို့ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ လျှော့ဈေးနှင့် ရောင်းနေကြ
ခြင်း ဖြစ်၏။

လူသုံးကုန်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုး၊ အထည်အလိပ် အမျိုးမျိုး စသည်ဖြင့် ပစ္စည်း
မျိုးစုံလှ၏။ ဈေးကလည်း အလကား ပေးပစ်သည်နီးပါး ချိုလှ၏။ ကျွန်တော်
မှတ်မိသမျှ ပဒုမ္မာပိတ်ပါး တစ်အုပ်လုံးမှ တစ်ကျပ်ခွဲ၊ နှစ်ကျပ်။

ကျွန်တော့်အတွက် နေ့တွက်ကိုက်သော အလုပ် နှစ်ခု ရလှ၏။

လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်သောကြောင့် ပြည်မြို့၌ ဆား ရှားသွား
သည်။ ဆား ဟူသည် တစ်နေ့မရှိလျှင် တစ်နေ့ မဖြစ်သော အမျိုး။

ဆားကို ရာရှင်စနစ်နှင့် ထုတ်ပေးသည်။ တန်းစီ၍ တိုးကြရသည်။
ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကြီးအပိုင်းတွင် ရွာဘဲရပ် ပွဲစားကြီး ဦးသဲ၊ ဒေါ်ညီမတို့ အိမ်၌
ဆား ထုတ်ကြရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆား ဝင်တိုး၍ လက်ဆင့် ပြန်ရောင်းခြင်းဖြင့် တစ်ကျပ်
မျိုး၊ နှစ်ကျပ်မျိုး မြတ်သည်။

ညဈေးတန်း၌ လူရည်လည်လာသောအခါ ကုန်ပစ္စည်းလက်လွှဲရောင်းရုံ သို့မဟုတ် ကုလားတစ်ဦးဦးကို ကူရုံနှင့် သုံးလေးကျပ် ရသည်။

မူလက မမ ပေးခဲ့သော ပိုက်ဆံလေးနှင့် အိမ်တွင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထမင်းချက်စားရန် ဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော်က ဆိုင်တွင် စိတ်တိုင်းကျ ဝယ်စား သည်။ နံနက်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် အလွန်ကြိုက်သော ညှပ်ပလာတာနှင့် ကြက်သား ဟင်းကို တဝတွယ်သည်။ ယခင်က တစ်ခွက် တစ်မူးမို့ တစ်လနေ၍ တစ်ခါ မစား နိုင်။

ကျွန်တော့်အတွက် ရတနာပုံ ဆိုက်နေသည်။ ကာလဗရတ်ဗရက် ဖြစ် သည်မှာ ပျော်စရာကြီးဟု ထင်မိသည်။

တစ်ညတွင် ညဈေးတန်းမှ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ ညဆယ်နာရီခန့် ရှိပြီ။ ညဈေးတန်းဘက်၌ စည်သမျှ ကျွန်တော်တို့ဘက်၌ တိတ်ဆိတ်ခြောက် ကပ်နေသည်။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းတွင် ခွေးအူသံများက မင်းမူနေ၏။

ရထားလမ်းပေါ် လျှောက်ရင်း ကျွန်တော် အနည်းငယ် ကျောစိမ့်မိ၏။ ဝမ်းရောဂါကြောင့် ကုလားတွေ သေနေကြသည်ကို သတိရမိ၏။

ကျွန်တော် အိမ်အနီး ရောက်သွားသောအခါ အိမ်တွင်း၌ မီးရောင် တွေ့ရ ၏။

“အထဲက ဘယ်သူလဲ”

“ငါဟဲ့ မြတ်ဆွေ”

ကျွန်တော့် မမ၏ အသံ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အိမ်တွင်း ရောက်သောအခါ ရှိစုမဲ့စု ပစ္စည်းလေးများကို သိမ်းဆည်းနေသော မမကို တွေ့ရ၏။

“မမ ဘာပြန်လုပ်တာလဲ”

“ပစ္စည်းတွေ တစ်ခါတည်း လာသိမ်းတာ၊ နင့်ပစ္စည်းတွေလဲ သိမ်း”

“ပစ္စည်းတွေ သိမ်းရမယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“တို့ တောင်ပေါ် တစ်ခါတည်း ပြောင်းနေကြမယ်”

“မမရယ်... သူတို့က မမကိုသာ ဟိုသင်း... အဲ... ငှားတာ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ’

“နင် ဘာလဲ၊ ဝန်မင်းတို့အိမ် လိုက်မနေချင်ဘူးလား”

တစ်ပြည်သူ မရွှေထား

ကျွန်တော် မဖြေ။ ဘာဖြေရမှန်းလည်း မသိ။

မမက ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အေးချမ်း ချိုသာစွာ ရှင်းပြသည်။

“ငါကလဲ လိပ်ပတ်လည်အောင် မပြောပြမိဘူး၊ ဒီလို မောင်လေး... ဝန်မင်းတို့ အိမ်သားတွေက ဒီက ရှောင်ပြေးတော့မယ်၊ ထုံးဘိုဘက်ကို၊ အဲဒီတော့ ငါလဲ လိုက်ရမှာပေါ့”

“ဘာပြုလို့ ရှောင်ပြေးကြမှာလဲ”

“ဝန်မင်းကတော်ဆီက ကြားတယ်၊ ဂျပန်တွေ စစ်တောင်းကို ဖြတ်ပြီး ပြီတဲ့၊ ရန်ကုန်တောင် နေ့ကျမလား၊ ညကျမလား မသိဘူးတဲ့။ ရန်ကုန်ကျရင် အင်္ဂလိပ်တွေက ပြည်မှာ ဆုတ်ခံမှာတဲ့၊ စစ်တလင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ စစ်တလင်း မဖြစ်တောင် ဂျပန်က ရန်ကုန်ကို ရပြီးရင် ဒီကို ဗုံးကြဲနိုင်တယ်”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့... ရှောင်ပြေးကြမှာပေါ့။ ဝန်မင်းကတော်တို့တွင် မကဘူး၊ အစိုးရ အရာရှိအိမ်သားတွေ အားလုံး။ ယောက်ျားတွေကသာ ဒီမှာ ဟန်မပျက် ခဏနေခဲ့ကြမှာတဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကပါ ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ”

“သူတို့နဲ့ ငါ လိုက်သွားတော့ မင်းပါ လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့၊ နို့... မင်း ဘယ်သူ နဲ့ နေခဲ့မလဲ။ မင်း နေခဲ့မယ်ဆိုလဲ ငါက မထားခဲ့နိုင်ဘူး၊ ငါ့မှာ မောင်ဆိုလို့ နင် တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ”

မမ ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း အားကိုးစရာ ဟူ၍ မမတစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ပြီး မေး၏။

“ကျွန်တော် လိုက်နေမှာ သူတို့က ကြိုက်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မကြိုက်ရမလဲ၊ ဒါနဲ့ မေမေကြီးကတောင် နင့်ကို မေးနေသေး တယ်၊ မိုးကျရွှေကိုယ်နဲ့ နင်နဲ့ တခြားစီပဲတဲ့။ နင့်ကို တော်တော် သဘောတွေပုံ ရတယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင်လဲ ပြီးတာပဲလေ၊ သူများအိမ် နေရမှာ အိမ်ရှင် ကြည်ဖြူ မှ ကောင်းတာ”

“ကြည်ဖြူပါတယ်ဟယ်၊ ကဲ ကဲ... သိမ်း၊ မနက်စောစော တောင်ပေါ် ပြန်ရမယ်”

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏
သမိုင်း သမိုင်းစဉ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲခဲ့ရသည် ဆိုကြ၏။

ခြောက်ပြားမှမတန်သောကျွန်တော်ဘဝသည်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်
ကြီးကြောင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်ဟု ဆိုလျှင် ကြီးကျယ်လှသည်ဟု
အပြစ်တင်က ကျွန်တော် ခံရပါမည်။

သည်စစ်သာ ဝင်မမ္မေလျှင် ထားနှင့်ကျွန်တော် ဆုံရမည် မဟုတ်။ ဆုံစေ
ဦး.. ခဏသာ ဖြစ်မည်။

ထားက ဝန်မင်း သမီး၊ ကျွန်တော်က သတင်းစာပို့တဲ့ ကောင်ကလေး။
သည်မျှ... သည်လောက်.... သည်တွင်....။

ယခုမူကား...

ဪ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ခဲ့ရပါလေသည် မရွှေထား။

အခန်း (၈)

ထားတို့၏ အိမ်ကြီးနောက်ပိုင်း ဩဇာပင် သုံးလေးပင် ဝန်းရံထားရာ၌ အစေခံ တန်းလျား ရှိသည်။

တန်းလျားသာ ဆိုသည်၊ နှစ်ခန်းတွဲ အိမ်ငယ် ဖြစ်၏။ အင်္ဂတေဖိနပ်ခံ ခြေတံတို့၊ ကျွန်းကာ၊ ကျွန်းခင်း၊ အုတ်ကြွပ်မိုး အိမ်ကလေး ဖြစ်၏။

တစ်ဖက်ခန်းကို မိုးကျရွှေကိုယ် အပိုင်စားသည်။ သည်ဘက်ခန်း၌ ယခင်က ဘတ္တလာ နေသည် ဆို၏။ ယခု ကျွန်တော်နှင့် မမ နေရ၏။

ရောက်သည့်နံနက်မှစ၍ ကျွန်တော်ဈေးသွားဝယ်ရသည်။ မိုးကျရွှေကိုယ် ကို ခိုင်း၍ ရဟန် မတူ။ ရလည်း မေမေကြီးက ခိုင်းဟန်မတူ။ ပထမအကြိမ်မှစ၍ မေမေကြီး စိတ်တိုင်းကျ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးခဲ့နိုင် သည်။

ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် မေမေကြီးနှင့် မမကို မီးဖိုချောင်၌ ကျွန်တော် ကူလုပ်ပေးရသည်။

နေ့လယ်ပိုင်း၌ တစ်အိမ်သားလုံး အလုပ် ပိုများကြသည်။ ထုံးဘိုဘက် ရှောင်ရန် ထုပ်ကြ ပိုးကြ၊ သိမ်းကြ ဆည်းကြ ရှိလေရာ မမပါ ဝိုင်းကူရသည်။

ကျွန်တော်ကမူ အဝတ်လျှော်ရသည်။
ယောက်ျားလေး အဝတ်လျှော်သည်မို့ တမင် ရွေးပေးထားဟန် တူသည်။

အမျိုးသမီး အဝတ်အစားများ မပါ။ လက်သုတ်ပဝါ၊ စားပွဲခင်း၊ ခန်းဆီး၊ ခေါင်းအုံး

m g y o e . c o m

စွယ်စုံမင်း၏ အကျိုးလက်တို့နှင့် စွယ်ကျယ်များသာ ဖြစ်သည်။ ပေးထားသော ဆပ်ပြာကို ကြည့်၍ ကျွန်တော် သဘောကျမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်တွင်မူ အဝတ်လျှော်လျှင် ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်တွန်းလျှင် ဖြစ်စေ ဆင်ချေးတုံးဆပ်ပြာကို သုံးသည်။ ယခု ပေးထားသည်မှာ စိမ်းဝါဝါနေသော ဆန်းလိုက်ဆပ်ပြာ ဖြစ်၏။ ရနံ့ကလေးကလည်း မွှေးပါဘိသနင့်။

ဆန်းလိုက်ဆပ်ပြာ ကြော်ငြာပေးတံကားကို ကြည့်ဖူးသည်။ အမည်က 'အောင်သွယ်တော်' ဟူ၍ ဖြစ်၏။

မင်းသားက ချစ်အမျှ၊ ဖာတစ်လုံး ခေါင်းကြား စသော ကားများ၌ ဒုတိယဇာတ်လိုက် လုပ်သော မြင့်ဆွေ ဖြစ်၍ မင်းသမီးက မေနှု ထင်သည်။ မေနှုက သူဌေးအိမ်မှ အစေခံမကလေး ဖြစ်သည်။ အဝတ်လျှော်ရာ မဖြူသဖြင့် အိမ်ရှင် သူဌေးကတော် ဒေါ်ဖွားနှစ်ကြီးက မကြာခဏ ကြိမ်း၍ စိတ်ဆင်းရဲနေရှာသည်။ မင်းသားမြင့်ဆွေက သူငယ်ချင်းတစ်ဦး အကြံဉာဏ်ပေးသောကြောင့် ဆန်းလိုက် ဆပ်ပြာဝယ်ပေးသည်။ အဝတ်များ အလွန်ဖြူသောကြောင့် ဒေါ်ဖွားနှစ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။ မင်းသမီးကလည်း မင်းသားကို ကြိုက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် လူကြီးများကို ဆန်းလိုက်ဆပ်ပြာနှင့် ကန်တော့ကြသည်။ ဆန်းလိုက် ဆပ်ပြာကား အောင်သွယ်တော်ကြီးတည်း။ ဤမျှစွမ်းသော ဆန်းလိုက်ဆပ်ပြာပါပေ။ သည်ဇာတ်ကား ကြည့်ပြီးကတည်းက ဆန်းလိုက် ဆပ်ပြာကို ကျွန်တော် အထင်ကြီးနေသည်။ ဆန်းလိုက် ဆပ်ပြာကို သုံးဖူးချင်နေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ့်ဘဝနှင့် တန်ရာတန်ရာမို့ ဆင်ချေးတုံး ဆပ်ပြာနှင့်သာ တင်းတိမ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ဆန်းလိုက် ဆပ်ပြာကို စသုံးဖူးပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဆပ်ပြာတုံးကို ယုယညင်သာစွာ ပွတ်၍ သုံးသည်။ နည်းနည်းတိုက်ရုံနှင့် များများထွက်သော အမြှုပ်ဖြူဖြူကလေးများကိုလည်း နှစ်သက်စွာ ကြည့်မိသည်။ မြင့်ဆွေနှင့် မေနှုတို့၏ ကြည်နူးဖွယ် (ကျွန်တော့်စိတ်အထင်) ဇာတ်လမ်းကလေးကိုလည်း မျက်စိတွင်း မြင်ယောင်မိသည်။

နောက်ပါးမှ ခြေသံကြားရသောကြောင့် မော့ကြည့်မိသည်။

ထား...။

ရုတ်တရက်သော် အံ့အားပင် သင့်မိသည်။

ထားကို ယခင် တွေ့ခဲ့ရသမျှ ဂါဝန်လေးနှင့် ဖြစ်၏။

ယခုတော့ ထာဘီနှင့်။ နွေ၌ အမြင်အေးသော ကောင်းကင်သို့ လွင်လွင် ပြာသော ထာဘီကလေးနှင့် အင်္ကျီကလေးကလည်း ထာဘီထက် သိသာစွာ နုသော အပြာရောင်ပင်။ ဖြူဝင်းကြည်လင်သော အသားကလေးများသည် ထာဘီ၊ အင်္ကျီ မှ အပြာရောင် ဟပ်၍ ပိုမို ဖြူဝင်းကြည်လင်သော အသားထက် ဆင်ထားသည် မို့ အဝတ်အစား၏ အပြာနုရောင်သည် ပို၍ လှဲလှဲလွင်သည်။

မြန်မာအဝတ်အစားသည် ထား၏ အရပ်ကို ပို၍ ရှည်သွယ်သည် ထင် စေ၏။ ဖွံ့ဖြိုးစ ကိုယ်ကြော့ကြော့လေးကိုလည်း အချိုးကျသမျှ ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြပေးနေသည်။

အပျိုကြီးဖားဖား မဟုတ်သေးသော်လည်း ထားသည် ကလေးတော့ မဟုတ်တော့ပါ... မဟုတ်တော့ပါ။

“လူကို ဘာလို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဪ... အင်း... ဟင်း...”

ကျွန်တော့်၌ ရုတ်တရက် အဖြေမရှိ။ ထားကို စိုက်ကြည့်မြဲတော့ ကြည့် နေမိသည်။

“မေးတာ ဖြေလေ”

“ကိုယ် အမှန် ဖြေရမလား”

“ဖြေမှာ ဖြေ”

“မြန်မာအဝတ်အစားနဲ့ ထားက သိပ်လှတယ်၊ လှလို့ ကြည့်မိတယ်” ထား၏ မျက်နှာ၌ တင်းမာမှု လျော့၍ ပြုံးရိပ်ငွေ့ငွေ့ ပေါ်လာသည်။

“ဗိုလ်လို့ ဝတ်တော့ မလှဘူး... ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... ကိုယ် အဲဒီလို မပြောပါဘူး”

ထား၏ မျက်နှာပေးသည် အရာရာကို အမှုမဲ့ သဘောထားသည့်ပုံ ပြောင်းသွားပြန်၏။

“အဝတ်လျှော်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒါတွေလဲ လျှော်လိုက်နော်”

အနောက်၌ ပစ်ထားသော ထား၏လက် ထွက်လာသည်။

လက်တွင်းမှာက ဂါဝန် သုံးလေးထည်။

ထားသည် ဂါဝန်များကို ကျွန်တော့်အနီး ပစ်ချလိုက်၏။

“ကောင်းကောင်း လျှော်၊ ရိုက်မလျော်နဲ့၊ စုတ်ကုန်မယ်”
 သည်ဟာခိုင်းဖို့ လာသည်။ သည်ဟာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။
 ဝက်ဖြစ်မှ မစင်မကြောက်နိုင်ပါ။ အဝတ်လျှော်ရမှ ဂါဝန်ကို မရွံ့နိုင်ပါ။
 ဂါဝန်လေးများကို ကျွန်တော် ကောက်ကိုင်မိသည်။ အားလုံး ပေပေ
 ရေရေ မရှိ။ ရေမွှေးနံ့လေးများပင် သင်းနေသေး၏။

ဂါဝန်ကလေးများကို ကိုင်လျက် ကျွန်တော် ငိုနေခိုက် မမျှော်လင့်
 သော အသံ ပေါ်လာ၏။

“အားပါးပါး... မြတ်ရွာပါးယား... ဒွတ်ခတွေ့နေပြီ”
 အခြားမည်သူမျှ မဟုတ်။ မိုးကျရွှေကိုယ် ကိုယ်တော်တိုင် ဖြစ်၏။
 သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းစလုံးသော သွားတို့သည် ဖွေးစင်ညီညာစွာ ဖော်
 နေ၏။

“နင် ဂါဝန်လျှော့မလိုလား”

“လာပေးတာ လျှော်ရမှာပေါ့”

“ဂါဝန်လျှော့ရင် နင် ဖွန်းနိမ့်ကုန်မှာပေါ့”

“ဘုန်းမနိမ့်ပါဘူး၊ ဂါဝန်က ထဘီမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ မညစ်ပတ်ဘူး၊
 မွှေးတောင် မွှေးနေသေးတယ်၊ ရော့... နင် နမ်းကြည့်ပါလား”

“ထပ်သရိုး... နင် မရွံ့ဘူး၊ အေး... ကမ်းကမ်းလျှော့... နောက်တစ်ခါ နင်
 ဖင်းဂျားညှပ်တဲ့ ဗန်းဗီ လျှော့ရမယ်”

“ဘာရယ်”

“ဂါဝန် ဝတ်တယ်နော်၊ ဟိုခုန်း ဒီခုန်း လုပ်တယ်နော်၊ ဖင်မပေါ်အောင်
 ဖင်းဂျားညှပ်တဲ့ ဗန်းဗီ ဝတ်တယ်၊ အဲဒါ လျှော့ခိုင်းတယ်နော်၊ နင် တစ်ခါထဲ ဒွတ်ခ
 ဘဲ၊ မမွှေးဘူး”

“အဲဒီဘောင်းဘီ မမွှေးတာ နင် ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ၊ နင် လျှော်ပေး
 ရဖူးလို့လား”

“ထက်သရီ... မိုးကျရွှေကိုယ်နော်... တာတက် အဝတ်မလျှော့ဘူး၊
 ကမ်းဂလေး... နင် အဝတ်မလျှော့ချင်ဘူးနော်... နာပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်မိုးကျရွှေကိုယ်သည် ရေနှင့်တစ်ထပ်လျှော်ပြီးသော
 စွပ်ကျယ်တစ်ထည်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆန်းလိုက် ဆပ်ပြာတုံးကို
 ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ အားနှင့် ဖိတွန်းသည်။

“ဟ... ဟ... ဆပ်ပြာကုန်တော့မှာပဲ”

“ကိတ်ရှား မရှိဘူး၊ မြန်မြန်ကုန်းတယ်နော်၊ ကမ်းတယ်၊ နင် ရှပ်ပြား တိုက်တာ နာ ကြည့်တယ်၊ အတ်စတေး... အတ်စတေး ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း၊ တတ်ခါးထဲ... မွှန်းမတွေ မက်နှားကို ပန်ဒါနဲ့ လုပ်တလိုးဘဲ”

“ပန်ဒါနဲ့ လုပ်ထား... ဘာပြောတာလဲ”

“မွှိုင်းမတွေ တတ်နာခါး လိမ်းတယ်၊ ပီးတယ်နော် အဝတ်စနဲ့ ပန်ဒါနဲ့ မက်နှားကို လုပ်တယ်၊ နင် မတိဘူးလား”

“ဪ... ဪ... ပေါင်ဒါဖို့တယ် ခေါ်တယ်”

“ပန်ဒါဖို့တယ်၊ ဘာလို့ ဖို့ဒါလဲ၊ မက်နှားမှာ တွင်းမရှိဘူး”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒီလိုပဲ ပြောတယ်ဟ”

“ကိတ်ရှားမရှိဘူး၊ ပန်ဒါဖို့တယ်၊ နင် ရှပ်ပြားတိုက်တာ မွှိုင်းမ ပန်ဒါ ဖို့တလိုးဘဲ၊ တတ်ခါးထဲ ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း... ရှပ်ပြာ မကုန်ဘူး”

“အေး... မကုန်အောင် တိုက်ရတာဟ”

“မကုန်အောင် တိုက်တာ၊ ကျွတ်ကျွတ်... ကျွတ်ကျွတ်... နင့်မှာ ညန် မရှိဘူး၊ နင် တာတက်လုံး ဒိုဘီဝါလား ဖြစ်နေမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“နင့်မှာ ညန်းမရှိဘူး၊ နာနော် ညန်းရှိတယ်။ နာကို အဝတ်လျှောခိုင်း တယ်၊ တတ်ခါးထဲနော်၊ တတ်ခါးထဲ ရှပ်ပြားတစ်တုံး ကုန်တွားတယ်။ နောက် တစ်ခါ လျှောခိုင်းတယ်၊ တတ်ခါးထဲ ရှပ်ပြားတစ်တုံး ကုန်တွားတယ်။ နောက် တစ်ခါ လျှောခိုင်းတယ်၊ တတ်ခါးထဲ ရှပ်ပြားတစ်တုံး ကုန်တွားတယ်၊ သူတို့ ညန်း ရှိတယ်၊ တတ်ခါးထဲ မိုးကျရွှေကိုယ် တာတက် အဝတ်မလျှောရဘူး”

“နင် မီးဖိုချောင်ထဲလဲ မလုပ်ဘူး”

“ခံတမာ... နိမ်းဟဲ... နင် တိတလား၊ ဘတ္တလာလေ၊ တူနာမည် ဝျန် လို့ ခေါ်တယ်၊ အခု ဘင်းဂလား ပြေးပြီ။ နာ မလုပ်ချင်ဘဲ တူ ခိုင်းတယ်၊ နာ ပဂန်းတွေ တတ်ခါးထဲ ခဏခဏ ခွဲပစ်လိုက်တယ်၊ နာ တာတက် မီးဖိုချောင်ထဲ မလုပ်ရဘူး”

“နင် ဈေးတော့ သွားပေးရတယ် မဟုတ်လား”

“နာ တာတက် မတွားပေးဘူး၊ ခွေးမဒါး ဝျန် မရှိဘူးနော်၊ နာ တနားဒါ နဲ့ ဈေးတွားပေးတယ်၊ မွေမွေးကြီးနော်... တာခင်မ ရှိတယ်မို့လား၊ တာခင်းမလို့

တဘောမကမ်းဘူး။ ကြက်တား ဝယ်တယ်နော်၊ ပိန်တဲ့ ပြောတယ်၊ မကမ်းဘူး။ ရှိတ်တား ဝယ်တယ်နော်၊ အာရိုးများတယ် ပြောတယ်၊ မကမ်းဘူး။ နား ဝယ်တယ်နော်၊ ပုပ်တဲ့ပြောတယ်။ ဘာကမ်းတလဲ၊ နာ ရှောက်မြင်ကတ်တယ်နော်။ ဝက်သားကို အဆီကြီး ဝယ်တယ်။ ချဉ်တဲ့အရွက် ရှိတယ်နော်၊ နာ အာကုန်လုံး ဝယ်တယ်၊ ကိတ်ရှား မရှိဘူး၊ နာ တာတက် ဈေးမတွားရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် နင် ဘာလုပ်တာ ရှိသလဲ”

“ဟရေ... ရှိတယ်၊ နာ တာခင်ကြီးနဲ့ ရုံးတွားတယ်၊ နာ ရှာတွေ ကမ်းကမ်း ပို့တယ်၊ တာခင်းကြီး ရုံးခန်းရှေ့မှာနော်... နာ ကမ်းကမ်းထိုင်တယ်၊ တာခင်းကြီး ဂေါက်သီး ရိုက်တယ်နော်၊ နာ ကယ်ဒီ ကမ်းကမ်းလုပ်တယ်၊ နာ မရှိဘူးနော်၊ တာခင်းကြီး ဒွတ်ခဲဘဲ တူပါးမဝင့်ဘူး”

“ဘာမဝင်ဘူး”

“နင် နားမလည်ဘူး၊ ဒါ ဘွတ်ရှုဂါး၊ ဘွတ်တားတွေနော်... ဂေါက်တီး ရိုက်တယ်၊ မြန်မာ့တားတွေနော်... ခြင်းလုံးခတ်တယ်၊ ပါးမဝင်ဘူး၊ ဒါဘွတ်ရှုဂါး၊ ကမ်းကမ်းမရိုက်နိုင်ဘူး ပြောဒါ၊ နာ ပါးတယ်နော်... တာခင်ကြီး ပါးဝင်တယ်၊ အန်ဒါ ပါးဝင်တယ်၊ ဘွတ်ဂီရတယ်၊ ဘာဒီရတယ်၊ နင် ဘားပြောချင်သေးသလဲ”

“နင် ဒီနေ့ ဝန်မင်းနဲ့ ဘာလို့ ရုံးလိုက်မသွားလဲ”

“အိမ်မှာ ပစ်ရှိုးတွေ တိမ်းနေတယ်၊ အားရှိတဲ့ ယောက်ျား လိုနေတယ်၊ နာ ရုံးမတွားဘူး”

“နင်ကော ဘတ္တလာလို ဘာလို့ ဘင်းဂလား မပြေးလဲ”

“နာ့အဖေးနဲ့ အမေးနော် ကာလား၊ နာ ကာလား မဟုတ်ဘူး၊ နာ့အဖေ နော် တာခင်းကြီးဆီမှာ မယ်စရီ လုပ်တယ်၊ ဝမ်းသွားတဲ့ရောဂါ ဖြစ်တယ်နော်... နာ့အဖေးရော အမေးရော ကမ်းကမ်း တေးတွားတယ်။ နာ ရှယ်နှစ်တား ရှိဘိ၊ တာခင်းကြီးနဲ့ တာခင်မနော် နာ့ကို တားတမ်းလို ကမ်းကမ်းမွေးထားတယ်၊ နာ ကာလားတား မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာ့တား”

“နင့် တခြားနာမည် မရှိဘူးလား”

“နာ့ ငယ်ငယ်နော်... မရမ်းဒီးလို့ ခေါ်တယ်၊ နာ မကြိုက်ဘူး၊ နာ့ နားမယ် မိုးကျရွှေကိုယ်... တာခင်မတို့ ခေါ်ဒါ၊ နာ ကြိုက်တယ်”

သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ဂုဏ်ထူးလုပ်ငန်းများကို မိန့်မြွက်တော်မူပြီးနောက် မိုးကျရွှေကိုယ်သည် အိတ်တွင်းမှ ကတ်ကြေးတံဆိပ် စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ယူ

၏။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ကာ ဟန်နှင့် ရှိုက်ဖွာ နေ၏။

အိမ်တွင်းမှ “မိုးကျရွှေကိုယ်... မိုးကျရွှေကိုယ်” ဟု ခေါ်သံ ကြားရ၏။ မေမေကြီး၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။

မိုးကျရွှေကိုယ်သည် မဲ့လိုက်ပြီး မှတ်ချက်ချ၏။

“နာကိုခွေးကာလား၊ ဘာအတုံးကျလဲပြောတယ်၊ အခုနားမရှိဘူးနော်၊ နာကို ခေါ်တယ်၊ ဘာကမ်းတလဲ။ နာ အိမ်တာထဲမှာ ရှိုးကလက် တွားတောက် နေဦးမယ်၊ ရှုပ်ပြားကိုနော်...နာ တင်းသလို နင် တိုက်၊ နင် ဂါဝင်းတွေ ဘာတွေ တာတက် မလျှော့ရဘူး။”

ယင်းသို့ သြဝါဒပေးပြီး မိုးကျရွှေကိုယ်သည် အစေခံတန်းလျား အိမ်သာ ဘက်ဆီသို့ စီးကရက် ခဲလျက် စတိုင်နှင့်လျှောက်သွားလေသတည်း။

အခန်း (၉)

ထိုနေ့ညနေက ညပိုင်းတွင် ဆက်လက်ထုပ်ပိုး ပြင်ဆင်စရာ ရှိသောကြောင့် တစ်အိမ် သားလုံး ညစာကို စောစော စားကြသည်။

မိုးဖိုချောင်ကိစ္စများ အားလုံး ပြီးစီးသောအခါ အိမ်ကြီးပေါ်၌ ကျွန်တော့် အတွက် ဘာအလုပ်မျှ မရှိ။ သူတို့ သိမ်းကြ၊ ဆည်းကြသော လုပ်ငန်းအတွက် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မခိုင်းကြ။

မိုးကျရွှေကိုယ် ပင်လျှင် ခြံတစ်ထောင့် သစ်ပင်အောက်၌ ကုလားဗုံလေး တီးကာ သီချင်းတအေးအေးနှင့် အနားယူနေသည်။

ထိုစဉ် ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့၏ အစေခံတန်းလျား အခန်းကလေးရှေ့မှ ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးကျရွှေကိုယ်က အိမ်ကြီး၏ ခေါင်းရင်းဘက် ဥယျာဉ်တွင်း တစ်နေရာ ၌ ဗုံတီးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့နေရာနှင့် အစေခံတန်းလျားမှာ ကိုက်သုံးဆယ်ခန့် ဝေးသည်။

ပထမသော် မိုးကျရွှေကိုယ် တစ်ယောက်တည်း သီချင်းဆို ဗုံတီးနေ ခြင်း ဖြစ်၏။ မကြာမီပင် အလွန်လှပသော ကုလားမလေးတစ်ဦး ပေါ်လာ၏။

နေဝင်စ ဖြစ်သော်လည်း ညနေခင်းသည် များစွာ လင်းနေသေးသည်။ ကောင်းကင်ပြာ၌ ကြယ်တို့ စုနေသည်။ လေချိုကလည်း တသွေးသွေးနှင့်။

ကုလားမလေးကို အံ့သြစိတ်နှင့် ကြည့်နေသော ကျွန်တော်သည် မျက်နှာကို မြင်သောအခါ ပို၍ပင် အံ့အားသင့်မိ၏။

ထား... ကုလားမလေးကဲ့သို့ ဝတ်ထားသော ထား...။ ဆာဒီ အပြာနုကလေးကို အချိုးကျကျ လှလှပပ ခြုံထားသည်။

မိုးကျရွှေကိုယ်သည် သူ့သွားဖြူဖြူများ ပေါ်အောင် ပြုံးလျက် ခေါင်းကလေးကို ငဲ့ကာငဲ့ကာနှင့် သီချင်းဆိုရင်း ဗုံလေးကို တီး၏။ ထားက ကုလားမလေးကဲ့သို့ က,သည်။

မိုးကျရွှေကိုယ် ဆိုနေသော ကုလားသီချင်းကို ကျွန်တော်လည်း ရသည်။ ‘ခါဆန်ဂျီ သီချင်း ဖြစ်၏။’

ခါဆန်ဂျီမှာ အလွန် လူကြိုက်များသော ကုလားဇာတ်ကား ဖြစ်၏။ ကုလားတွေသာမက မြန်မာတွေပါ ကြိုက်ကြသည်။ ခါဆန်ဂျီ ဇာတ်ကားတွင်းမှ ဇာတ်လိုက်၏နှုမ ကုလားမလေးမှာ အဓိကဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ယင်းကုလားမလေး ဆိုသော သီချင်းမှာ လူတိုင်းနှုတ်ဖျား၌ စွဲကျန်ရစ်သည်။

“ဇာဝနေ...ကနချဒေးဟိုင်း... ဟာယ... ဟားဟာ...ကလီယာခုယောခုမေ... မဂျာနာကီဆဒေးဟိုင်း...”

မိုးကျရွှေကိုယ်က စိတ်ဝင်စားစွာ ဆိုတီးသည်။ ထားကလည်း အဟုတ်တကယ် ကနေသည်။

ခါဆန်ဂျီကို ကျွန်တော် ကြည့်ဖူးသည်။ ကုလားမလေး၏ အကမှာ အမှန်ပင် ကောင်းသည်။ ယခု ထားသည် အဖြစ်က,နေသည် မဟုတ်ပေ။ မေးထိုးမေးငင်၊ ကိုယ်သိမ်း ကိုယ်ယိမ်း၊ ဆတ်ခနဲအရပ်၊ ယို့ခနဲအလှည့်၊ ကြော့ခနဲအကော့ အားလုံးကို ဇာတ်လိုက်ကုလားမလေး နည်းတူ စနစ်တကျ က,နေ၏။

“အခုဟာဟာ... အခုဟာဟာ... ဆိုဂျလေ... ဆိုဂျလေ... ဆိုဂျလေ... ဆိုဂျလေ... ပူရှော့ ကုယောခုမေ... မဂျာနာကီ ဆဒေးဟိုင်း...”

ဆိုနိုင်ပေသည့် မိုးကျရွှေကိုယ်။ တတ်နိုင်ပေသည့် မရွှေထား။ နှစ်ယောက်သား အဟုတ်တကယ် ကဲနေကြ၏။

ထား က,နေပုံမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ရှုမငြီး။ သို့ရာတွင် ရဲရဲလည်း မကြည့်ဝံ့။ ကိုယ့်နေရာမှ ကိုယ် ခပ်ကွယ်ကွယ် ချောင်းကြည့်နေရသည်။

သည်ပုံမြင်နေရပြန်တော့ ထားသည် အပြစ်ကင်းသော ကလေးငယ်

ပမာ ချစ်စဖွယ်၊ နှစ်သက်စဖွယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံစဉ် တွေ့ရသော မာနနှင့် မောက်မာမှုတို့ ဘယ်ပြေးကုန်ပြီနည်း။

ကျွန်တော်သည် ဝမ်းနည်းသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်မိသည်။ မိုးကျရွှေကိုယ် ကို မနာလိုသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝသည် မိုးကျရွှေကိုယ်ထက် နိမ့်ကျလေသလော။

သူတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆိုနေ က၊ နေကြသည်မှာ အတန်ကြာသည်။ အလင်းရောင် လုံးဝပျောက်မှ ပြီးသွားကြ၏။

ကြမ်းပြင်၌ ခင်းထားသော အိပ်ရာထက် ကျွန်တော် လှဲသည်။ တစ်နေ့ လုံး တတောက်တောက်နှင့် လုပ်ခဲ့ရသောကြောင့် လူသည် အနည်းငယ် ညောင်းနေ၏။ လူညောင်းသည်ထက် စိတ်က ညောင်းသည်။

ယခုနေရသော အိမ်မှာ ယခင်နေရသော အိမ်ထက် များစွာ ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်က မလွတ်လပ်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းနံရံ၌ ထောင်ထားသော မယ်ဒလင်ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

အခန်းပြင်မှ ခြေသံ ပေါ်လာသည်။ ခေါ်သံလည်း ပေါ်လာ၏။

“ကမ်းဂလေး”

ကျွန်တော်က မထူး။

“ဟဲ့... ကမ်းဂလေး၊ နင် အိပ်ပွလား”

အသံတွင်မက အခန်းဝ၌ မိုးကျရွှေကိုယ် ကိုယ်ထင်ပြု ပေါ်လာ၏။

ကျွန်တော်က စကား ပြန်မပြောဘဲ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဟမ်း... နင် မွအိပ်တေးဘူး၊ နာ ခေါဒါ ဘားလို့ မထူးလဲ”

“ငါ့ကို ကောင်ကလေးလို့ မခေါ်နဲ့ မိုးကျရွှေကိုယ်”

“နင့်နာမည် နာ မတီဘူး”

“ငါ့နာမည် မြတ်ဆွေ”

“ဟား... မြတ်ဆွေ၊ နာ နားမယ် တိတယ်နော်၊ နားမယ် ခေါတယ်။ မတီဘူးနော်၊ နားမယ် မခေါဘူး။ ဟမ်း... ဟမ်း... အပ်ချား... မြတ်ဆွေ၊ နာ နားမယ် ခေါတယ်”

ကျွန်တော်က ထထိုင်၏။ မိုးကျရွှေကိုယ်လည်း ကျွန်တော့်အနီး ဝင်ထိုင်၏။

တစ်ပြည်သူ မရွေးထား

မိုးကျရွှေကိုယ်သည် သူ့သွား ဖြူဖြူများကို ဖြဖြဲပြီး မေး၏။

“မြတ်ဆွေ... နင် ကမ်းမလေးကို ကြိုက်တလား”

မြတ်စွာဘုရား... ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“မိုးကျရွှေကိုယ်... နင် ဘာစကား ပြောတာလဲ”

“နာကမ်းကမ်းပြောဒါ၊ ကမ်းမလေးက တယ်နော်၊ နင် မကြိုက်ဘူးလား”
တော်ပါသေး၏။

“ဪ... အေးအေး၊ ထားက သိပ် အကကောင်းတာပဲ”

“အား... ကမ်းတယ်၊ ကာလားလို့လဲ ကတတ်တယ်၊ ဗိုလ်လုံးလဲ ကတတ်
တယ်၊ နာနဲ့တူနော် နယ်နယ်လေးထဲက နေးတယ်၊ နာနဲ့နော်တူ ကမ်းကမ်း က၊
တယ်”

စကားအဆုံး၌ မိုးကျရွှေကိုယ်၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်တော့်၏
မယ်ဒလင်ကလေးဆီ ရောက်သွား၏။

“ဒါ နင် တီးတယ်နော်”

“အေး...”

မိုးကျရွှေကိုယ်က မယ်ဒလင်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဟိုခေါက်
သည်ခေါက် လုပ်ကြည့်၏။

“နင် ဘာတားချင်း တီးတလဲ”

“ငါ မြန်မာသီချင်း တီးတာပေါ့”

“နဲ့ကို တီးပြမလား”

ကျွန်တော်က ပြုံးနေသည်။ အမှန်က ကျွန်တော်လည်း ဆိုတီးချင်နေ
သည်။ မယ်ဒလင်ကလေးသည် ကျွန်တော်၏ တစ်ဦးတည်းသော အဖော်။ ပျင်းရိ
ငြီးငွေ့ဖွယ် အချိန်များ၌ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်း။

“ငါ မြန်မာသီချင်း တီးတော့ နင် နားလည်ပါ့မလား မိုးကျရွှေကိုယ်”

“ဟမ်း... နားလဲတယ်၊ နာ မြန်မာတားချင်း ကမ်းကမ်း ရတယ်”

“နင် ဘာသီချင်းရလဲ”

“နာ ဂမ်းမင့်ဒူ ရတယ်”

“ဘာ...”

“ဂမ်းမင့်ဒူ... နင် မတီဘူးလား၊ ဂမ်းမင့်ဒူ၊ မတ်နိုးဒူ၊ မားနရှင်... တိတ်
ကမ်းတဲ့ တားချင်းတွေ”

“ဪ... ဪ... ဂုဏ်မြင့်သူ... မြတ်နိုးသူ၊ မာနရှင် ဟုတ်လား”

“ဟား... ဟုတ်တယ်”

အာဂ မိုးကျရွှေကိုယ် ပင်တည်း။

“နင် တီးမလား”

“အေး... တီးမယ်”

“တီးမယ်နော်... အပြင်တွားမယ်၊ ဒီထဲမှာ ပူးတယ်”

အမှန်ပင် အခန်းကျဉ်းကလေး အတွင်း၌ အိုက်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် မံယ်ဒလင်ကလေးကို ယူပြီး မိုးကျရွှေကိုယ် နောက်လိုက်ခဲ့၏။

မိုးကျရွှေကိုယ်က သူနှင့် ထား စောစောက တီးကြ၊ ကကြသော နေရာသို့ ခေါ်သော်လည်း ကျွန်တော်က ငြင်းရ၏။ ယင်းနေရာက အိမ်ကြီးနှင့် နီးလွန်းသည်။ နီးလွန်းသည် ဆိုသည်ထက် ကျွန်တော်တို့နှင့် မအပ်စပ်ဟု ဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့ အစေခံတန်းလျား နယ်နိမိတ်ရှိ သြဇာပင်ပျိုအောက်၌သာ ထိုင်၏။

မိုးကျရွှေကိုယ်ကလည်း ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မေး၏။

“နင် ဘားတီးမလဲ”

“နင် ကြိုက်တာ ပြော”

“နာ ဂန်းမင့်ဒူပဲ ကြိုက်တယ်”

ကျွန်တော်က ဂုဏ်မြင့်သူ သီချင်းကို တီးသည်။ လိုက်တော့ မဆို။

အခြေအနေအရ မဆိုအပ်ဟု ထင်သည်။

အလိုက်မသိသော မိုးကျရွှေကိုယ်က တိုက်တွန်း၏။

“နင့်ပါးဂျပ်ကလဲ ရှိုး”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြသောအခါမိုးကျရွှေကိုယ်က မကျေနပ်ဟန်နှင့် ပြော၏။

“နင် မရှိုးယင် နာ ရှိုးမယ်”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

အမှန်မှာ အလေ့အကျင့် မရှိလျှင် တူရိယာနှင့် တီးနေစဉ် သီချင်းဝင်ဆို

ရန် မြန်မာတစ်ယောက်အတွက်ပင် မလွယ်။

မိုးကျရွှေကိုယ် ခများမှာ ဆိုသာ ဆိုချင်သည်။ ဘယ်လို ဝင်ရမှန်း မသိ။ ကျွန်တော်က အသံတိုးတိုးနှင့် လိုက်ကြောင်းပေးရ၏။ ကျန်အပိုဒ်များ၌ မဟန်သော်လည်း ထပ်ကျော့ရသော အပိုဒ်၌ကား မိုးကျရွှေကိုယ် ဝင်ဆိုတတ်သွား၏။

“မန့်အပေါ်ဝယ်... ဂန်ရေမဒု လွတ်လား၊ ရွှေစပဲ့ဖြူ ပန်ချင်ဒုကညား... မတနားဘဲ အက်စက်တယ်...”

ပြည်မြို့ မင်းကြီးတောင်ပေါ်တွင် ပြည်သားအစစ် မိုးကျရွှေကိုယ် ဆိုသံကို ကြားရသော် သီချင်းရှင် ပြည်လှဖေခများ မည်သို့ ခံစားရရှာမည် မသိ။

တော်ပါသေး၏။ တစ်ပုဒ်လုံး မိုးကျရွှေကိုယ် လိုက်မဆိုနိုင်။ မောင့်အပေါ်ဝယ် ဂုဏ်ရေမတူလို့လား ဟူသော အပိုဒ်၌သာ ပါးဖြနားဖြနင့် ဝင်၍ ‘မတနားဘဲ... အက်စက်’ နိုင်သည်။

သီချင်းအဆုံး၌ ကျွန်တော်က သူ့ကို ပြုံးကြည့်၏။ သူက မှန်သော သစ္စာစကားကို ဆို၏။

“နာ ရှိုးဒါ မကမ်းဘူး”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“မကမ်းပါဘူး၊ နာ ဒီတိုင်းနော်၊ ကမ်းကမ်းရှိုးတတ်တယ်၊ ဒန်ဒန်... ဒန်ဒန်နဲ့ နင့်အုပ်ရှာ အော်နေတယ်နော်... နာ ဒွတ်ခတွေ့တယ်”

“အေး... အတီးနဲ့ လူတိုင်း လိုက်မဆိုတတ်ဘူး၊ နောက်တော့ တတ်သွားမှာပါ၊ ငါ သင်ပေးပါ့မယ်”

“နင် တကယ် တင်ပွေးယင် နာ ကမ်းကမ်းရှိုးမယ်”

“အေး... သင်ပေးပါ့မယ်”

“အေး... တင်ပွေး၊ အခု နင်တစ်ခု ရှိအုံး”

“ဘာဆိုရမလဲ”

“မတ်နီးဒု ရှိ”

“ဒီအိမ်မှာ မိန်းကလေး ရှိတယ်၊ ဒါမျိုးတွေ ဆိုလို့ မကောင်းပါဘူး”

“ဘာလို့ မကမ်းလဲ၊ ကမ်းမလေးတွေ ရှိတယ်နော်... ရှိလို့ ပိုကမ်းတယ်”

“တခြားနေရာမှာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာက ကောင်မလေးက ဝန်မင်းသမီး၊ ငါက ခိုင်းတဲ့လူ မဟုတ်လား၊ မကောင်းဘူး”

မိုးကျရွှေကိုယ် အတန်ကြာ စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် သဘောပေါက်သွားဟန် ခေါင်းညိတ်ညိတ် လည်ညိတ်ညိတ်နှင့် ပြော၏။

“ဟမ်း ဟမ်း... မကမ်းဘူး၊ နာ တိဘီ၊ နင် ရှိုးတယ်နော်၊ ကမ်းမလေးက ရှိတ်ရှိုးတွားမယ်၊ ကမ်းမလေးက ဂန်းမင့်ခူ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် နားထောင်ချင်ရင် ငါ တခြားသီချင်း တစ်ပုဒ် ဆိုတီးပြမယ်”

“အတ်ခြား...”

ကျွန်တော်က ပတ်ပျိုးခံကို စတီးသည်။ ထို့နောက် ယမုန်နာပတ်ပျိုး ကိုပင် တီးပြီး မတိုးမကျယ် ဆို၏။ ယမုန်နာ ပတ်ပျိုးမှာ ကျွန်တော်၏ အသည်းစွဲ ပတ်ပျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ သီတာသောင်ခြေတွဲ ဖြစ်သောကြောင့် အနှောင့်အသွား လည်း လွတ်သည်။

ညက အတန်မှောင်နေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် မိုးကျရွှေကိုယ် ထိုင်နေရာ၌ အရိပ်လည်း ကျနေ၏။

အိမ်ကြီးအတွင်းမှ မီးရောင်များ လျှံထွက်နေ၏။

သီချင်းအလယ်လောက်တွင် အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းပြတင်း တစ်ခုမှ ခန်းဆီးပွင့်သွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်ရသည်။ ထို့နောက် အလင်းရောင် ကို ကျောပေးရပ်လာသော လူသဏ္ဍာန်လေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်က မိုးကျရွှေကိုယ်ဘက် ငဲ့ကြည့်၏။

မိုးကျရွှေကိုယ်က အိမ်ကြီးဆီ မြင်ဟန်မတူ၊ ခေါင်းလေး စောင်းကာ သီချင်းသံကို မှိန်း နားထောင်နေ၏။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ပြတင်းဆီ ပြန်ရောက်သွားသည်။

ပြတင်းဝမှ သဏ္ဍာန်၏ ရုပ်ရည်ကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း အရပ် အမောင်းက သိသာသည်။ ထိုထက် လည်ဆီ ပိုင်းဝဲကျနေသော ဆံပင်ပုံစံက ပိုသိသာသည်။

ထား...။

ပြတင်းဝ၌ ထားသည် ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေ၏။ သီချင်းကို နားထောင် နေမှန်း သိသာလှသည်။

ကျွန်တော့်ရင်က မသိမသာ ခုန်လာသည်။ အသံမတုန်ရန်နှင့် စည်းမမှား ရန် မနည်းကြိုးစားယူရ၏။

ပတ်ပျိုးအဆုံး သဖြန်ပြီး၍ အတန်ကြာသည်အထိ ထားသည် ပြတင်း

ဆိဉ် ရပ်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ခန်းဆီးလေးကို အသာပြန်ချ၍ နေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျွန်တော်ကမူ ပြတင်းဆီသို့ ငေးကြည့်မြဲ ကြည့်နေမိ၏။ ရင်တွင်း၌ လည်း တလှုပ်လှုပ်။

“မြတ်ဆွေ”

“ဟေ... အာ”

“နင့် တားချင်းနော်... အားကြီး တာနားဘို့ ကမ်းတယ်”

“ဪ... အင်း၊ နင် ဘာကို သနားတာလဲ မိုးကျရွှေကိုယ်”

“နင့် တားချင်းထဲမှာနော်... နားတွေ ပါတယ်”

“ဘာတွေ”

“နားတွေ၊ နာဂျင်းတွေ၊ နာဒန်တွေ၊ နာရန်တွေ နာခူတွေတော့ မပါဘူး”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘားဖြစ်သလဲ၊ နာ တနားတယ်၊ နာဂျင်းတွေ နာဒန်တွေ၊ တငါလဲ ရှိတယ်၊ ပိုက်ကြီးလဲ ရှိတယ်၊ တက်ခါးထဲ တူးတို့မိမယ်၊ မိတယ်နော်... တတ်ခါးထဲ ဒွတ်ခဘဲ.. ကျွတ်... ကျွတ်.. ကျွတ်...”

ကုန်ပါ၏။ ကုန်ခဲ့ပါ၏။

ယင်းည၏ ကြည်နူးဖွယ်၊ သာယာဖွယ် မှန်သမျှမှာ မိုးကျရွှေကိုယ်၏ မှတ်ချက်ကြောင့် ကုန်ရပါ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်ကို ကျွန်တော် တံမြက်စည်း လှည်းနေ၏။

ကျွန်တော့်ကို မည်သူကမျှ ထပ်မံညွှန်ကြားခြင်း မရှိသော်လည်း ယင်းဝတ္တရားကို ကျွန်တော် ဆက်လက် ထမ်းဆောင်သည်။ ပထမ တံမြက်စည်း လှည်းသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုချောင်ဆီ သွား၍ မေမေကြီးဆီမှ အမိန့်ခံယူပြီး ဈေးသွားပေးမည်။

အောက်ထပ်ကို တံမြက်စည်း လှည်းနေခိုက် တစ်ခါတုန်းကကဲ့သို့ပင် ခြေသံသည် လှေကားလယ်၌ ရပ်သွား၏။

“ဒီမှာ”

ကျွန်တော်က မော့ကြည့်၏။ ထားက ကျွန်တော့်ကို ဆက် အမိန့်ပေးသည်။

“အိမ်ပေါ် တက်ခဲ့”

အောက်ထပ်ကို ကျွန်တော် တံမြက်စည်း လှည်း၍ မပြီးသေး။ သို့ရာတွင် ထားက အမိန့်ပေးလျှင် ဆင်ခြေမပေးဘဲ ချက်ချင်း နာခံခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်နေပြီ။

“ကောင်းပါပြီ”

တံမြက်စည်းကို ကိုင်လျက် အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် လိုက်တက်မည် ပြင်သည်။

“အဲဒါကြီးကို ထားခဲ့”

“ဘယ်ဟာကိုလဲ”

“တံမြက်စည်းကို”

တံမြက်စည်းကို ချထားလိုက်ပြီးထား နောက်မှ ကျွန်တော် တက်လိုက်ခဲ့သည်။

ထားက စန္ဒရားခုံတွင် ဝင်ထိုင်၏။

ဘာလုပ်ရမည် မသိသော ကျွန်တော်က ထားအနီးတွင် ခြေစုံရပ်နေ၏။

ထားက ထဘီ၊ အင်္ကျီနှင့် မြန်မာလိုပင် ဝတ်ထားသည်။ ထား၏ အင်္ကျီကလေးမှာ ကြက်သွေးရောင် ရဲ့ရဲ့လေး ဖြစ်၏။

ဘာကြောင့်မသိ အနီရောင်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် မုန်းသည်။ အနီရောင်ဆိုလျှင် လှသည်ဟု တစ်ခါမှ ထင်၍ မရ။

ယခုတော့ ထား၏ အင်္ကျီ အနီကလေးက လှနေသည်။ အင်္ကျီအနီထက်မှ ပေါ်နေသော ထား၏ လည်ပင်းသား၊ မျက်နှာသားကလေးများကလည်း လှနေ၏။ ဝါဝင်းသော လည်တိုင်မှ နီရဲသော အင်္ကျီ၏ ရှေ့ပိုင်းဆီ ကျဆင်းနေသော ရွှေဆွဲကြိုး မျှင်မျှင်ကလေးကလည်း လှနေသည်။

ထားက ကိုယ်ကို ကျွန်တော့်ဆီ ဘေးတိုက်ပြုထား၏။ လည်တိုင်လေးကို ငဲ့ကာ ခေါင်းလေးကို အသာစောင်း၍ ကျွန်တော့်ကို အတန်လေး ကြာအောင် ကြည့်နေသည်။

တစ်ပြည်သူ မရွေးထား

ကျွန်တော် အနေရကျပ်လာသည်။
“ပြောလေ... ကိုယ့်ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲ”
ထားက ပြုံးသည်။ သည်အပြုံးလေးကတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်နှင့်
သန့်စင်သည်။

“ညက နင် သီချင်းတီးတယ် မဟုတ်လား”
ကျွန်တော့်ရင်မှာ ထိတ်သွားသည်။ ထား မကြိုက်ဘူးလော။
“မိုးကျရွှေကိုယ်က ခိုင်းတာနဲ့ ကိုယ် တီးပြမိပါတယ် ထား”
ထားက ပြုံးပြန်၏။
“အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မေးနေတာ”
“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုယ် တီးပါတယ်”
“ညက ယမုန်နာ တီးတယ်၊ နင် သီချင်းကြီးတွေ တော်တော် ရသလား”
“ကိုယ် အတန်အသင့် ရပါတယ်”
“ဂန္ဓမာတောင် ရသလား”
“သင်ရိုးအခြေခံဘွဲ့ တစ်ခုပါ၊ ကိုယ် ရပါတယ်”

ထားသည် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ စန္ဒရားအံဖုံးကို ဖွင့်သည်။
ထို့နောက် ခလုတ်ဖြူဖြူလေးများကို စနိပ်သည်။
ထား၏ လက်ချောင်းကလေးများက လှသကဲ့သို့ လက်ထားဟန်နှင့်
သွားဟန်ကလည်း လှသည်။

ယခင်က စန္ဒရား တီးကြသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသည်။ များသော
အားဖြင့် လက်ချောင်းလေးချောင်းလောက်နှင့်သာ တီးကြသည်။
ယခု ထား၏ လက်ချောင်း ဆယ်ချောင်းစလုံးက လှုပ်ရှားနေသည်။
လှုပ်ရှားနေပုံက သွက်သော်လည်း ညင်သာသည်။ ပေါ့ပါး၍ သက်သက်သာသာ
နိုင်သည်။

တစ်နေ့ကကဲ့သို့ပင် ထားက ဂန္ဓမာတောင်ဘွဲ့ကို တီးနေသည်။ တစ်နေ့
ကကဲ့သို့ပင် ချောချောမွတ်မွတ် တီးနေရာမှ တစ်နေရာတွင် ရှေ့မဆက်နိုင်ဘဲ
ရပ်သွား၏။

ထားက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး ပြော၏။
“ရှေ့ဆက်ဖို့ အကွက်မေ့နေတယ်၊ အဲဒါ နင် ပြပေးနိုင်မလား”

“ကိုယ် စန္ဒရား မတီးတတ်ဘူး၊ ဘယ်လို သင်ပြရမလဲလည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ရှေ့က မယ်ဒလင်နဲ့ တစ်ကွက်ချင်း တီးပြရင် ထား လိုက်တီးနိုင် မလား”

“ရမယ် ထင်တယ်၊ နင့်မယ်ဒလင် သွားယူ”

ကျွန်တော်က နေရာမှ မလှုပ်ဘဲ ထားကိုသာ ပြန်ကြည့်မိသည်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ သွား ယူလေ”

“ကိုယ် တံမြက်စည်း လှည်းလို့ မပြီးသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ဈေးလဲ သွားပေး ရဦးမယ်”

ထားက ခေတ္တ စဉ်းစားဟန် ငြိမ်နေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ နေ့ခင်းကျတော့ နင် လာခဲ့၊ ကြားလား”

“နေ့ခင်းကျတော့ ကိုယ် အဝတ်လျှော်ရဦးမလား သိဘူး”

“အဲဒါ ဘွားဘွားကို ငါ ပြောလိုက်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“နင် သွားနိုင်ပြီ”

ကျွန်တော်သည် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့၏။

တံမြက်စည်း လှည်းပြီး မီးဖိုချောင်သို့ ကျွန်တော် သွားသည်။ မေမေကြီး ထံမှ အမိန့်ခံပြီး ဈေးသွားရ၏။

ဈေးမှအပြန်တွင် မီးဖိုချောင်၌ အထူးကူလုပ်ပေးစရာ မရှိသောကြောင့် အဝတ်ဟောင်းများ တောင်းပြီး ခါတိုင်းထက် စော၍ အဝတ်လျှော်သည်။

ကျွန်တော် အဝတ်လျှော်နေစဉ် မျက်နှာရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် မိုးကျရွှေကိုယ် ပေါ်လာ၏။

“မြတ်ဆွေ... နင် တွားတော့၊ နာ အဝတ်လျှောမယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“နာ အဝတ်လျှောမယ်”

“နို့... နင် တစ်သက် အဝတ်မလျှော်ဘူး ဆို”

“ဟမ်း... ဟမ်း... တာတက် မလျှောဘူး၊ ထား ရှိတယ်နော်၊ နာ တာတက် လျှောရမယ်၊ မကမ်းဘူး... အားဂျီး မကမ်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မွေမွေကြီး ခိုင်းတယ်နော်၊ နာ မရှော့ဘူး၊ ကိတ်ရှုမရှိဘူး။ ထား ခိုင်းတယ်နော်... ဒွတ်ခဲပဲ၊ နာ မရှော့ဘူးနော်... ထား ရှိတ်ရှိုးမယ်။ ရှိတ်ကောက် မယ်၊ နာနဲ့ ရှာကား မပြောဘူး၊ နာ ဒွတ်ခဲဘဲ”

ကျွန်တော်က မိုးကျရွှေကိုယ်ကို သနားသွားသည်။ အင်မတန် ဆင်ခြေ များ ကြေးတူသော မိုးကျရွှေကိုယ်အပေါ် အာဇာတည်သော ထားကိုလည်း အံ့ဩမိသည်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ... တို့နှစ်ယောက် လျှော်မယ်၊ မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့”

“နာပဲ ရှော့မယ်၊ နင်ပါ ရှော့တယ်နော်၊ ထားက နာ ကူလီကူမာ လုပ် တယ် ပြောမယ်၊ နာကူလီကူမာ မလုပ်ဘူး”

မိုးကျရွှေကိုယ်သည် ကျွန်တော် လျှော်နေသော အဝတ်တို့ကို ဆွဲယူ လျှော်တော့၏။

ဈေးကို စက်ဘီးနှင့် သွားခဲ့ရသောကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ ချွေးစို လျက် နံစော်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကျရွှေကိုယ် အဝတ်လျှော်နေခိုက် ကျွန်တော် က ရေအမြန်ချိုးသည်။ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစား လဲကာ မယ်ဒလင်လေးကို ကိုင် လျက် အိမ်ကြီးဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

အိမ်တွင်း ရောက်သော် အပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် မတက်ရဲ။

တံမြက်စည်း ကိုင်၍မူ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ကျွန်တော် တက်ရဲသည်။ မယ်ဒလင် ကိုင်၍ တက်ရမှာက...။

လှေကားထိပ်၌ ထား ပေါ်လာသည်။

“ဘာလို့ ရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ တက်ခဲ့လေ”

ထားနောက် လိုက်၍ ကျွန်တော် တက်ခဲ့သည်။

ထားက စန္ဒရားတီးထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်၏။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အနီး၌ ရှိသော ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရန် အမူအရာနှင့် ပြ၏။

ထားက မျက်တောင်ကော့များကို ပင့်လှန်လျက် ကျွန်တော်ကို ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဘယ်လို စသင်မလဲ”

“ထားက မှတ်မိသလောက် တီးပါ၊ ပြတ်သွားတဲ့ နေရာကစပြီး ကိုယ် က တီးပြပါမယ်၊ အသံညှိရအောင် ကိုယ့်ကို သံမှန်ပြပေးပါ”